195

Roberta Leigh

Cele trei fețe ale Juliei

Colecția EL și EA

Editura ALCRIS

Editor : Aurelian Micu Andy

Consilier editorial : Teodor Atanasiu

Lector : Angela Vasile

ISBN 973-580-191-4

Colecţia „EL şi EA“

CAPITOLUL I

O lovitură de pumn în masa consiliului... Sylvester Denton își pierdea calmul.

— Refuz categoric să fiu apărat de o gardă de corp. Este clar ?

Sir Andrew Seymour, președinte la Engineering 2000, se îndreptă pe locul său. În jurul mesei ovale, cincisprezece directori adjuncți și consilieri așteptau cu îngrijorare rezultatul disputei.

— Fii înțelegător, Denton ! n-ai dreptul să nu dai atenție amenințărilor care-ți periclitează viața !

— N-am de gând să-mi zăpăcesc viața din cauza unui excentric !

— De excentrici trebuie să te temi, remarcă un omuleț chel cu ochelari. Istoria arată că...

— Să arate ce vrea ! replică Sylvester Denton iritat. Poliția și-a luat răspunderea și mi-e suficient !

— Mie nu mi-e suficient ! interveni Sir Andrew. Ancheta își urmează cursul, bineînțeles, și specialiștii studiază îndeaproape lista de pasageri. Dar aici este vorba de durată, să nu te îndoiești.

„Excentricul" dumitale, cum îl numești, poate lovi în orice clipă.

— O gardă de corp n-ar schimba nimic.

— Ei fac un antrenament special, care le permite să înfrunte acest gen de situație, observă Sir Andrew de la celălalt capăt al mesei.

— Nu, n-aș suporta să fiu însoțit toată ziua. Aș avea impresia că mă sufoc.

Oamenii așezați în jurul mesei schimbară priviri resemnate.

— Hei, Sylvester ! declară Andrew, nu fi atât de încăpățânat ! Va dura mult timp până la finalizarea anchetei. Și pe urmă, este vorba de viața dumitale, ce naiba ! Omul poate fi periculos.

Un cor de aprobare salută aceste cuvinte. Toți, la Engineering 2000, erau neliniștiți de amenințările cu moartea primite de directorul lor general ; veneau curând după accidentul de avion... Primul pe care celebra societate engleză îl echipase cu „cutiile gri" ale lui Sylvester Denton, o invitație genială în scopul diminuării riscurilor în timpul zborului.

Oricine altcineva, în această situație, ar fi acceptat fără să ezite prezența unei gărzi de corp. Dar Sylvester Denton nu era oricine. Inventator strălucit, poseda și calități de negociator, un simț de organizare ieșit din comun... Pe scurt, îi uimea pe toți din jurul lui.

O singură umbră a tabloului : ca majoritatea personalităților puternice, era de o încăpățânare crâncenă.

— Fără gardă de corp, repetă el. Este ultimul meu cuvânt asupra subiectului. Acum, să

revenim la problema zilei. Am pierdut destul timp.

Reuniunea mai dură o oră. Abia ridicată ședința, Sylvester Denton, pretextând o chestiune urgentă pentru a refuza să mănânce cu echipa lui, părăsi sala de consiliu. De fapt, nu mai voia să audă de acea problemă de securitate.

— Nu trebuie lăsat să plece așa ! rosti vicepreședintele. Dacă i se întâmplă ceva...

— Când refuză ceva, nimic nu-l face să se răzgândească, interveni Sir Andrew. Avem totuși datoria să acționăm...

— Ce propuneți ?

— Nu știu încă.

Un zâmbet imperceptibil lumină fața lui austeră. Îl cunoștea bine pe Sylvester Denton și reacția lui nu-l uimea deloc. Dar era hotărât să-l apere, indiferent ce se întâmpla ; prin viclenie, dacă era necesar. Deja îi încolțea un plan în minte.

Întors în biroul lui, după masa de prânz, formă numărul de telefon al lui Murray Guardian Security, o societate specializată în protecție pe care i-o recomandase un ofițer de la Scotland Yard. O scurtă discuție cu Murray Guardian pentru a-i expune urgența situației și conveniră să se întâlnească chiar după-amiază.

Foarte satisfăcut de sine, Sir Andrew închise telefonul, apoi chemă șoferul.

★
★ ★

Julia Winterton puse jos receptorul cu un oftat de uşurare ; Murray accepta s-o revadă la orele şaisprezece ! Cu un pic de noroc, îi va propune un nou contract. Dar nu va mai face pe câinele de pază pentru nişte miliardari fricoşi ! Era hotărâtă ; dacă agenţia Murray nu-i oferea ceva corespunzător competenţei sale, va căuta în altă parte

Orele cincisprezece... Era încă prea devreme pentru a pleca. Şi ce dacă, mai bine să aştepte la agenţie ; aici n-avea răbdare.

O scurtă privire în oglinda de la intrare, apoi părăsi apartamentul ei frumos din strada Sloane. Pe stradă, oamenii se întorceau după această fată superbă, cu părul lung, negru şi trup de zeiţă. Julia nu remarca aceste priviri admirative.

Douăzeci de minute mai târziu, se aşeza în sala de aşteptare a lui Murray. Ia uite, se aşezase exact în acelaşi loc ca acum şase luni. Atunci aştepta o primă întrevedere, dar nu fără teamă. Cum va fi în lumea masculină a securităţii ? Şi Murray Guardian nu va izbucni în râs aflând că este manechin ?

Manechin... N-ar fi ajuns niciodată dacă n-ar fi fost Chris.

Julia zâmbi la această amintire. Frumosul Chris cu ochii verzi, cel mai bun prieten al fratelui ei mai mare, petrecuse ani întregi toate weekendurile pe proprietatea lor. Împărtăşind

pasiunea familiei, pentru sport, făcea parte integrantă din grupul lor.

Deși era singură într-o bandă de patru băieți, nu fusese răsfățată. Dimpotrivă, trebuia să urmeze grupul, să participe la activitățile lor. Mai ales că ei o considerau ca pe unul de-al lor. Apoi descoperise dragostea, fulgerătoare și dureroasă, cu Chris, frumosul indiferent. Julia avea atunci optsprezece ani, dar el continua s-o numească „puștoaică" și s-o salute ca și frații ei, cu o lovitură pe umăr. Julia ajunsese la concluzia că trebuie să-și schimbe stilul. La urma urmei, la ce bun impresionanții ei ochi violeți și frumosul păr negru, dacă bărbatul pe care-l iubea nu se uita la ea ?

După lungi convorbiri cu mama ei, se hotărâseră s-o trimită pentru trei luni la o școală de manechine. Trebuia chiar să-și găsească stilul... și rămase.

Ascensiunea ei fulgerătoare în lumea modei mirase pe toată lumea și pe ea prima. În acel moment Chris tocmai se căsătorea și pleca în străinătate. În fiecare zi ea trebuia să-și repete că nu-l iubise niciodată. Din fericire, agitația din viața ei o ajutase să depășească încercarea.

Totuși... Obișnuința întunecă totul, chiar lumina vieților cele mai strălucitoare. În culmea succesului, Julia începuse să se plictisească. Modelul prea adulat de fotograf, idolul celor mai mari creatori de modă, devenea din ce în ce mai insensibilă la onorariile exorbitante, la admirația celor care o recunoșteau pe stradă. Toate acestea meritau să se bată cu lipsa de respect a bărbaților ? Majoritatea acestora asociau imediat cu-

vântul „manechin" cu „femeie ușoară". Julia nu suporta această mentalitate.

Un seducător om de afaceri, într-o seară, produsese totul. Cavaler perfect în timpul cinei și al seratei dansante de la **Annabel**, însoțitorul ei se transformase în fața ușii ei într-o brută vulgară și agresivă. Julia reacționase violent la avansurile lui

— Tii ! exclamase el, când ea-l trimisese la podea cu o lovitură de karate. Unde ai învățat asta ?

— Cei patru frați ai mei mi-au făcut educația, răspunse ea înainte de a-i trânti ușa în nas.

Bineînțeles că nu-l mai revăzuse niciodată. Când se gândea la această poveste, îi venea să zâmbească. Dar la vremea respectivă, îi servise să-și dea seama încă o dată că această viață îi displăcea. Femeile sunt întotdeauna ținta hărțuielilor sexuale, indiferent de meseria lor, dar unele dintre ele sunt mai expuse ca celelalte. Spre ce carieră să se îndrepte ? Unde se ascundeau bărbații care ar vedea în ea altceva decât o companie pentru nopțile lor ?

După o reflecție matură, se hotărâse să părăsească lumea modei. Un articol din Times despre gărzile de corp o fascinase : acea muncă era făcută pentru ea.

După o anchetă minuțioasă, se decisese să se prezinte la Murray Guardian Security, cea mai bună agenție din partea locului, și fixă o întâlnire.

— Domnișoara Winterton ?

Murray Guardian se ridicase s-o întâmpine. Imediat, ca-l plăcuse pe acest bărbat, solid construit, care o privea drept în ochi. Corespundea

perfect cu ideea pe care ea și-o făcuse despre un profesionist al apărării : puternic, liniștitor, plin de căldură. După ce-i indicase un fotoliu, el luase loc în spatele biroului, o masă mare de stejar, fără pretenții, cum era de altfel și restul mobilierului.

În fața lui, se simțea în largul ei. Chiar dacă o cerceta, privirea lui era respectuoasă. După toate evidențele, clasa Juliei îl intriga ; de ce o tânără așa de drăguță dorea să devină gardă de corp ?

— Vorbiți-mi de dumneavoastră, îi ceruse el așezându-se mai bine în fotoliul său.

— Sunt manechin de patru ani. Am dorința și nevoia să schimb.

— Ca schimbare, ar fi ceva !

— Știu.

— Să știți că antrenamentul este dificil ; trântim la examen treizeci la sută dintre candidați.

— Nu mă impresionați, domnule Guardian. Am crescut împreună cu patru băieți, care nu m-au cocoloșit.

El izbucnise în râs.

— În cazul acesta, nu veți avea nici o problemă. Câți ani aveți ?

— Douăzeci și trei de ani.

— Este o vârstă potrivită pentru a începe. Avem acum o cerere mare pentru magazine și...

Stupefiată, ea-l întrerupsese :

— Supravegherea magazinelor ? Dar eu credeam că...

— Că veți apăra personalități înalte împotriva atentatelor ?

— Ei bine, în sfârşit... Nu, nu exact. Dar nici nu mă aşteptam să mă învârtesc toată ziua prin raionul unui mare magazin.

— Faceţi cum vreţi. Mulţi alţi candidaţi sunt gata să accepte...

În disperare de cauză, Julia termină prin a accepta. Mai târziu, ea va putea pretinde altceva Începând de acum, va trebui să-şi dovedească îndemânarea.

— Accept. Vreau să particip la antrenamente.

— Perfect. Ne întâlnim aici luni la ora opt şi jumătate, cu valiza dumneavoastră pregătită. Veţi petrece următoarele şase săptămâni în casa mea de la ţară.

Începutul era aspru ! Dar în această lume, nu se pierdea timpul cu trăncăneli inutile. Trebuiau nervi, curaj, rezistenţă ; toate calităţile cu care Julia era din plin dotată.

Grupul reunea paisprezece persoane — treisprezece bărbaţi şi o femeie. Cincisprezece hectare de teren înconjurau casa lui Murray, de la ţară, o clădire veche construită din cărămidă şi piatră.

Târându-se prin acel parc mare şi sălbatic, cunoscură în curând fiecare piatră, fiecare fir de iarbă. Lui Murray, instructorul lor, îi plăcea să repete că fiind corpuri de elită, ei trebuiau să urmeze un antrenament pe măsură. Nu fură scutiţi de nimic ; marşurile istovitoare de dimineaţă „pentru a se menţine în formă" erau urmate de cursuri intensive asupra tehnicilor de luptă ca autoapărarea. Educarea atenţiei, reflexelor... În

După săptămâni epuizante, Murray le făcu un curs complet, atestat, încheiat cu un examen greu.

Cât părea de incredibil, dar Julia ieși prima. Zâmbetul amuzat al lui Murray, când anunță rezultatul, întări hotărârea tinerei ; nu va fi specializată în roluri tipic feminine !

Dar vai ! În convorbirea particulară care urmă, Murray o dezamăgi încă o dată.

— Mi-ar plăcea să-ți propun contractele pe care le meriți, Julia ; dar este foarte dificil : pentru toate misiunile cu adevărat importante, clienții mei doresc prezența unui bărbat !

— Este discriminare ! Este contrar legii ! protestase ea.

— Știu. Din cauza asta nu se precizează niciodată în scris. Dar dacă eu le prezint o femeie, ei refuză. Și adesea pleacă să caute în altă parte.

Ce să-i spună ? Nimic. Neputincioasă și mâhnită, Julia își transformase necazul în așteptare. Timp de șase luni, ea acceptase sarcini lipsite de orice interes.

I se ceruse de exemplu să escorteze fiul unui baron multimilionar de la ranch-ul său din Texas, la Eton, noua lui școală din Anglia. Henry Hackenburg Junior nu deschisese gura în cursul călătoriei, decât pentru a-și băga înăuntru cantități impresionante de gumă de mestecat. O urmărise pe străzile din Londra pe soția unui șeic, care era hotărâtă să cheltuiască averi în cele mai frumoase magazine ale capitalei. Casă de bani ambulantă (numai bani lichizi, niciodată cec sau carte de credit). Julia pufnea de nerăbdare văzând-o pe frumoasa arăboaică ezitând între o parură de diamante sau o diademă de aur pur. Ho-

târât, resemnarea nu era punctul ei forte. De unde această întâlnire cu Murray.

Julia era hotărâtă să-i dea un ultimatum : fie că el va aranja s-o folosească pe măsura competenței ei, fie ea va căuta aventura în altă parte !

Se uită la ceas. Ora cincisprezece și cincizeci și șapte de minute. Așa cum îl cunoștea pe Murray, acesta nu va întârzia să iasă din biroul lui. Câteva secunde mai târziu, el apăru în prag însoțit de un bărbat foarte distins. Zâmbi văzând-o și-i făcu semn să se apropie.

— Sir Andrew, v-o prezint pe Julia Winterton, cea mai bună elevă a mea. De când mi-am început meseria, este prima persoană care a obținut o sută de puncte la cele o sută de probe de la sfârșitul ciclului !

— Impresionant, comentă Sir Andrew Seymour, ca un cunoscător.

— Așteaptă-mă în biroul meu, Julia, mă întorc imediat.

Tânăra se execută. Acum, când confruntarea era iminentă, se simțea mai puțin sigură pe ea. Va avea curajul să-l părăsească pe Murray și să-și ofere serviciile altei agenții ?

Dar deja, el era înapoi în birou și se cocoță pe un colț al biroului cu un zâmbet ; ea îi prezentă motivul vizitei ei.

— Și ? Ce ai de gând ?

Cu sinceritatea care exista la baza raporturilor dintre ei, Julia îl înștiință asupra doleanțelor ei. Ca de obicei, Murray împărtășea punctul ei de vedere, dar nu găsea nici o soluție.

— Numele tău îl avansez întotdeauna primul, dar clienții mei au nevoie să fie asigurați, ei n-au încredere decât în mușchi.

— Trebuie să fie educați ! Să fie făcuți să înțeleagă că pentru această meserie, o femeie este la fel de capabilă ca un bărbat ! Reagan a înțeles bine : el își alege gărzile de corp printre bărbați, ca și printre femei.

Sună telefonul și după ce vorbi câteva clipe, Murray spuse :

— S-a întors Sir Andrew. Vreau să văd ce vrea. Așteaptă-mă aici.

Lipsi mult timp. Julia începea să se impacienteze când el reapăru cu vizitatorul lui.

— Domnișoară Winterton, declară acesta, n-am avut prezența de spirit, adineauri, să discut cu dumneavoastră problema mea. Totuși, cred că sunteți persoana care-mi trebuie.

În spatele zâmbetului politicos, Julia fierbea deja. Dacă avea nevoie de ea să vegheze asupra lui sau a unei nepoate împrăștiate, să nu conteze pe acest lucru !

Ceea ce voia Sir Andrew nu privea deloc familia lui. Ascultându-l vorbind de amenințările cu moartea primite de directorul întreprinderii lui, Julia simțea speranța renăscându-i.

— Invenția domnului Denton a putut provoca acel accident de avion ? întrebă ea când el își termină expunerea.

— Nu, în nici un caz. Este un concurs de împrejurări dramatic. Nu pot intra în detaliile tehnice, dar...

— Bineînțeles, interveni Murray aruncându-i Juliei o privire severă. Sir Andrew ar dori să vegheze asupra domnului Denton până când poliția va descoperi originea acestor amenințări.

— Din nefericire, Sylvester refuză categoric orice protecție.

— De ce ? se interesă Julia.

— Îi este teamă ca asta să nu-l stânjenească.

— Sugerăm deci, reluă Murray ignorând expresia stupefiată a Juliei, să-l protejeze fără ca el să-și dea seama.

— Vom aranja s-o înlocuiți pe doamna Williamson, asistenta lui personală, continuă Sir Andrew. Ea lucrează pentru el de ani de zile și această poveste o neliniștește mult. Ca pe noi toți, de altfel. Ea va pretexta o călătorie în Canada ; Sylvester nu se va îngrijora, el știe că mama ei urmează să fie operată acolo.

— Ați prevăzut totul ! Problema este deci rezolvată pentru zi, dar seara ?

— El lucrează până târziu.

— Și când nu lucrează ? Și în weekenduri ?

Cei doi bărbați rămaseră perplecși pe moment. Primul fu Murray care-și veni în fire.

— Va trebui să-l farmeci, Julia. Să-l legi de tine în așa măsură încât el să nu vrea să te mai părăsească.

Sir Andrew izbucni în râs.

— N-ar trebui să fie prea greu ! Sylvester este foarte sensibil la farmecul feminin... și dumneavoastră sunteți extrem de seducătoare.

— Chiar dacă domnul Denton mă va găsi pe gustul lui, nu-mi va consacra tot timpul lui liber, răspunse ea sec.

— De ce nu ? replică Sir Andrew cu veselie. Ca bărbat pasionat, nu se lasă niciodată până nu-și atinge scopul și...

— Ce scop ar urmări cu mine ? întrebă ea privindu-l drept în ochi.

Doar în acest moment cei doi bărbați înțeleseră sensul întrebărilor ei. Murray își mușcă buzele pentru a nu zâmbi. Vizitatorul lui părea foarte jenat.

— Draga mea domnișoară Winterton, vă asigur că n-aveam nici cea mai mică intenție de...

— Sunt convinsă. Permiteți-mi totuși să pun punctul pe i. Perspectiva acestei munci mă atrage, dar există o limită pe care n-o voi depăși pentru a o obține.

— Hai, Julia ! exclamă Murray. Ți-ai făcut stagiul în lumea modei, sunt sigur că n-are de ce să-ți fie teamă de domnul Denton, oricât de întreprinzător ar fi el.

O știa și ea, dar ideea de a trebui să-și utilizeze farmecul pentru a-și exercita profesia îi displăcea profund. Pe de altă parte, aștepta de atâta timp să i se ofere o șansă ! Această misiune reprezenta o provocare imediată.

— Când trebuie să încep ?

— De mâine. Asta-mi dă timp să aranjez cu doamna Williamson. Ea vă va prezenta lui Denton ca pe fiica unor prieteni, venită s-o înlocuiască în absența ei.

— Știți, eu n-am lucrat niciodată într-un birou.

— Ea va rămâne două zile cu dumneavoastră pentru a vă forma.

Două zile ca să devină asistenta unui director ! Şi la capătul a trei, îi va propune să conducă întreprinderea ?

— Vă convine ?

N-avea de ales.

— Da, murmură ea.

— Atunci să fiţi mâine la orele şaisprezece la sediul nostru.

Acum lui Murray îi revenea rolul să discute aspectul financiar al afacerii. Julia se ridică pentru a pleca. Cei doi bărbaţi o urmăriră cu privirea când părăsea încăperea. Se întrebau, cu siguranţă, cum îşi va îndeplini ea misiunea cea delicată. Ei bine, vor vedea ! Murray va afla o dată pentru totdeauna că ea valora cât orice bărbat... şi chiar era mai bună decât majoritatea acestora.

Întoarsă acasă, ea căută prin dulapuri ţinuta pentru a doua zi. În cursul carierei ei de manechin, învăţase sensul cuvântului eleganţă. Dar stilul ei va fi pe gustul lui Sylvester Denton ? Mâna i se opri pe un taior de mătase mov. Ţinându-l în dreptul ei, în faţa oglinzii din cameră, ea se privi gânditoare. Violetul ochilor ei părea mai întunecat astăzi, şi culoarea hainei i se potrivea la perfecţie. Nu va avea nevoie de nici un artificiu pentru a-l impresiona pe noul ei protejat !

Mulţumită, ea puse taiorul la loc şi intră în baie. Avea chef de un duş bun, rece.

Ce senzaţie de vioiciune ! Tot trupul i se umplea de o energie nouă. Legându-şi părul într-o coadă, începu să se săpunească.

Cine era Sylvester Denton ? Din oră în oră, curiozitatea ei devenea mai mare. Da, ce bărbat era pentru a nesocoti ameninţările cu moartea ? Un monstru de orgoliu, sigur, care considera teama de pericol ca un semn de slăbiciune !

Judecând după câteva reflecţii ale lui Sir Andrew, ea-l vedea viril şi încăpăţânat în acelaşi timp. Două trăsături de caracter de care ea s-ar fi lipsit cu plăcere. Dar Murray le repeta adesea în timpul cursurilor : „Nu se aleg drept prieteni majoritatea celor pe care-i avem de protejat. Nu trebuie să uităm niciodată că noi ne ocupăm de securitatea, nu de calităţile lor. În orice caz, nu trebuie să vă lăsaţi emoţiile să transpară. Singura soluţie este să rămâneţi pe din afară, să nu-i judecaţi".

Din nefericire, acest sfat nu se putea aplica la cazul prezent, gândea Julia în timp ce se îmbrăca pentru o cină la nişte prieteni. Ar trebui să-şi facă o idee despre Sylvester Denton, pentru a elabora strategia care-i permitea să-l protejeze.

Deloc uşor, când te gândeai să-l farmeci păstrându-ţi stăpânirea de sine ! I se va cere un adevărat talent de actriţă.

Această idee nu-i displăcea.

CAPITOLUL II

A doua zi, la orele şaisprezece precis, Julia intră în localurile lui Engineering 2000, un imobil superb de sticlă, bronz şi oţel. Şi în interior, totul era făcut pentru a impresiona vizitatorii : pereţi plini de oglinzi în care se reflecta la infinit marmura albă a pardoselii, rânduri de ascensoare ultramoderne care-şi deschideau uşile într-un susur discret... Tânăra înaintă spre biroul circular care trona în mijlocul holului. Numele ei acţionă ca o parolă ; imediat i se indică liftul numărul trei, explicându-i-se că era aşteptată la etajul zece.

În curând se trezi într-un birou foarte elegant, întâmpinată de foarte demna doamnă Williamson. Femeie de patruzeci de ani, ea întruchipa asistenta ideală de direcţie. Siguranţa Juliei rezistă o secundă unui examen rapid ; domnul Denton lucra cu o perlă. El îşi va coborî pretenţiile cu înlocuitoarea.

— Nici nu ştiţi cât de tare ne linişteşte pe toţi prezenţa dumneavoastră aici, murmură doamna Williamson. Îmi pare rău că a trebuit inventată această poveste...

— Și mie. N-aveți teamă, am înfruntat situații mult mai grele.

Minciună sfruntată, bineînțeles... Dar ocaziile îi lipsiseră, nu competența.

— Trebuie să vă adaptați foarte repede muncii ce vă revine, continuă gazda ei care, dintr-o singură privire, o judecase. Este suficient să nu uitați motivul pentru care vă aflați lângă domnul Denton ; să-l descărcați cât mai mult de treburile de rutină, ca el să se poată consacra problemelor cu adevărat importante.

— Mai precis ?

— Preluați întâlnirile, îi respingeți pe nedoriți, răspundeți la poșta curentă. Veți vedea, o să vă obișnuiți repede !

— Cu siguranță ! răspunse Julia.

În plus față de acest program frumos, trebuia să-l seducă ținându-l la distanță și să vegheze în fiecare clipă la securitatea lui...

— Domnul Denton muncește adesea până târziu, continuă doamna Williamson. Veți fi obligată să rămâneți, s-ar putea să aibă nevoie de dumneavoastră. Dar asta ar conveni misiunii pe care o aveți, nu-i așa ?

Cu un zâmbet complice, ea se îndreptă spre biroul alăturat, deschise ușa și dispăru. Reveni câteva secunde mai târziu.

— Domnul Denton vă primește.

Nervoasă ca o școlăriță chemată la cancelarie, Julia împinse ușa capitonată.

Ea-și imaginase orice, în afară de a se trezi în fața unui Adonis. Imens, cu ochi întunecați, păr de abanos... Trăsăturile lui denotau o personalitate puternică, și zâmbetul lui sincer, ușor, i

se păru infinit de seducător. Apropiindu-se cu grația și suplețea unei feline, el îi întinse mâna.

— Luați loc și vorbiți-mi despre dumneavoastră, suse el cu o voce frumoasă și gravă, așezându-se în fața ei.

Nervozitatea Juliei se intensifică ; nu pusese la punct detaliile scenariului cu doamna Williamson ! Și dacă ea îi prezenta un curriculum vitae diferit de cel pe care-l auzise de la asistenta lui ?

— Ei bine ? insistă el fără a o scăpa din ochi.

— Tatăl meu este un prieten din copilărie al doamnei Williamson, declară ea fără ezitare. Dânsa m-a sunat ieri să-mi spună că are nevoie de mine.

— Ea mi-a mărturisit că nu știți nimic despre munca ce vă așteaptă dar recomandarea ei îmi ajunge, cred că veți face față. Aveți un aer serios și vă prezentați bine. Deși, n-ați fi deplasată nici chiar la o paradă a modei.

El credea că-i face plăcere ! Julia înțepeni. Tocmai abandonase această profesiune pentru a nu fi judecată după înfățișare ! Destul ! Și de ce o privea așa ? S-ar fi spus că-i inventaria farmecele.

Lăsându-se admirată cu o îngăduință prefăcută, ea se reținu pentru a nu-i dezvălui adevărata identitate. Ce mutră ar face el atunci ?

— Nu vă place să fiți comparată cu un manechin ? întrebă el, interpretând corect aerul ei iritat.

— Este o muncă prostească pe care o fac femeile, răspunse ea cu o ridicare din umeri. Să te

lași fotografiată, să mergi pe o scenă, este chiar așa de grozav ?

Nu, nu cred. Trebuie să fii limitată intelectual ca să te mulțumești cu așa ceva !

Cu toată agresivitatea pe care i-o provoca remarca lui, Julia râse cu un aer de ingenuă.

— Cunoașteți multe modele, domnule Denton ?

Fa-și mușcă buzele ; el o să-i reproșeze indiscreția.

Spre marea ei uimire, Denton nu păru să se formalizeze.

— Un mare număr, da.

Surâsul lui devastator o făcu să-și plece ochii. Rolul de seducătoare nu era greu de jucat !

— Sunteți din Londra ? întrebă el.

— Da, dar familia mea este originară din Cornwall.

— Ia uită-te, și a mea la fel ! În sfârșit, străstrăbunicul meu era spaniol ! Un contrabandist renumit, îndrăgostit de fiica unui hangiu englez... și care de dragul ei, s-a făcut om cinstit !

Julia se puse pe râs. Avusese dreptate să-i găsească un aer latin. Oh, foarte ușor ! Pentru că Sylvester Denton semăna mai curând cu un englez din lumea bună care a frecventat cele mai bune medii școlare. Eton și Oxford, cu siguranță.

— Aștept de la dumneavoastră un număr mare de ore suplimentare. Doamna Williamson trebuie să vă fi spus. Întârzii seara și am adesea nevoie de ajutor.

— Prefer să vă avertizez imediat, dacă aveţi scrisori de dictat : eu nu cunosc stenodactilografia.

— N-are nici o importanţă, poşta mea este prea tehnică şi folosesc un dictafon. Aşa că veţi avea timp să căutaţi în dicţionar.

Din fericire, ea folosise timpii morţii de la începuturile ei la Murray Guardian pentru a învăţa dactilografia. „Îmi va folosi în orice împrejurare" îşi spunea ea atunci. Julia nu se gândea că evenimentele îi vor da atât de repede dreptate.

— Aveţi un iubit ?

Întrebarea lui o lăsă fără replică.

— Oh, nu vă neliniştiţi, vă pun această întrebare cu tot respectul ! Vă voi reţine seara târziu şi n-aş aprecia să văd foindu-se pe aici un tânăr furios ; lucrările mele sunt strict confidenţiale.

— Lucraţi deci aici ?

Ea se uită în jur mirată : mochetă gri-deschis, birou mare din lemn de tek, fotolii din piele neagră... Nimic, în acest mare birou luxos, nu amintea de un laborator de cercetări !

— Da, aici.

Şi apăsând un buton în perete, el savură uluirea noii sale asistente : un perete întreg se deschise cu un zgomot înfundat, descoperind o mică sală de lucru cu un echipament ultramodern.

— Foarte inteligent, murmură ea.

El zâmbi şi mai larg şi tinerei îi fu greu să nu remarce senzualitatea gurii lui.

Nu, doar practic. Urăsc dezordinea, vă veți da repede seama. Îmi place ca fiecare lucru să fie la locul său, pentru a-l avea la îndemână când am nevoie.

Această exigență trebuia să se manifeste și în raporturile lui cu femeile ! Și pentru un bărbat de acest gen, o femeie n-avea motiv să fie decât în patul lui, căci altfel îi deranja frumoasa ordine din viață.

Cum el se uita la ceas, ea se ridică.

— Vă cam zoresc, domnișoară Winterton, dar am o întâlnire în seara aceasta și aș vrea să-mi termin treaba.

Când ea se întoarse, la ușă, el se cufundase deja într-un dosar voluminos. Un pic nedumerită de puterea lui de concentrare, Julia ieși din birou.

Doamna Williamson o aștepta neliniștită.

— Cum a fost ?

— Nu prea rău. Dar am impresia că, cu el, este de preferat să fii isteață !

— În afară de dățile când ieși seara.

Reputația lui de seducător se preciza ! Julia înțelegea mai bine acum, după ce-l văzuse.

★

★ ★

Deschidea ușa apartamentului ei, când telefonul începu să sune. Domnul Denton se răzgândise și hotărâse că, la urma urmei, ea nu era convenabilă pentru post ?

— Alo, Julia ? Sunt Chris.

La început, ea nu recunoscu vocea, sunând prea aproape.

— Chris ? De unde suni ?

— Sunt la Londra. Aş vrea să te văd... în carne şi oase ! Nu ca pe vremea când te-am întâlnit pe coperţile revistelor !

— Multe lucruri s-au întâmplat de atunci. Dar mi-ar face plăcere să te revăd. Băieţii ştiu că te-ai întors ?

— Am vorbit cu Rob, acum mai puţin de o oră. El mi-a dat numărul tău de telefon.

Julia nu-şi revenea din surpriză.

— Ce face soţia ta ? întrebă ea, presimţind răspunsul.

— Cred că bine. Am divorţat de şase luni.

— Şi dintr-o dată îţi aminteşti de puştoaica cu coadă de cal !

— Nu mai eşti o puştoaică ! Abia aştept să văd dacă semeni într-adevăr cu zeiţa revistelor de modă. Când putem cina împreună ?,

— Sunt foarte prinsă pe moment.

— Un iubit ?

— Nu, deloc. O nouă slujbă.

Ea nu spuse mai mult ; se pretindea cea mai mare discreţie în privinţa profesiunii sale. În cele din urmă, propuse o cină la **Suquet,** în aceeaşi seară. Era cel mai bun restaurant cu preparate din posibilă cea mai mică intimitate. Fiindcă ce ştia în peşte din oraş şi aglomeraţia făcea întotdeauna imfond despre Chris ? El care n-o băga în seamă pe vremea adolescenţei, dar n-avusese nevoie decât de

Alcova fotografii sofisticate pentru a nutri idei precise în legătură cu ea ! Ea se ferea de această revenire.

La începutul carierei sale de manechin, Julia îgi jurase într-o zi să-i arate ce pierduse nedându-i nici o atenție. Ocazia se ivise astăzi... Dar a nu mai era interesată.

Își puse o rochie de mătase înflorată, ale cărei culori puneau în valoare frumusețea ochilor ei, își strânse părul la ceafă ; pantofi albaștri, o umbră de roz pe obraji și buze... și era gata. În oglindă, ea conemplă o clipă această femeie de vis numită Julia. Ce mult i-ar plăcea să-și ofere frumusețea unui bărbat... Dar oare îl va descoperi într-o zi pe cel care nu se va mulțumi s-o găsească frumoasă ?

Chris aștepta în afara restaurantului. Înalt, blond, elegant ca în amintirile ei. În fine, nu chiar așa ; nu mai regăsea acea carismă, acea personalitate puternică pe care ea i-o atribuia cu câțiva ani în urmă. În fața ei stătea un băiat amabil, mulțumit de persoana lui. Nimic altceva.

Dacă ea era dezamăgită, apoi Chris nu-și mai revenea.

— Ești splendidă ! murmură el de mai multe ori. Mai mult decât în reviste !

— Sunt încântată să te revăd, spuse ea pentru a tăia avalanșa de complimente.

Cu prețul unui mare efort, ea nu-l respinse când cu un gest posesiv, el îi luă brațul pentru a intra

în restaurant. Chiar şi aici, unde nu lipseau femeile drăguţe, Julia atrăgea toată atenţia. Ea nu mai remarca de multă vreme, dar Chris, foarte mândru, se delecta. Cu dezinvoltură, Julia îşi puse mantoul pe spătarul scaunului, apoi se aşeză.

— Hei ! exclamă ea. Încetează să mă mănânci din ochi.

— Nu mă pot împiedica. Eşti aşa de diferită ! Mica răţuşcă s-a transformat în lebădă.

— N-am fost niciodată o răţuşcă !

— Scuză-mă. Eu nu te mai privesc cu aceiaşi ochi. Îţi aduci aminte de slăbiciunea pe care o aveai pentru mine ?

— Adolescentele sunt câteodată cam proaste, răspunse ea râzând.

El se întunecă imediat, spre marele amuzament al Juliei.

— Dar vorbeşte-mi despre tine, reluă ea. Trebuie să ai lucruri pasionante să-mi povesteşti !

Ea ştia că această frază îl va consola. Ca majoritatea oamenilor, Chris adora să vorbească despre sine ; se lansă într-o povestire foarte amănunţită a aventurilor lui de la ultima lor întâlnire. Căsătoria, prima slujbă la Sydney, urmată de un număr impresionant de alte posturi... În cinci ani, nu ajunsese să se fixeze, iar la cea de a şasea mutare, soţia lui Chris se săturase şi-l părăsise. La capătul câtorva luni de peregrinări, revenea la Londra, unde i se propusese o „slujbă fenomenală".

— Aici simt că o să rămân. Bairstow şi Marsh conduc una dintre cele mai bune agenţii de publi-

ellate din capitală, după cum știi, și chiar Bob Marsh mă încurajează. Nu pot să dau greș !

Doar să nu te apuce iar demonul voiajului !

Cu tine în apropiere, îmi zic că mă va lăsa în pace, acum ! exclamă el aplecându-se cu un aer fandru. Ai vrea să ne revedem, nu-i așa ?

Julia îl privi în ochi, așteptând să se producă o scânteie, un fior, bătăile de inimă cu care fusese obișnuită. Dar nimic... În fond, nu era supărată.

Dacă pot. Debutez într-o treabă cam dificilă și mă tem că-mi va lua mult timp.

Ai putea în mod sigur să te eliberezi... Pentru mine !

Își ridică paharul și Julia îl imită. În acea clipă, ea remarcă un bărbat care, la celălalt capăt al sălii, ridica paharul către ea. Inima îi sări în piept. Sylvester Denton ! Ce coincidență !

Julia își întoarse privirea spre Chris, visătoare. De mâine, nu va mai putea conta pe hazard. În fiecare zi, va trebui să știe unde-și va petrece seara „patronul" ei. Ea va fi acolo, cât mai discret posibil. Când se știa că protecția, pentru a fi eficace, trebuia să se efectueze la mai puțin de doi metri de persoana în cauză, chestia părea aberantă ! În afară de cazul, bineînțeles, că ar fi ea cea invitată seara...

Ascultând cu o ureche distrată urmarea poveștirii lui Chris, ea îi observa cu coada ochiului pe Sylvester Denton și pe însoțitoarea lui, o fată drăguță care-și aranja fără încetare buclele blonde

şi se fandosea cu un aer prostesc. Cum putea să suporte un bărbat ca el o păpuşă de acest gen ? Trebuie că lui îi plăcea să seducă fără a se implica. Dacă aceste relaţii superficiale îi conveneau, ea nu putea face nimic. Trebuia să se conformeze, să facă pe naiva. Va reuşi oare ?

— Nu mă asculţi ! exclamă Chris brusc.

— Scuză-mă, sunt puţin preocupată. Ce-mi spuneai ?

— Te întrebam ce-ai făcut în toţi aceşti ani.

— Nimic extraordinar. Câteva călătorii la Paris, la Roma, pentru marii croitori, şi multe şedinţe de pozat la Londra.

— Şi acum ? Te lansezi într-o muncă dificilă şi... acaparantă ?

După o scurtă ezitare, ea se hotărî pentru sinceritate. Expresia consternată a lui Chris o agasă mai mult decât orice.

— Tu, gardă de corp ? Nu te cred !

— Fiindcă sunt femeie ?

— În parte. Şi de asemenea fiindcă... Fiindcă nu este stilul tău. N-ai fizicul care se cere !

— Este atuul meu cel mai bun. Aşa, nimeni nu se îndoieşte de nimic.

— Trebuia să mă gândesc. Pe cine aperi în acest moment ?

— Secret profesional, dragul meu !

El părea descumpănit şi Julia se grăbi să revină la subiectul lui favorit, adică la el însuşi. Chris îşi regăsi imediat buna dispoziţie.

Cât despre Julia, nu se distra prea mult. Chris nu se dovedea un vorbitor strălucit și ea termină prin a se plictisi de moarte. Totuși, se prefăcea interesată și trăgea cu ochiul spre Sylvester Denton.

Doar când părăsiră restaurantul ea își permise să se uite : la masa pe care el o ocupa adineaori cînd o nouă pereche. Nu trebuia să fii mare ghicitor ca să bănuiești unde-și dusese domnul Denton frumoasa !

Când ne vom mai vedea ? întrebă Chris în timp ce taxiul lor se oprea în fața imobilului.

Dă-mi telefon.

— Contează pe mine ! N-o să te las să-mi scapi.

El va da de robotul ei telefonic !

Julia îi atinse obrazul cu un sărut rapid. Cum putuse să se topească de dragoste pentru acest individ fad ?

În acea noapte, ea-l visă pe Sylvester Denton. Imaginea lui o urmărea încă, ciudată, iritantă, când deschise ochii dimineața. Nu-și veni cu adevărat în fire decât sub dușul rece zilnic. N-avea nici o secundă de pierdut cu visări ! Săptămânile care veneau vor fi anevoioase. Eficientă la birou, trebuia să joace și rolul de femeie-obiect pentru a-și seduce clientul. Cum să împace aceste două roluri ? Medita aranjându-și câteva șuvițe scăpate din coc pentru a da coafurii ei o ușoară tentă romantică. Trebuia să lovească rapid și puternic. Să nu se mulțumească să fie frumoasă și să aștepte

ca el să preia inițiativa. Lângă ea, el trebuia să se simtă important. Da, era bine așa. Ea va face pe femeia plăpândă, și-i va arăta de o sută de ori pe zi că-l considera drept o ființă superioară.

Foarte curând, el îi va mânca din palmă.

CAPITOLUL III

Ocazia de a-şi perfecţiona noua ei personalitate apăru mai devreme decât spera. În timp ce urca la birou, în acea dimineaţă, liftul se opri la etajul al treilea, pentru a-l lăsa să intre pe... Sylvester Denton.

— Bună ziua, spuse el cu un zâmbet larg. Ce surpriză plăcută !

Ea-i răspunse cu cel mai fermecător zâmbet al ei, apoi, cum liftul se oprea din nou, se pregăti să coboare. Uşile rămaseră închise. Nimic nu se petrecu când ea apăsă pe buton.

Sylvester înaintă.

— Haide ! Ce se întâmplă ?

Julia ridică faţa spre plafonul fals. În două secunde, putea fi demontat. Era suficient mai apoi să te urci pe cabină şi să te caţări până la nivelul următor. Dar, imediat, ea se răzgândi. Acest incident îi oferea o ocazie de aur să facă pe biata femeie neputincioasă. Fără să se mai gândească ea-i aruncă lui Sylvester o privire patetică înainte de a se arunca spre el.

— Mi-e frică ! Dacă va cădea ? Ce mi se va întâmpla ?

— Nimic îngrozitor. Uită-te, apăs pe butonul de urgenţă şi minunea se va produce ! răspunse el respingând-o cu blândeţe.

— Mi-e... mi-e ruşine de prostia mea, murmură ea cu o voce pierdută, dar sufăr de claustrofobie.

— Nu este grav. Sunt numeroşi aceia care se tem în astfel de împrejurări. De ce nu mergi pe scări ?

— Până la zece ? Din cauză că... Sufăr şi de ameţeli.

— În interiorul unei clădiri ? Cazul este mai puţin banal !

Ea-i aruncă o privire speriată.

— Pare prostesc, ştiu, dar când îmi imaginez vidul de sub mine, picioarele mi se transformă în plumb.

— Atunci ar trebui să lucrezi la parter !

Râdea de ea ? Tânăra îl observă cu coada ochiului. Nu, nici urmă de ironie pe faţa lui frumoasă. Dar ce frumos era ! Trebui să-şi plece ochii, tulburată de zâmbetul lui. Bărbaţii n-o stânjeneau deloc, de obicei... Liftul care porni cree o diversiune fericită.

— Vedeţi, îi spuse el în timp ce se îndreptau spre birourile lor, suntem bine-sănătoşi !

Ea reuşi să schiţeze o grimasă, maşinală şi uşurată în acelaşi timp.

— Trebuie să mă găsiţi proastă, murmură ea fâlfâindu-şi genele.

— Ba deloc, dimpotrivă. Înţeleg foarte bine reacţia dumneavoastră.

Ajunseră la uşă. Cu mâna pe clanţă, el se întoarse spre ea.

— Ce faceți diseară, domnișoară Winterton ?

— Vreți să lucrați până târziu ?

— Nu. Aș vrea să vă invit la cină.

— La cină ?

Julia își înăbuși un zâmbet de triumf. Deja ? Mica scenă din lift fusese suficientă ? Sau acest succes fulgerător se datora pur și simplu farmecului ei ?

— S-ar zice că ai ceva aranjat !

— Nu, dar...

— Atunci care-i problema ?

— N-am ieșit niciodată cu vreun șef de al meu și...

— Trebuie să existe prima dată pentru toate !

După aerul lui mirat, Sylvester Denton probabil nu fusese niciodată refuzat. Julia i-ar fi oferit cu plăcere această primă experiență !

Dar datoria înainte de toate și, pentru această seară cel puțin, problema de securitate era rezolvată.

— Mi-ar face plăcere, domnule Denton, dar nu sunt îmbrăcată cum trebuie.

— Îmi placi așa.

— Chiar ?

— O spun fiindcă o gândesc.

— Sunteți întotdeauna sincer ?

— Nu, nu întotdeauna.

— Atunci cum să știu dacă trebuie să vă cred?

O clipă el păru descumpănit.

— Oh, sunt sigur c-ați ghici, răspunse el în cele din urmă. Majoritatea femeilor posedă un simț foarte dezvoltat al acestor lucruri. Știu când sunt mințite.

— Nu întotdeauna. Cunosc multe poveşti înfiorătoare cu neveste înşelate de soţii lor şi care află ultimele !

— Da, sigur. Dar eu nu vorbesc de soţii, doar de... prietene.

Julia izbucni în râs, cel mai sigur mijloc de a închide chestiunea. Cum el se grăbea, ea intră în biroul ei.

Toată ziua se chinui să înţeleagă principalele aspecte ale viitoarei sale munci. Cu toate cele spuse de doamna Williamson, care-i repeta că totul era foarte simplu, tânăra nu era dispusă s-o creadă, la sfârşitul zilei. Răspunsese la numeroase apeluri telefonice, făcuse legătura sau servise drept tampon între laborator, biroul de studii şi uzină, ascultând directivele fiecăruia, încercând să-i satisfacă pe toţi. Învăţase cel puţin un lucru : Sylvester Denton era un om puternic. O grămadă de oameni lucrau pentru el şi cohorte de clienţi veneau cu probleme tehnice, una mai grea decât alta. Tuturora, el le găsea o soluţie. Nu se mai mira deloc că la Engineering 2000 se preocupau atâta de securitatea lui.

— De ce această încruntare a sprâncenelor ?

Întrebarea doamnei Williamson o scoase din visare. În cele din urmă telefonul încetase să sune şi ele-şi beau ceaiul într-un birou liniştit ca prin minune.

— Mă întreb dacă voi fi în stare să răspund exigenţelor domnului Denton.

— Nu vă neliniştiţi, sunteţi la înălţime. Ei bine... este timpul să-mi iau rămas-bun.

Dispăru în biroul alăturat.

La întoarcere, avea ochii roșii și ținea la piept o trusă de farduri, din piele de crocodil negru.

— Ce părere aveți ?

Tânăra holbă ochii descoperind interiorul trusei unde se afla etalată o gamă completă de produse de frumusețe. Ce cadou stupid pentru o femeie care era clar că nu folosea decât un pic de pudră și o umbră de ruj pe buze ! Dar după creatura sofisticată cu care se plimba prin oraș, el își imagina că toate femeile, fără îndoială, visează să se fardeze violent.

— Grozav ! comentă Julia diplomată.

— Mor de nerăbdare să încerc imediat, îi mărturisi doamna Williamson. De ani de zile ezit să-mi ofer ceva de acest gen. Era cât pe ce, de mai multe ori... și apoi îmi ziceam întotdeauna că era prea frumos pentru mine.

În gând, Julia adresă scuze noului ei client. Acesta își cunoștea asistenta mai bine decât credea ea.

— Nu veniți cu mine ? continuă doamna Williamson văzând-o că-și reia locul în spatele biroului.

— Nu, rămân până la plecarea domnului Denton.

— Bineînțeles, unde mi-era capul ! Dar spuneți-mi, continuă ea coborând vocea, cum vă veți deghiza pentru a-l urmări ?

— Nu voi încerca să mă ascund ! Eu nu sunt detectiv. Dar o să-mi fie greu să-l supraveghez. este sigur. Mă rog, pentru seara aceasta, chestiunea este rezolvată.

— Și cum ?

— M-a invitat la cină.

— Înțeleg !

Stânjenită de asprimea vocii doamnei Williamson, Julia se răzvrăti.

— Dacă vedeți un alt mod eficient pentru a-l proteja, anunțați-mă, voi fi încântată !

Jenată că se trădase, doamna Williamson ridică din umeri.

— Ce păcat că el strică totul cu atitudinea lui puerilă ! Ar fi așa de simplu dacă i-ați spune cine sunteți ! V-ați putea face treaba ca lumea.

— Nu vă îngrijorați, știu să-mi fac treaba.

O singură restricție : în numele perfecționismului, ea nu va ajunge să se lase sedusă de clientul ei !

Totuși, când după o oră și jumătate Sylvester Denton pătrunse în biroul ei, destins ca și cum ieșea de la duș, ea își dori pentru prima oară să nu fie în misiune pe lângă el și să poată instaura între ei o relație adevărată.

Acest gând n-o încântă deloc. Un client pe care-l apreciezi prea mult, complica lucrurile. Dar ea nu se îngrijora prea tare ; Sylvester Denton putea să-i placă fizic, dar nu corespundea deloc cu ceea ce aștepta ea de la un bărbat. Să fie considerată ca o pierdere de timp plăcută nu era de ea ! O dată terminată misiunea, drumurile lor se vor despărți ca să nu se mai încrucișeze niciodată.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Eram cufundat într-o problemă dificilă și nu mi-am dat seama cum trece timpul.

— Nu este decât ora șapte și jumătate. Am putut să-mi pun ordine în însemnări în acest timp. Unde mă duceți ?

— Am rezervat o masă la **Tante Claire.**

Impresionată, tânăra rămase totuși impasibilă. În acel restaurant de trei stele trebuia să faci rezervare cu săptămâni înainte ! Apoi, își aminti dintr-o dată de rolul ei.

— Trebuie să aveți influență ca să reușiți să obțineți o masă într-un timp așa de scurt !

— Cinez atât de des acolo încât acum sunt cunoscut.

Coborâră în garajul unde era parcat Ferrari-ul lui, un monstru negru și scânteietor.

— Nu vă este teamă că o să vină să vă deranjeze, dacă toată lumea vă cunoaște, întrebă ea cu inocență, urcându-se lângă el.

Trebuie că puțin îi păsa de securitatea lui, ca să trăiască de parcă n-ar fi fost vorba despre nimic ! O clipă, frumoasa lui față se întunecă.

— Dacă preferați în altă parte...

Oricum, autorul amenințărilor va sfârși prin a acționa. Era mai bine ca acesta să se demaște repede, în prezența ei și când ea se afla cu vigilența la maximum.

— Oh, nu ! Ar fi o nebunie să refuzi o astfel de ocazie ! Am auzit că este foarte drăguț acolo.

— Și dumneavoastră sunteți foarte drăguță.

Micul hohot de râs pe care ea-l lăsă să scape i se păru reușit. Apoi, între ei se lăsă tăcerea. Tânăra, obișnuită de la o vârstă fragedă cu diferite moduri de a șofa (începând cu frații ei), gusta în mod deosebit măiestria lui Sylvester. La volanul bolidului său, el dădea impresia că stăpânește situația, ca de altfel în toate celelalte împrejurări.

Intrând în restaurant, Julia avu parte de privirile obișnuite. Dar bărbații nu erau singurii ca-

re-şi întorceau capetele în acea zi ; femeile îi remarcau însoţitorul şi nu-şi ascundeau admiraţia. Nimic surprinzător, având în vedere fizicul lui şi mai ales expresia autoritară. Oare întotdeauna o avusese, sau îi venise o dată cu succesul ? Julia ar fi vrut să-l facă să vorbească despre el. Dar asta nu cadra cu personajul pe care-l întruchipa ea şi preferă să tacă.

Fură conduşi la masa lui şi Sylvester Denton se interesă ce dorea ea să bea ca aperitiv.

— Hotărâţi pentru mine ! răspunse ea mîorlăind.

Nu se punea problema să bea nici o picătură de alcool în timpul serviciului, dar putea ea să-i spună ?

— N-aveţi nici o preferinţă ?

— Nu chiar.

— Atunci, să vedem... un gin-tonic ?

— Uh ! Nu-mi place.

— O vodcă.

— Nici atât. Este prea tare.

— Un whisky, atunci ?

— N-am gustat niciodată.

— Şi un pic de vin ?

Chiar asta visa ! Ştiu totuşi să reziste tentaţiei.

— Să ştiţi, nu prea-mi place alcoolul.

I se păru că prin ochii însoţitorului ei trece o umbră de iritare.

— Un suc de fructe ar merge ?

— Minunat !

Ea se comportă la fel de prosteşte pentru a alege meniul şi răbdarea însoţitorului său o impresiona. Tot timpul mesei ea abordă o trăncăneală

banală ; el rămase destins, zâmbitor, ca și cum o asculta cu plăcere.

Uneori, Julia trebui să-și muște buzele pentru a nu râde. Niciodată nu crezuse că într-o zi va trebui să facă pe prostănaca de dragul meseriei sale !

— Unde locuiți ? întrebă el terminându-și cafeaua.

— Strada Sloane, răspunse ea fără să se gândească.

Julia înțelese amploarea gafei după aerul lui stupefiat. O asistentă de direcție, chiar foarte bine plătită, nu-și putea oferi o locuință în acel cartier.

— Eu... eu stau în apartamentul unei doamne bătrâne care a plecat să se odihnească la copiii ei, reluă ea foarte repede. Nu plătesc chirie.

Bună găselniță ! El nu se va mira de mobilele vechi care-i decorau interiorul, nici de bibelouri **Art Deco,** demne de cei mai mari colecționari !

— Vă descurcați bine, comentă Sylvester ridicând mâna pentru a cere nota. Unde mergem ? La mine sau la dumneavoastră ?

Nu pierdea timpul și nu se încurca în subtilități ! În mod normal, Julia ar fi răspuns repede „nicăieri". Dar trebuia să se asigure că el va ajunge acasă fără neplăceri.

— Să mergem la dumneavoastră.

Douăzeci de minute mai târziu, intrară în imobilul care adăpostea apartamentul lui, într-un cartier aproape de turnul de sticlă al lui **Engineering 2000.**

— S-ar zice că vă plac înălțimile ! remarcă ea în timp ce liftul îi ducea la ultimul etaj.

— Da, contrar dumneavoastră ! Locuiesc pe acoperișul imobilului, veți vedea.

Când îi deschise ușa, tânăra lăsă să-i scape un strigăt de uluire.

Iluminatul indirect scălda într-o lumină de culoarea mierii, dulce și luminoasă totodată, un hol vast pardosit cu marmură în centrul căruia trona o masă de sticlă. O jerbă de flori albe, în mijloc, adăuga o notă elegantă, delicată acestui ansamblu impresionant.

Julia, care și-l imagina pe Sylvester Denton într-un interior sobru, nu-și revenea ; te-ai fi crezut într-un magazin de decorațiuni interioare.

Materialul preferat aici era sticla. Exista peste tot. Pentru a găsi primele semne de căldură, trebuia să intri în salon. Sidefii sau portocalii, țesăturile care acopereau pereții și fotoliile străluceau ca mătasea, îndulcind liniile foarte sobre ale încăperii. Peretele de sticlă de la celălalt capăt reușea s-o seducă pe Julia. De acolo, era o vedere spectaculoasă a orașului și a râului, panglică neagră de saten unde se reflectau luminile de pe maluri.

— Senzațional. nu-i așa ? murmură gazda ei apropiindu-se.

— Senzațional.

— Să vedeți, este și mai frumos ziua.

Îi arătă un telescop pe un trepied.

— Mi-ar plăcea să-l pot utiliza mai des. Pe cer descoperi lucruri admirabile.

Luă mantoul Juliei și o sărută ușor pe ceafă.

— Ce vreți să beți ?

— Un suc de portocale, vă rog.

— Încă ?

Ea se îndepărtă de el și se așeză pe marginea unui fotoliu pentru a părea cât mai stânjenită.

— Nu beau decât asta de când eram mică.

— Acuma sunteți mare ! Ar trebui să trăiți un pic mai periculos !

— De ce ? Sunt fericită așa.

— Un pic de pericol dă sare vieții !

— Nu prea-mi place sarea, spuse ea cu aerul ei cel mai ingenuu.

El scoase un mic hohot de râs.

— Renunț, Julia !

— Sunt mulțumită să aud asta, domnule Denton.

— Sylvester. De ce ți-e atât de greu să-mi spui pe nume ?

— Sunteți șeful meu, nu reușesc să uit.

— Ești demodată ! În zilele noastre oamenii se tutuiesc și-și spun pe nume de la prima întâlnire ! Dar spune-mi, de ce ești așa mulțumită să mă vezi abandonând partida ?

Ea ezită. Ar fi vrut să spună „Pentru că ești un seducător, pentru că, cu tine, o poveste de dragoste ar lăsa urme dureroase". Era un pic cam mult. Și nu prea abil.

— Chiar vrei să renunț ? reluă el văzând-o că tace.

— Doar să... nu mă grăbiți. Ar trebui să vă arătați mai puțin nerăbdător.

— De îndată ce știu ce doresc, nu văd nici un motiv să tărăgănez !

— Și eu... eu sunt cea pe care o doriți ?

— Da, spuse el întinzându-i sucul de portocale. Ești perspicace.

— Râdeţi de mine, domnule Denton.

— Nu glumesc. Şi pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi Sylvester. Syl-ves-ter !

Ea bău o gură de suc uitându-se în jur.

— Dumneata ţi-ai imaginat acest decor... Syl... Sylvester ?

— Nu, unul dintre prietenii mei, răspunse el zâmbind, bucuros s-o vadă lansându-se.

— Cineva care te cunoaşte bine ?

— Ce întrebare nostimă !

— Este doar că... Nu cred că ţi se potriveşte cu adevărat.

— Mulţi oameni gândesc că dimpotrivă, interiorul meu defineşte perfect personalitatea mea.

— Eu nu sunt de acord. Îl găsesc un pic prea... artificial. Şi superficial. Eşti un bărbat drept, construit dintr-o bucată.

— Este un mare compliment pe care mi-l faci. O să-mi amintesc toată viaţa.

Tânăra se prefăcu să nu remarce tonul un pic ironic şi-şi privi vârfurile pantofilor.

— Să spunem că aî văzut just şi eu sunt mai „adevărat" ca acest decor. Dar încetează să te mai prefaci şi tu : nu poţi să fii atât de stingherită cum pretinzi, aşezată pe marginea fotoliului tău ! Ca o rândunică gata să-şi ia zborul !

Inima Juliei se strânse : el ghicise !

— Eu... Ce vrei să-ţi spun ?

— Te-ai dovedit foarte capabilă în serviciu şi capacitatea ta de adaptare m-a uimit. Asta nu se potriveşte cu atitudinea imatură faţă de mine.

— Imatură ? Fiindcă nu-ţi cad în braţe când pocneşti din degete ?

O clipă el păru dezorientat de sinceritatea ei.

— Este puțin exagerat... Dar în fond, asta este.

El zâmbi și Julia respiră mai liber. Uf, el nu se formaliza de reflecția ei ! Îi scăpase sub imperiul furiei... Un punct bun pentru el ; accepta critica.

— Refuz să fac dragoste cu un bărbat pe care nu-l iubesc și nu mă iubește. Nu mă tentează deloc aventurile de o seară.

— Sunt de acord cu tine, Julia. Oricum, aventurile nu convin unui bărbat care a trecut de treizeci de ani. Dar „dragoste" este un cuvânt prea prețios pentru a-l demonetiza. Mie îmi este suficient să simt o atracție profundă și sinceră pentru o femeie.

Întinse mâna către ea.

— Asta simt cu tine, Julia. De ce pierdem timpul când am putea deja...

— Nu, Sylvester. Nu sunt pregătită, tu... Mă impresionezi încă prea tare. Lasă-mă să te cunosc mai bine, mai întâi.

Se aștepta ca el să argumenteze... Dar cedă, ca un bărbat care știa să-și evalueze șansele.

— Termină-ți paharul, te conduc.

Neputând obține ceea ce dorea, el se debarasa de ea cât mai repede ! Ce bădăran ! Și el vorbea de atracție „profundă și sinceră" ?

— Prefer să chemi un taxi.

Julia își puse mantoul, gânditoare ; în astă-seară nu obținuse decât o jumătate de victorie ; și dacă el înceta definitiv să se intereseze de ea ? Cum și-ar continua misiunea ? Trebuia să-i întrețină iluzia că o va seduce într-o zi.

— Nu ești supărat pe mine ? întrebă ea cu o voce timidă când el se întoarse în încăpere.

— Nu, bineînțeles.

— Îmi pare rău c-am... refuzat. Sper să mă înțelegi și să mă ajuți să-mi învingă temerile ?

El îi zâmbi cu o căldură care o liniști pe Iulia.

— Te voi ajuta.

La ușă, îi atinse buzele cu un sărut tandru. Bâzâitul interfonului interveni la timp ca s-o salveze pe tânără de o îmbrățișare mai pasionată. Taxiul o aștepta.

Ea se repezi spre lift.

— Nu-i nevoie să cobori cu mine ! zise Iulia văzându-l că se pregătea s-o urmeze.

Și dacă asasinul se afla afară ?

— Hai, nu fi prostuță ! Vin cu tine.

— Nu, te rog ! Șoferul va afla că ies de la un bărbat !

El rămase o secundă cu gura căscată.

— Dar judeci ca acum treizeci de ani !

— Poate... Dar așa sunt eu, Sylvester.

Ea-i zâmbi și intră în lift.

— Pe mâine !

Ușile se închiseră și Julia duse cu ea imaginea unui bărbat încă zăpăcit. În sfârșit singură ! O amenința un hohot de râs. Ce situație caraghioasă!

Dar rolul ei devenea din ce în ce mai delicat. Să dea Domnul ca această poveste să se termine înainte ca mascarada să devină prea complicată pentru a fi jucată !

CAPITOLUL IV

A doua zi dimineața nimic din atitudinea lui Sylvester nu lăsa să se bănuiască faptul că cinase cu asistenta lui, nici că încercase s-o seducă. Julia, pe de altă parte, avea alte subiecte care o preocupau : vigilența o acapara în întregime.

Sir Andrew Seymour îi comunicase ipoteza cea mai sigură a poliției : autorul amenințărilor trebuia să fie o rudă apropiată a unei victime a accidentului de avion, care nu-și suporta doliul și căuta liniștea în răzbunare. Imediat, tânăra rămase în gardă.

Din fericire, ca asistentă, putea să-l însoțească peste tot pe „patronul" ei. Cel mai des, în timpul zilei, acesta se găsea în compania inginerilor sau tehnicienilor lângă care nu risca nimic. La fel și la ora prânzului, când participa aproape în fiecare zi la mese de afaceri. Cel mai greu era seara.

Spre prânz, ea băgă capul pe ușa lui.

— Cobor să mănânc. Revin într-o oră !

Julia spera ca el să rămână cufundat în dosarele lui până la întoarcerea ei.

— Inutil să te grăbeşti, trebuie să mă văd cu un inginer. Nu mă aştepta înainte de ora trei şi jumătate.

Un inginer ? Bine, putea pleca liniştită. Toată lumea la Engineering 2000 se vorbise pentru a-l feri pe Sylvester Denton de cele mai mici riscuri. Îl duceau să mănânce la restaurantul uzinei, aranjau să nu-l lase singur nici o clipă.

În drumul spre cantină, Julia se răzgândi ; avea chef mai curând să-şi dezmorţească picioarele şi să ronţăie un măr pe o bancă dintr-un parculeţ. Fredonând un cântecel, ieşi din imobil. Era frumos în acea zi, ea se simţea bine, încântată de noua ei misiune.

Coborând scările esplanadei, observă o maşină roşie care stătea lângă trotuar, la cincizeci de metri. În spatele volanului era o blondă superbă. Cea care cinase cu Sylvester Denton la **Suquet,** în urmă cu două zile. Şi fiindcă veni vorba despre Sylvester Denton, nu era el cel care se apropia cu mersul lui felin, deschidea portiera şi se urca alături de frumoasă ? Da, era el.

Un dejun de afaceri, nu ? Ce mincinos ! Ea care credea că-l lăsase în siguranţă ! Cum să-l supravegheze acum ?

Neputincioasă, Julia îşi reluă drumul ; nu putea face nimic. Dacă se întâmpla ceva în timpul uneia dintre aceste escapade, ea nu va avea ce să-şi reproşeze.

Instalată în faţa computerului ei, tânăra analiza încă această problemă delicată când, spre ora trei, Sylvester intră şi trecu pe lângă ea fluierând.

— Ai mâncat bine ? întrebă ea cu o voce glacială.

— Excelent. Dar de ce acest aer lugubru ?

— Poftim ?

— Julia, te citesc ca pe o carte. De ce-mi faci această față ?

Ea se mulțumi cu o ridicare din umeri.

— Ești cumva geloasă ?

Ea ridică fața, indignată... El închidea deja ușa la biroul lui.

Nu reapăru decât la ora șase ; aerul vesel nu-l părăsise.

— În continuare furioasă, Julia ?

— N-am fost niciodată.

În cazul acesta, accepți să cinezi cu mine, în această seară ?

— Să cinez cu dumneata ?

— Da. Și uit-o pe cea de mai înainte. Nu fă pe mirata ; te-am văzut când urcam în mașină.

— Deci nu erai cufundat în admirație pentru prietena ta ? Este atât de drăguță !

— Și atât de proastă !

— Crezi același lucru despre mine.

— Nu chiar. Tu mă amuzi !

Trebuia să-i mulțumească pentru compliment ? Ea luă un aer ofuscat pe care Sylvester abia îl remarcă.

— Atunci, ne vedem diseară ? repetă el nerăbdător.

— Dacă spun nu, vei invita pe altcineva ?

— Sigur. Am chef să dansez. Vei fi tu, sau oricine altcineva.

— Nu ești prea pretențios.

— Să nu crezi asta ! Nu frecventez decât femeile cele mai atrăgătoare !

Cu un deget, o obligă să se uite la el.

— Nu lua viaţa aşa de în serios, fetiţo ! Totul nu-i decât un joc. Fugi să te pregăteşti, trec să te iau la opt şi jumătate.

El se va întoarce deci acasă, va intra în parcarea lui întunecoasă, va lua un lift care la fiecare etaj putea să se oprească pentru a-l lăsa pe asasin să urce... Nu !

— Nu... nu prea am chef să iau metroul, Sylvester. Aş putea să te însoţesc la tine, să aştept să te schimbi ? Am face apoi acelaşi lucru la mine.

Propunerea ei păru să-l surprindă.

— Am chef să fac un duş şi să mă odihnesc puţin

— Nu mă deranjează ! Mă voi uita la televizor în timpul acesta.

— Ce fată caraghioasă eşti tu, Julia...

— Sufăr de claustrofobie, asta-i tot. Prefer să mă urc în maşina ta în loc de metrou.

— Ah ! Mi-a fost teamă ; am crezut o clipă că-mi faci o propunere ruşinoasă.

Jumătate de oră mai târziu, Julia era instalată la televizor, cu un pahar mare de oranjadă cu gheaţă. Sylvester dispăruse în baie. După aceea, el urma să doarmă „niţeluş".

„Toată seara, dacă doreşti" ! gândi tânăra. Îi va scuti oboseala unei ieşiri de care s-ar fi lipsit cu plăcere.

Sigură că este singură, Julia stinse televizorul şi, sorbind din pahar, plecă în cercetarea

apartamentului. Nu din curiozitate ; voia mai altceva să recunoască terenul — intrările, ieșirile posibile, punctele vulnerabile ale securității.

Nu descoperi nici unul singur. Existau alarme sofisticate la uși cât și la ferestre, și nici un acces de pe scări. Dar asta nu era suficient pentru a opri o persoană hotărâtă. Cu cât trecea timpul, cu atât se îngrijora mai tare pentru Sylvester. Era prea des lăsat în voia lui.

Copleșită brusc, ea încercă nevoia de a-și încredința temerile cuiva. Murray Guardian, bineînțeles. El putea ști cum să-l supravegheze mai îndeaproape pe încăpățânatul de Sylvester Denton. Și dacă-i telefona ? Imediat chiar.

Mai întâi, să se asigure că stăpânul casei dormea. În vârful picioarelor, urmă marele culoar pardosit cu marmură până la ușa camerei lui, pe care o reperase puțin mai devreme. Reținându-și răsuflarea, ciuli urechea. Nici un zgomot. Foarte încet, apăsă clanța și întredeschise ușa. El era bine, dormea într-un pat imens.

Ce cameră ! Covorul gros era de culoare închisă, scoasă în evidență de gri-albastrul deschis al pereților, dând în austeritatea camerei un plus de eleganță. Draperiile de saten rămăseseră deschise ; afară, cerul se întuneca, luminile orașului se aprindeau una câte una.

Julia veni lângă pat, ca și cum bărbatul care dormea acolo o atrăgea irezistibil. O învelitoare fină îl acoperea pe jumătate, dar ceea ce lăsa gol reușea să trezească admirația ; un umăr rotund și brun, cu mușchii vizibili, un braț cu forme lungi și puternice, un trup care emana forță... Sylvester Denton i se părea mai frumos căzut pradă

somnului. De asemenea şi mai tânăr, mai puţin muşcător, de parcă-şi regăsise blândeţea pe care o ascundea de obicei. Gura lui nu mai avea acea cută adesea ironică.

Tânăra se smulse cu greu acestui spectacol emoţionant. „Rămâi obiectivă !" îşi ordonă ea. „Nu te lăsa prinsă în capcana lui !"

Încet, închise uşa şi se întoarse în salon pentru a-l chema la telefon pe Murray. Spre marea ei decepţie, fu informată că acesta plecase în străinătate, unde îl chema o afacere urgentă. Rămânea deci singură cu neliniştea ei.

Cuibărită într-un fotoliu, Julia reflectă mult timp asupra situaţiei în timp ce în jurul ei se instala noaptea. Deodată se aprinseră luminile din salon ; intră Sylvester. Julia fu mai întâi prea surprinsă, apoi prea impresionată pentru a reacţiona.

„Ce frumos este !" Asta-i tot ce putea ea gândi. Totuşi „frumos" nu era suficient să descrie un bărbat ca Sylvester Denton. Părea la fel de odihnit ca după o noapte întreagă de somn. În timp ce el îşi turna un pic de whisky ea-i admiră mişcările armonioase, eleganţa costumului bleumarin contrastând cu albeaţa cămăşii.

Iritată de starea lui de fericire deplină, Julia scutură din cap. Sylvester izbucni în râs.

— Ce este aşa de nostim ? întrebă ea.

— Tu ! Nu ţi-am pus încă nici o întrebare, dar deja ai spus nu !

Începu să râdă şi ea. Apoi, împreună, părăsiră apartamentul.

Deoarece pe stradă nu mai era aglomerație, ajunseră la apartamentul de pe strada Sloane într-un timp record.

Este frumos aici ! comentă Sylvester intrând.

Aruncă o privire de expert la mobilele vechi, la etajerele de sticlă care, de fiecare parte a șemineului, expuneau o colecție de vase din anii 1000. În fața unei măsuțe unde trona cea mai frumoasă piesă a ei, un vas neprețuit pe care-l avea de la bunica-sa, el se opri brusc.

Minunat ! Bătrâna ta doamnă are gust ! Și mijloace financiare.

Julia nu dădu nici o atenție observației ; se uita în jur neliniștită, temându-se ca el să nu găsească un indiciu revelator al propriei ei personalități. Doamne ! Acolo, pe un colț al canapelei, zăcea cartea ei de căpătâi, un eseu asupra noilor filozofi. Dacă o observa, avea de ce să se mire !

Cu un aer indiferent, o apucă înainte de a fugi din încăpere.

Este rândul tău să te uiți la televizor ! îi lansă ea din prag. Simte-te ca acasă !

Recomandare inutilă ; instalat pe canapea, Sylvester părea foarte destins. Făcea parte dintre acei oameni care n-au probleme de adaptare, indiferent de locul în care se găseau. Din această siguranță îi venea toată puterea. Cine putea rezista acestui aer de senior ?

„Eu" încerca să se convingă Julia. Totuși, îi era din ce în ce mai greu să rămână impasibilă în compania protejatului său.

După duș, ea ezită multă vreme în fața dulapului deschis. În cele din urmă, alese o rochie

de mătase neagră, foarte sobră. Pe umeraș, rochia n-arăta cine știe ce, dar îmbrăcată era o încântare. Țesătura accentua fiecare rotunjime a trupului ei, îi urmărea mișcările, îi mângâia picioarele lungi. Escarpeni negri, un machiaj foarte ușor... Era gata.

La intrarea ei în salon, Sylvester se ridică de parcă era hipnotizat.

— Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o, murmură el.

— Rochia este cea care îmi vine bine !

— Trebuie să fii și mai frumoasă fără nimic.

Ea râse ușor din gât.

— Oh, n-ar trebui să spui astfel de prostii !

Cu un gest posesiv, ea-și strecură mâna sub brațul lui și-l scoase din apartament.

În timp ce puternicul Ferrari îi ducea la Marco, Julia medita. Rolul de femeie proastă o apăsa ; cât despre Sylvester, acesta se va plictisi, se va sătura de ea ! Trebuia să găsească un compromis.

— De ce oftezi ?

— Mă gândeam la tine, răspunse ea cu sinceritate. Mi-ar plăcea să mă simt mai... naturală cu tine.

— Deci nu ești ?

— Am impresia că-ți plac femeile supuse și mă străduiesc să tac când aș vrea să discut.

— Mă jignești, Julia ! După tine, eu n-am decât un lucru în cap !

— N-am dreptate ?

Deloc. Îmi plac relațiile mai spirituale. Și dacă o femeie îmi poate oferi o conversație strălucitoare, nu cer mai mult !

El deschidea o portiță : ea nu va scăpa ocazia.

Oh, Sylvester ! Ce fericită sunt să te aud vorbind astfel ! Am o mare dorință de a deveni prietena ta...

- Și eu, răspunse el cu ardoare.

- Am nevoie de o prietenie adevărată, accentuă ea. O prietenie care să nu fie complicată de relațiile sexuale...

Stopul la care se opriseră trecu pe verde. Ferrari-ul sări în față ca sub imperiul unei crize de furie. Julia se întoarse pentru a-și ascunde zâmbetul.

Vrei să fii prietenul meu, Sylvester ?

- Bineînțeles. Dar doresc mai mult decât atât.

- Știu. Nu trebuie să mă bruschezi.

- Îți promit.

Iată o promisiune pe care ea nu o va uita !

Ea n-avu nimic să-i reproșeze în cursul serii. Conversație interesantă, atitudine respectuoasă... Ochii lui, totuși, străluceau uneori prea tare când se uitau la ea, iar mâna lui întârzie în mai multe rânduri pe șoldul ei, când se duceau pe ringul de dans, sau se întorceau.

Era trecut de miezul nopții când o însoți la ea acasă. În fața mașinii ea-i ură noapte bună... O urmă în ascensor, apoi până la ușa unde ea-i mulțumi din nou. El se prefăcu că nu înțelege.

— Sunt prea obosită pentru a-ți oferi un pahar, Sylvester.

— Nici n-am chef.

Uşor, el îi luă braţul şi intră cu ea. Abia închisese uşa când o strânse pe tânără în braţe.

La naiba cu promisiunile lui ! Faţa lui coborî spre cea a Juliei în timp ce mâinile-i mângâiau tandru umerii.

— Te rog ! murmură ea cu o voce mică. Lasă-mă...

Sub privirea lui frumoasă ea simţea că se topeşte. Şi când buzele lui Sylvester se puseră peste ale ei, ea nu-l respinse. Dorea să simtă în ea această căldură, această nerăbdare nebună. Închizând ochii se lăsă pradă gurii lui, mâinilor lui febrile.

Dintr-o dată îi reveni raţiunea. Cu o smucitură brutală, ea se eliberă, lăsându-şi însoţitorul uluit. Cu atât mai rău pentru el ! Nu merita nimic altceva acest seducător lipsit de scrupule, gata la orice pentru a o atrage în ghearele lui ! Să se considere fericit că nu fusese trântit la pământ cu o lovitură de karate !

— N-ai cuvânt, Sylvester ! Ai promis...

— Ştiu, Julia, dar eşti aşa de contradictorie ! O clipă, te-am crezut pregătită să te arunci în braţele mele, apoi eşti speriată ca o fetiţă. Mă nedumereşti.

— Păstrează distanţa şi nu vei mai avea surprize ! replică ea sec.

Imediat, ea-şi regretă cuvintele ; trebuia să întreţină atmosfera de suspans, să-l lase să-şi păstreze iluziile, nu să-l respingă ! Cu blândeţe, ea-i luă mâna.

— Sunt un pic agresivă, murmură ea. Dar lângă tine, nu mai sunt aceeaşi. Te-am prevenit : nu trebuie să mă bruschezi.

Voi încerca să-mi amintesc. La revedere, Julia, te las cu ezitările tale.

Te conduc la mașină.

Nu fi prostuță.

Te rog ! Așa doresc eu.

La parter, când ea vru să iasă cu el, acesta scutură din cap.

- Hai, urcă repede. Rochia asta de-abia te acoperă.

Julia se mulțumi cu un zâmbet și lipindu-se de el continuă să înainteze. Ea nu se dezlipi decât când îl văzu în siguranță, în Ferrari.

Dar nu se întoarse spre ea. În momentul în care Sylvester porni, ea sări în mașina ei, parcată nu departe de a lui și începu să-l urmărească. Trebuia să păstreze o anumită distanță pentru a nu fi recunoscută și urmărirea se dovedi a fi mai anevoioasă decât se aștepta ea. Ferrari-ul trecea la majoritatea stopurilor pe galben, obligând-o și pe Julia să facă la fel. Când Sylvester se oprea, ea trebuia să rămână retrasă ca el să n-o vadă... Intră pe strada în care locuia el cu un sentiment profund de ușurare.

Bolidul negru dispărea deja în adâncimea întunecată a parcării subterane. Sylvester ar observa-o dacă ea l-ar urma ? Și ce dacă, ea nu putea să-l lase fără protecție într-un loc atât de propice loviturilor criminale. Cu farurile stinse, Julia se angajă pe rampă, la cincizeci de metri în spatele lui.

El se pare că era distrat ; nu remarca nimic. Parcându-și mașina lângă lift, merse cu un pas vioi până la ușile de acces și dispăru. Julia trecu

pe lângă uşile acestuia în momentul în care se închideau.

Atunci i se păru că zăreşte o umbră. Ea se opri într-un scrâşnet de frână şi sări... Alarmă falsă, era vorba de un simplu efect de lumină.

Neliniştită, totuşi, ea urcă încă două câte două scările ce duceau la parter, apoi pe cele care urcau la etajul zece.

Culoarul era gol. În vârful picioarelor, merse până la uşa apartamentului lui Sylvester. Nici un zgomot. Dezechilibratul care-i ameninţa viaţa avea puţine şanse să se afle în interior. Oricum, era mai bine să verifice.

Alergând în continuare, tânăra reveni la maşina ei. Ce bine că avea un telefon acolo! Formă în grabă numărul de telefon al lui Sylvester.

— Da? răspunse el îndată.

— Eu sunt, Julia, Voiam să fiu sigură că ai ajuns fără probleme.

— Este drăguţ din partea ta, dar să ştii că sunt băiat mare!

Cu un mic hohot de râs şi un „bună seara" senzual, Julia închise. Uf! Misiune îndeplinită... pentru seara aceasta. Fiindcă problema se va repeta şi mâine, şi ei poate îi va fi mai greu să-l urmărească.

Dacă nu voia să se trezească cu un mort în braţe, trebuia să găsească o soluţie. Cât mai repede.

CAPITOLUL V

În rolul de asistentă de direcție, Julia se descurca minunat. Foarte curând, inteligența ei îi permise să stăpânească situația, și jongla cu carnetul de întâlniri, diferite mesaje, apeluri telefonice sau scrisori tehnice.

Măcar dacă apărarea lui Sylvester de nebunul periculos care-l amenința s-ar arăta la fel de simplă !

Niciodată nu amintise în fața ei despre existența maniacului. Julia știa doar că acesta se manifesta prin telefon. „El"... Întotdeauna se vorbea despre „el" subînțelegându-se că era vorba despre un bărbat. Dar ce se știa, în fond ?

Într-o după-amiază, când ea lucra la Engineering 2000 de două săptămâni, îl întrebă cu un aer nevinovat pe Sylvester Denton dacă vocea care-l amenința la telefon era a unui bărbat sau a unei femei.

— Cine ți-a vorbit despre asta ? întrebă el pe un ton aspru.

— Doamna Williamson, bineînțeles.

— Nu te mai gândi. Timpul meu este prea prețios ca să-l pierd cu asemenea prostii.

— Era un bărbat ce-l care-ți vorbea ?

— Nu știu. Se auzea doar un murmur la celălalt capăt al firului.

Foarte nedumerită, Julia se întoarse la corespondența ei.

Sylvester lucră până târziu în acea seară și, spre orele opt, tânăra începu să se plictisească în spatele computerului stins. Secretarele din biroul vecin o secundau, deși nu era nimic de făcut. Ea se gândea cu amărăciune la romanul care-o aștepta acasă când soneria telefonului se auzi brusc. Sylvester probabil aștepta apelul fiindcă ridică receptorul din biroul lui, în momentul în care ea prelua legătura.

Un șușotit ciudat în aparat. Cu inima bătându-i Julia își reținu răsuflarea. O voce surdă, dar masculină, profera amenințări înfricoșătoare.

„Zilele vă sunt numărate, domnule Denton. Vă urmăresc pas cu pas, vă cunosc cele mai mici gesturi. Să nu sperați că o să-mi scăpați."

Un clic ; el închisese.

Julia năvăli în biroul lui Sylvester. Credea că-l va găsi la fel de tulburat ca și ea, sau cel puțin mai palid ca de obicei. Deloc. Aplecat peste desene și scheme, el reflecta.

— Ai... ai auzit ? întrebă ea aproape bâlbâindu-se.

— Da, bineînțeles.

— Ce-o să faci ?

— Voi continua să studiez aceste proiecte, dacă-mi permiți. Sunt în întârziere cu programul meu.

— Dar, Sylvester, n-ai dreptul să rămâi indiferent ! Acel bărbat nu glumea, trebuie...

Trebuie să-mi aduci o ceaşcă cu cafea caldă Cu una din acele prăjituri delicioase pe care doamna Williamson le păstrează în ultimul sertar al biroului ei.

Julia îi aruncă o privire exasperată. Cum să dea de capăt unei astfel de încăpăţânări ?

El vrea să te omoare şi tu te gândeşti la prăjiturile doamnei Williamson ? Tu eşti nebunul, în această poveste ! Vrei să impresionezi galeria, de le comporţi ca un imbecil ?

El îşi lăsă stiloul cu un aer resemnat. Cu mânecile cămăşii suflecate peste antebraţele musculoase, faţa voluntară şi părul în dezordine, era întruchiparea farmecului şi a forţei. Julia trebuia să se ferească — îl găsea irezistibil.

Sylvester se dădu pe spate în scaun şi o privi ca pe un copil neascultător.

— Şi atunci, spune-mi ce să fac, domnişoară atotştiutoare.

Angajează o gardă de corp !

— Nu vreau. După părerea mea, lucrurile nu s-ar schimba şi n-aş putea suporta prezenţa sa mai mult de o zi.

— Lasă-te însoţit de prieteni, zi şi noapte. Acest om aşteaptă prilejul să te găsească singur pentru a trece la acţiune.

— Mă distrezi, Julia. Te agiţi ca o găină care a văzut vulpea. Crezi că prietenii mei n-au altceva de făcut ? Nici n-aş îndrăzni să le vorbesc despre această poveste !

— Atunci acceptă-mă lângă tine, lansă ea prinzând din zbor ocazia. Eu voi veghea asupra ta.

— Tu ?

O clipă, Julia crezu că el va izbucni în râs.

— Nu sunt așa de puternică precum par, Sylvester. Și nu forța mea ți-o ofer, ci concentrarea, vigilența, agilitatea, pentru cazul în care simpla mea prezență n-ar fi suficientă.

El se ridică de pe locul lui, se apropie și spre marea uimire a tinerei, o strânse lângă sine. Fără dragoste, fără dorință, de această dată. Nu, era doar căldură și recunoștință în acest gest.

— Ești adorabilă, Julia, și sunt foarte mișcat de propunerea ta. Dar nu te chinui cu această poveste. Nu mă simt în pericol ; cred că știu de ce mă amenință această persoană și sunt sigur că se va opri aici.

Se întoarse la biroul lui, reluându-și stiloul. Incidentul era închis. Cu un oftat, Julia părăsi încăperea și se duse să pregătească ceașca de cafea. Departe de a împărtăși indiferența lui Sylvester, ea reflectă o dată în plus la fragilitatea protecției acestuia. Sigur că ea-l urmărea pe cât era posibil. De exemplu, își petrecuse weekendul în mașină, cu perucă și ochelari, escortându-l pe domnul care pleca și venea, când cu o blondă, când cu o roșcată, expunându-se fără cea mai mică grijă, trăind ca și cum nu se întâmplase nimic. Pentru a compensa această irresponsabilitate, trebuia ca ea să nu-l scape din ochi, să devină umbra lui. În sfârșit, fiind vorba de un bărbat ca el, era mai bine să fie vorba de o amantă, o metresă. Dar Julia nu era pregătită pentru un astfel de sacrificiu.

Cinci minute mai târziu, ea-i puse în față o cafea aburindă și un pachet din biscuiții doamnei Williamson. El abia-și ridică fața din dosarul lui.

Când lucra, nu flirta niciodată ; spre marea fericire a Juliei !

Sylvester ieşi târziu din birou. Închizând uşa, se întinse cu voluptate.

Am făcut destul pentru astăzi ! Dar de ce ai rămas, Julia ? Trebuia să pleci !

Puteai avea nevoie de mine.

Ţi-am spus că mă voi descurca singur, în seara asta ! De fapt, nu puteai să te desparţi de mine, nu-i aşa ?

El zâmbea destins, cu căldură. Julia îl zărea pe celălalt Sylvester, cel tandru, cel vulnerabil, care se ascundea sub bărbatul strălucitor şi autoritar.

Cine ştie ? replică ea râzând.

Va trebui, totuşi, s-o faci ; plec mâine la San Diego.

Inima tinerei începu să bată cu putere.

Mâine ? dar... nu m-ai prevenit !

Am luat hotărârea adineauri. Se instalează acolo una dintre maşinile noastre şi vreau să mă asigur că nu sunt probleme.

Pentru cât timp pleci ?

Doar câteva zile.

Te însoţesc.

Asasinul putea foarte bine să-l urmărească până în avion !

Julia, nu începe iar, te rog ! Neliniştea ta este deplasată.

Mai puţin decât siguranţa ta, domnule Denton ! Oricum, întotdeauna am vrut să vizitez San Diego. Se pare că este un oraş nemaipomenit.

El scutură din cap. Pe Julia o cuprinse teama.

— Asta ne-ar permite să fim împreună, numai noi doi, lansă ea în disperare de cauză. Nu ţi-ar plăcea ?

Stupefiat, el o fixă un moment lung şi ea se simţi roşind sub intensitatea privirii lui. Julia începea să cunoască prea bine puterea acestor ochi. Îi văzuse sclipind de furie, ironie, amuzament sau dorinţă... Un singur lucru nu luminase niciodată această privire, ar fi putut să jure : dragostea. La treizeci şi cinci de ani trecuţi, Sylvester Denton nu ştia ce înseamnă dragostea. Altfel, n-ar fi trăit aşa cum o făcea.

— Te arunci în gura lupului, Julia ?

— Lupul nu trebuie neapărat să fie un lup **rău**...

El izbucni în râs.

— Dacă înţeleg bine, te sacrifici pentru securitatea mea. Devotamentul tău mă surprinde...

— Trebuie să fi atins în mine o coardă foarte sensibilă, spuse ea improvizând. N-aş suporta să ţi se întâmple nimic rău.

— Sper că nu este vorba de coarda maternă ! În orice caz, te agiţi pentru nimic ; după mine, dezechilibratul care mă ameninţă la telefon nu se ia nici el în serios.

— Nu poţi fi sigur şi, fără îndoială, ar fi mai bine să te protejezi. Te urmez la San Diego şi în această seară rămân cu tine până când te întorci acasă. Doar dacă n-ai o întâlnire galantă...

— Tu vei fi întâlnirea mea galantă. Hai repede să ciocnim un pahar şi apoi mă voi duce cuminte la culcare.

Julia abia îşi ascundea satisfacţia. Era prea frumos !

— Ce avion iei mâine ?

— Cel de ora unsprezece. San Diego via Los Angeles. Presupun că-ți vei lua bilet la același zbor ?

— O să încerc. Cât despre camera de hotel...

— Mă ocup eu. Nu face figura asta speriată ! Directorul hotelului unde trag este un prieten. Va fi mai rapid dacă voi telefona eu !

Chiar lângă birou, se deschisese un bistrou franțuzesc ; acolo o invită Sylvester pe Julia să mănânce.

— De acum în câțiva ani, comentă el atacând friptura de cocoș, acest cartier nou va deveni un mic oraș !

— Nu, există prea multe birouri și prea puțini copii ca să fie cu adevărat viu.

— Cu atât mai bine !

— Nu-ți plac copiii ?

— Mă deranjează mai mult decât orice.

Era de prevăzut, având în vedere egoismul lui nelimitat !

— Se pare că te simți bine singur, murmură ea cu un aer gânditor.

— Găsesc întotdeauna un suflet caritabil să-mi țină companie când am nevoie. Și dacă nu găsesc, inventez amenințări cu moartea...

— Nu conta pe mine să te ajut în astfel de momente ! Eu voi locui într-o casă acoperită cu trandafiri, cu un soț îndrăgostit nebunește...

— Și cu cel puțin opt copii ! Ah ! Femeile sunt toate la fel. Ele nu știu să iubească decât dacă-și pun viața zălog într-o căsătorie. Chiar și cele mai feministe sfârșesc să recunoască acest

lucru când ating vârsta de patruzeci de ani. Trebuie să fie înscris în genele voastre.

Julia n-avea de gând să intre în această controversă. În timpuri normale, l-ar fi contrazis deja pe Sylvester cu câteva argumente bine alese. Astăzi, vai, trebuia să-şi păstreze pentru sine raţionamentele. Trebuia să se mulţumească să-i zâmbească şi să-şi înghită ranchiuna.

După-masă, în ciuda glumelor lui, Julia îl conduse pe Sylvester până în pragul apartamentului lui. El se amuza mult de această escortă neaşteptată.

— Nu uita să pui alarma după ce închizi uşa, repetă ea pentru a treia oară. Şi nu deschide nimănui.

— Julia, Julia ! Dacă nu m-ai face atâta să râd, cred că m-aş supăra ! Am oroare de femeile posesive.

— Eu nu caut să fiu posesivă, Sylvester. Vreau doar să-ţi pun un pic mintea la contribuţie.

— Expresia se impune, din întâmplare ! exclamă el râzând din toată inima. Hai, îngerul meu păzitor, du-te repede să te culci. Ne aşteaptă mâine o călătorie lungă. Şi te vreau în plină formă !

— Contează pe mine !

Cu vârful degetelor ea-i trimise o sărutare înainte de a dispărea în lift.

Înger păzitor... Dac-ar şti câtă dreptate avea numind-o astfel !

În taxiul care o ducea acasă, Julia se gândea la rolul dificil pe care trebuia să-l joace la San Diego. Sylvester poseda un farmec irezistibil şi se servea de el într-un mod nerușinat. Pentru a

[illegible] apăra de el, ea trebuia să-și folosească toate armele... și să se păzească de ea însăși.

Instalată confortabil în cel mai adânc fotoliu din salonul ei, tânăra își permise în cele din urmă un moment de relaxare... De scurtă durată ! Soneria telefonului se auzi dintr-o dată.

Julia ? Sunt Murray. Sosesc de la Roma și am găsit un mesaj de la tine. Ce se mai întâmplă ?

În câteva cuvinte, ea-i povesti întorsătura pe care o luau evenimentele ; amenințări anonime, plecarea ei la San Diego, dificultatea de a veghea asupra lui Sylvester Denton așa cum dorea...

Nu văd decât o soluție, Julia, mută-te la el ! conchise Murray râzând. În orice caz, conștiința profesională îți face cinste și sunt sigur că prezența ta lângă Denton reduce considerabil riscurile accidentului. Oh, apropo ! Am primit câteva cuvinte de la Sir Andrew, lăudându-ți meritele. Cu o astfel de referință, cei mai temători clienți se vor liniști. Ești la același nivel cu bărbații din echipă.

Adevărat ? Oh, Murray, n-ai putea să-mi faci o plăcere mai mare. Abia aștept să iau cunoștință cu viitoarea mea misiune ! Fiindcă, să-ți spun drept, asta începe să mă apese. Dacă nu se va termina curând, eu voi fi aceea care voi sfârși prin a-l asasina pe Denton.

CAPITOLUL VI

Prea preocupată de perspectiva voiajului ei la San Diego, Julia abia dormi în acea noapte. Era epuizată când se întâlni cu Sylvester la aeroport ; şi avionul nu decolase când ea picotea deja. În timpul zborului, de fiecare dată când se trezea, îşi găsea vecinul cufundat într-un alt dosar. Era atât de concentrat încât părea să nu-şi dea seama de prezenţa ei.

Ajunseră la sfârşitul după-amiezii la San Diego, după o scurtă escală la Los Angeles. Ceea ce văzu din oraş o încântă pe tânără. De peste tot se vedea oceanul albastru-gri şi o briză dulce aducea mirosul largului.

Un taxi îi duse în vârful colinei, într-un parc minunat unde murmurau havuzuri între palmieri şi tufe masive de flori tropicale. Hotelul lor se afla acolo, un adevărat palat care domina marea.

Dar atâta frumuseţe nu trebuia s-o distragă pe Julia de la vigilenţa ei. Mulţi oameni mergeau şi veneau în hol şi ea nu reuşea să stăpânească cu privirea această mulţime pestriţă. Din fericire, li se rezervase un apartament, unde camerele lor comunicau printr-un salon plăcut. Îl va avea pe Sylvester în permanenţă sub ochi.

Își deschise valiza pe care i-o adusese un băiat, când simți o prezență în spatele ei. Ca un fulger, ea se întoarse. Rezemat de tocul ușii care-i separa, Sylvester Denton o observa. Era cald, el își scosese haina și cămașa. Cu pieptul gol, pielea lucioasă și bronzată, s-ar fi zis că este o apariție, simbol al forței și bărbăției. Tulburată, Julia se întoarse. De ce să se încăpățâneze să pretindă că acest bărbat o lăsa indiferentă ? De acord, unele manifestări ale lui o șocau, dar ea reusea totuși să le uite. În adâncul ființei sale se întărea convingerea că Sylvester nu era cel pe care-l cunoștea toată lumea. Și sentimentele ei pentru el nu cereau decât să înflorească. Dar ea va ști să se stăpânească ! Îi era teamă de acest bărbat.

Să rămânem aici. Sunt puțin cam amețită.

Dacă nu ești prea obosită, am putea cina afară, propuse el cu un zâmbet fermecător. Cunosc un restaurant care-ți va plăcea cu siguranță.

De fapt, ea se gândea mai mult la siguranța lui Sylvester și acesta înțelese imediat ; pe fața lui trecu o umbră, fu pe punctul de a protesta... O privire mângâietoare a Juliei reuși să-l îmblânzească și, din nou victorioasă, ea intră în baie. Totuși ce putere îți dădea frumusețea !

Cu toată această armă, totuși Julia avea rezervele ei și era mai bine să se folosească cu discernământ de ea.

Indiferent ce purta Julia, impresiona întotdeauna. Când își supraveghea înfățișarea, era găsită divină. În acea seară, cu rochia ei de mătase albă, era în culmea frumuseții și privirea lui Sylvester i-o confirma. Și el avea un farmec deosebit cu costumul ușor, gri-deschis. Chiar fără

cravată, părea extrem de elegant ; o ușoară dezinvoltură îi dădea și mai multă prestanță.

El îi întinse brațul zâmbind și coborâră în restaurantul hotelului. Toată lumea se întorcea după această pereche de vis. Obișnuit ca însoțitoarele lui să atragă toate privirile, Sylvester părea iritat în seara aceasta de insistența unora.

— Dacă tipul de colo nu încetează să te mai mănânce din priviri, o să mă duc să-i spun vreo două ! bombăni el când luară loc.

— Nu ești flatat ?

— Nu acum. N-am nevoie de nimeni ca să știu că ești frumoasă, și aceste priviri mă deranjează.

— Nu le da atenție, mai bine servește-mă cu un pahar de vin.

— Vin ? Ce se întâmplă, Julia ?

— Trebuie să fie emoția de a mă găsi în străinătate.

— Doar n-ai să-mi spui că părăsești Anglia pentru prima dată în viața ta !

— Aproape. Am petrecut o săptămână la Paris, când aveam cincisprezece ani. Asta-i tot.

Dacă el dădea într-o zi peste pașaportul ei, nu-i va veni să-și creadă ochilor : era acoperit de vize ! Japoneze, indiene, senegaleze și apoi franceze bineînțeles, italiene... Ea uitase pe unde o mai dusese meseria ei.

— Duci o viață liniștită, observă el umplându-i paharul. Și plicticoasă, nu ?

— Nu mi-am pus niciodată întrebarea.

— Păcat. Viața este prea frumoasă pentru a o lăsa să treacă pe lângă tine.

El ridică paharul şi Julia îl imită. O clipă se priviră, el complice, ea tulburată. Pentru a-l salva ea se simţea gata de orice.

Această descoperire îi produse o mare confuzie. Fără să-l citească, întoarse meniul între degete.

— Ce alegi ? întrebă Sylvester, surprins de expresia ei îndepărtată.

— Nu... nu ştiu. În orice caz, mor de foame.

— Şi eu. Stridii ? Caviar ?

— Oh, nu am gusturile tale de lux. Aş vrea mai bine ceva consistent. Homar, de exemplu.

Izbucniră în râs.

— Să comandăm homar !

Şi el chemă un chelner.

Pe deasupra paharului, Sylvester o privea pe tânără puţin mirat, dezorientat de simţul umorului pe care-l avea. Simţindu-se bine, Julia termină prin a-şi regăsi atitudinea firească şi-şi juca prost rolul de midinetă fără minte. În timpul cinei întreţinu o conversaţie plicticoasă. Îi venea să caşte chiar şi ei ! Sylvester încerca uneori să abordeze alte subiecte decât moda sau starurile de cinema, asupra cărora Julia se dovedea inepuizabilă. Invariabil, ea revenea la aceeaşi conversaţie.

— Ce făceai înainte de a o înlocui pe doamna Williamson ? se interesă el la sfârşitul mesei, profitând de o pauză în trăncăneala ei.

Întrebarea lui o prinse pe neaşteptate. Dar la urma urmei, de ce să mintă ?

— Eram manechin.

— Ia te uită ! Eu credeam că este o meserie stupidă. Dar trebuia să bănuiesc, ţinuta ta, felul de a merge, de a te îmbrăca, vorbesc de la sine.

Îmi închipui c-ai lucrat şi într-un birou ? Doamna Williamson te-a recomandat cu atâta căldură...

— Din cauză că mă cunoaşte bine. Ştia că sunt gata să dau ce-i mai bun din mine pentru a-mi schimba orientarea şi că noutatea nu mă va împiedica.

— Unde te vei duce la întoarcerea ei ?

— Nu ştiu încă. Poate-mi găseşti un loc, undeva la Engineering 2000 ?

— La parter, atunci !

Ea începu să râdă.

— Ai un râs frumos, Julia. Şi o voce frumoasă. Este destul de rar...

Din fericire, li se aduse nota, ceea ce o scuti pe Julia de o replică delicată. Se simţea epuizată. Sylvester părea complet insensibil la decalajul orar.

— Ţi se întâmplă să te simţi obosit câteodată ? îl întrebă ea în timp ce urcau spre apartamentul lor

— Când fac ceva ce-mi place, niciodată. Şi mă simt bine lângă tine, Julia.

Cuvinte de seducător ! Nici o îndoială ! Tânăra trecu pe lângă el pentru a traversa salonul.

— Nu te superi dacă mă duc la culcare imediat ? Mor de somn.

El se făcu că n-o aude şi o urmă în camera ei.

— Sylvester... nu te-am invitat să intri.

Fără un cuvânt, el o înlănţui şi-i depuse pe buze un sărut atât de uşor, încât, pentru o clipă, ea crezu că visase. Atâta blândeţe o dezarmă ; dacă el ar fi manifestat o pasiune violentă, ea ar fi reacţionat în consecinţă şi şi-ar fi înăbuşit propria-i dorinţă. Dar aşa, blândeţea lui îi neu-

[illegible] apărarea. Şi iată că buzele ei răspundeau celor ale lui Sylvester.

Fizic, el poseda tot ceea ce visa ea la un bărbat. De altfel şi intelectual, îi plăcea inteligenţa lui, felul de a lucra, umorul când îl auzea glumind cu colaboratorii săi. Nu-i reproşa decât un lucru, dar de mare importanţă : comportamentul cu femeile. Pentru nimic în lume numele Juliei Winterton nu va figura pe lista lui Sylvester alături de fermecătoarele lui însoţitoare care-l distrau noaptea. Ea nu voia... nu voia...

Dar trupul ei îl voia. Şi o parte a minţii îi şoptea că cu ea, Sylvester poate ar fi diferit. Şi nu era ea cea care, în această poveste, ţinea iţele ? Între mâinile ei, el nu era decât o marionetă cu care făcea ce dorea ! De ce să nu profite de ceea ce i oferea el ?

Deja gura lui Sylvester aluneca de-a lungul gâtului ei, căutându-i rotunjimea pieptului. Cu o mână el trase fermoarul rochiei, îi dezgoli umerii şi fata se trezi aproape goală în braţele lui. Cu capul pe umărul lui, fremătând, se lăsă condusă spre patul unde se lungiră amândoi. Sylvester o contempla pierdut de admiraţie, în timp ce mâinile îi luau în primire trupul moleşit de dorinţă. Se opriră pe sânii ei îmbobociţi, mângâind îndelung aureolele sensibile, iar Julia închise ochii pradă senzaţiilor delicioase pe care le descoperea. Mai fusese sărutată, mângâiată, dar nu în acest fel. „Trebuie să-l resping, îşi spuse ea, trebuie să-l resping. Şi imediat...“ Puse mâinile pe umerii lui şi-l trase spre sine, mirată să-i descopere pielea atât de mătăsoasă sub degetele ei. Nu-l văzuse scoţându-şi cămaşa şi căldura trupului lui îi trezi

nevoia unei intimități și mai mari. Sylvester înțelese ; blând în continuare, reuși s-o dezbrace și buzele lui urmau calea de foc trasată de mâinile lui de la piept la șolduri. Totuși, când coborî spre picioare pentru o mângâiere și mai intimă, teama fu mai puternică și-i dădu fetei forța să se elibereze. Rațiunea îi reveni imediat și ea se rostogoli pe o parte.

— Nu, Julia ! Draga mea, eu...

— Nu vreau, lasă-mă !

Ea refuza să vadă murind frumosul ei vis de adolescentă — să nu se dea decât bărbatului cu care se va căsători.

Sylvester nu se va însura niciodată.

Și imediat, întrevăzu soluția. Cum de nu se gândise mai devreme ? Fără nici o secundă de ezitare, reveni la el, cuibărindu-se în brațele lui o clipă. El o observă stupefiat. Apoi, ca bărbat obișnuit cu capriciile feminine și care nu mai pune întrebări, o strânse în brațe, acoperindu-i fața cu sărutări.

— Te iubesc, Sylvester, murmură ea cu o voce de fetiță.

— Ești așa de frumoasă, răspunse el, așa de frumoasă ! Nu credeam... N-aveam de unde să știu...

— Ce fericiți o să fim împreună ! șopti ea la urechea lui. Aș vrea atât de mult ca ziua căsătoriei noastre să sosească cât mai repede !

Cuvintele ei avură efectul unui duș înghețat. El o respinse cu groază și se așeză pe marginea patului, ca înmărmurit.

— Căsătorie ? Cine a pronunțat acest cuvânt ?

Julia își luă aerul cel mai disperat și-și holbă ochii.

— Dar tu... Voiai să faci dragoste cu mine, nu ?

— Ce legătură are asta cu căsătoria ? Nu-mi vine să-mi cred urechilor ! Tu... tu nu vorbești serios !

— Ba da, foarte serios ! exclamă ea cu un tremolo foarte convingător în voce. Dar tu... tu nu ești. Oh, ce neînțelegere îngrozitoare !

— Sunt la fel de supărat ca și tine, Julia. Nu-mi închipuiam că-n vremurile noastre sunt femei care țin la astfel de prejudecăți !

— Nu ți-am ascuns niciodată că sunt un pic cam... demodată, murmură ea cu un aer contrariat.

— Demodată ? Expresia este palidă !

Ea-și ridică spre Sylvester frumoșii ei ochi violeți și se acoperi pudică cu cearșaful.

— Dar te iubesc ! Și credeam că mă iubești și tu.

El vru să răspundă, apoi se răzgândi ; era clar că situația îl depășea. Și cu atât mai bine ! Julia își putea pune în practică planul care-i încolțea în minte, iar el se va feri ca de dracu' ! În sfârșit, ea deținea mijlocul de a nu-l părăsi pe Sylvester Denton !

— N-ar trebui să fim așa de grăbiți... Dacă am face mai întâi o încercare ?

— O ce, Dumnezeule ?

— De viață comună, bineînțeles ! Să vedem dacă ne înțelegem bine. În sfârșit, continuă ea plecându-și ochii, nu pe plan fizic, pentru asta trebuie așteptat... Dar pentru rest.

Prea năucit de ceea ce auzea, Sylvester rămase tăcut. Julia nu îndrăznea să-l privească, de teamă să nu izbucnească în râs.

— Uite ce propun, reluă ea. Câtva timp pentru o relație... platonică. De fapt, aproape una adevărată.

— Aproape ! se înfurie el. Ai imaginație !

— Nu fi supărat pe mine, te rog.

— Nu sunt supărat, sunt uluit. Credeam că te cunosc și apoi mi-am dat seama că nu știu nimic despre tine.

— Este un punct bun pentru noi : n-o să te plictisești niciodată cu mine !

— Mă obosește să-ți urmăresc mintea întortocheată, Julia. Mă duc să mă culc.

— Gândește-te la ce ți-am spus, Sylvester. Și somn ușor !

— Aș avea un somn mai ușor dormind cu tine, aruncă el închizând ușa.

Rămasă singură, Julia râse pe înfundate. Acest nou scenariu i se părea de cel mai mare haz. Și dacă totul mergea așa cum prevăzuse, misiunea ei lângă Sylvester Denton va fi un mare succes.

CAPITOLUL VII

A doua zi de dimineață la ora opt fix, Julia își aștepta directorul în salonul comun. Ea avusese timp să facă un duș și să-și aleagă cu grijă o ținută, un ansamblu ușor din bumbac, pe cât de elegant pe atât de confortabil. La opt și cinci, Sylvester intră în încăpere, cu un aer preocupat. Se opri brusc zărind-o pe tânără.

— Ce faci aici ?

— Te aștept. Merg cu tine.

— Este inutil, Julia, mă voi descurca singur. Oricum, nu trebuie făcute nici un fel de însemnări.

— Nu te-am însoțit la San Diego ca să fac însemnări, știi prea bine. Sunt aici ca să te protejez.

— Cum vrei să te iau în serios ? N-ai face rău nici unei muște !

— Cine știe ? Sylvester, nebunul care te amenință s-ar putea să fie afară, pe culoar, ținându-ți calea ! Prezența mea ar putea să-l împiedice.

— Dacă este cu adevărat nebun, categoric că nu. Dar te sperii pentru nimic : mai întâi, poliția crede că este vorba de un englez ; el n-are nici un interes să mă urmărească pe un teren neeu-

noscut, unde ar putea fi reperat cu uşurinţă. Apoi, plecarea mea a fost neprevăzută. Cât ar fi de tenace, cum s-ar fi urcat în acelaşi avion cu mine ? De altfel, ar fi trebuit să mă gândesc la asta ieri. Te-aş fi împiedicat să mă însoţeşti !

— Nu, Sylvester, ieri considerai că ai mai multe şanse să mă sedúci la San Diego decât la Londra.

El păru jenat, dar nu se pierdu cu firea pentru atât.

— Cel puţin eşti directă ! Dar sinceritatea ta îmi place, Julia.

* * *

În cursul zilelor următoare, tânăra îl urmă peste tot pe protejatul ei. După câteva încercări pentru a o face să renunţe, el termină prin a se resemna şi a se mulţumi să-i arunce din când în când priviri iritate.

La San Diego, ea-l descoperi sub un alt aspect profesional şi-l găsi la fel de performant în rolul lui de finanţist şi manager comercial ca în cel de inginer, de la Londra. În fiecare zi se întâlnea cu directori ai marilor firme americane şi avea noi succese. Uşurinţa cu care el îşi seducea anturajul o lăsa fără grai.

În a doua şi a treia seară, el avu dineuri de afaceri, la care Julia putu din fericire să asiste. Sylvester începu s-o ignore ; după scena din prima zi el păstra distanţa şi la întoarcere se ducea direct în camera lui. Julia îl bănuia chiar că-şi încuie uşa cu cheia ! Această situaţie îi conve-

nea de minune... dar nu va dura ; o dată cu întoarcerea lor la Londra, trebuia să folosească o altă strategie.

Plecarea le fu întârziată de un contract neașteptat, o comandă importantă de „cutii gri" de-ale lui Sylvester și nu plecară decât duminica următoare, la șapte zile după sosire. La aeroport îl aștepta o mașină și Julia îl recunoscu pe șofer cu ușurare : era unul dintre colegii ei de la Murray Guardian. Așa că se lăsă dusă în strada Sloane fără a se îngrijora pentru Sylvester : se ocupa cineva de el.

Acesta îi spuse un la revedere scurt, recomandându-i o noapte bună de somn înainte de a-și începe munca, a doua zi dimineața. Privind mașina care se îndepărta, tânăra avu o strângere de inimă : bietul Sylvester ! Timp de o săptămână ea se jucase cu nervii și dorința lui... El reacționase cu o demnitate admirabilă !

Când termină de aranjat lucrurile, îl sună pe Murray acasă pentru a-i da raportul și a-i expune noul său plan.

— Aș da mult să văd mutra lui Denton când îi vei juca mica ta comedie ! exclamă el când termină de râs. Ține-mă la curent.

Umplându-și cele două valize mai mari ale ei, Julia zâmbea dinainte ; își repeta rolul.

O oră mai târziu, încărcată, sună la ușa lui Sylvester Denton. Nici un răspuns. Totuși, paznicul o asigurase că el nu ieșise ! Ea sună a doua oară, apoi a treia oară... În sfârșit, ușa fu deschisă de către un Sylvester furios, înfășurat într-un halat de baie. În păr îi străluceau picături de apă.

— Oh ! exclamă el uluit.

Doar atunci remarcă valizele.

— Dar ce...

— Este mijlocul cel mai bun, Sylvester.

— Pentru ce ?

— Să vedem dacă suntem făcuţi unul pentru altul ! Mă mut la tine !

— Te muţi la mine ? Nu-mi aduc aminte să-ţi fi propus !

— ... Dar ai lăsat să se înţeleagă, într-o anume noapte la San Diego.

— Nu, este imposibil ! Glumeşti, Julia !

Îşi strânse cu febrilitate cordonul la halat şi-şi trecu o mână prin părul umed.

— Este o neînţelegere, nu m-ai înţeles bine. Tu mă atragi foarte mult, de acord, dar nu există nimic în plus ! Nimic ! Şi apoi, ţi-am spus deja : nu vreau să mă însor.

— Nu mă iubeşti ? insistă ea cu o voce de muribundă. Nu pot să te cred ; nu m-ai fi sărutat aşa cum ai făcut-o dacă n-ai simţi nimic pentru mine.

Cu toate eforturile, Julia nu reuşi să scoată nici o lacrimă din privirea ei imploratoare.

— Julia, eşti cu un secol în urmă. Hai, fii drăguţă şi pleacă acasă la tine. Dacă aştepţi cinci minute, te pot conduce.

— Nu mai am casă.

Aici intervenea cea de a doua parte a planului ei.

— Cum asta ?

— S-a întors doamna Elton. Este proprietara, cea căreia îi păzeam casa. La întoarcerea mea, în

această dimineață, am găsit-o instalată acolo. Absența ei trebuia să dureze mai multe luni, dar și-a schimbat planurile... și nu mai are nevoie de mine.

— N-are dreptul să te dea afară în acest mod ! Ai un contract, ceva în scris ?

Julia scutură din cap.

— Nu, am aranjat doar așa, nimic oficial.

— Greșit ! Vezi unde duce neglijența ?

El nu se îmbuna... Julia se hotărî atunci să-și joace atuul.

— După părerea mea, vecina ei, care-i este bună prietenă, i-a telefonat ca s-o avertizeze că am părăsit casa când am plecat la San Diego. În mod sigur, deoarece m-a întâmpinat atât de rece, în această dimineață.

— I-ai explicat motivele absenței tale ? Pot să vorbesc eu cu ea, dacă vrei.

— N-ar servi la nimic ! Este atât de încăpățânată !

— Eu am relații !

— Și pe urmă nu cred că trebuie să te împotrivești destinului, Sylvester. Întoarcerea doamnei Elton este un semn. Trebuia să vin la tine. I-am spus că plec cu multă plăcere, că mă așteaptă logodnicul. Și i-am trântit ușa în nas.

— Ce-ai făcut ? !

— Ah, acum înțeleg că m-am înșelat, gemu ea. Îmi pare rău că n-am prevăzut totul dinainte... Te distrai cu mine, asta-i tot.

De data asta, ea reuși să-și stoarcă câteva lacrimi. Își întruchipa atât de bine personajul !

— Nu plânge, te rog. Nu suport lacrimile.

— Nu mă pot abține... N-am unde să mă duc ; și contam atât de mult pe tine, pe dragostea ta !

— N-ai prietene ?

— Nu prea. Și nici una să mă poată găzdui.

— Du-te la un hotel, în așteptarea unei soluții.

— Asta ar dura... Și eu n-am mijloacele necesare.

Dacă el îi propunea să-i achite nota, planul ei eșua. Dar ideea n-o speria. Sigur că el nutrea încă o vagă speranță de a o seduce, în ciuda acestei idei fixe cu căsătoria... În orice caz, Sylvester nu era așa de rău cum voia să pară și ea-l simțea deja înmuindu-se. Așa că, ridicând spre el ochii ei strălucitori, îi dădu lovitura finală :

— N-aș putea să rămân doar un pic ? Acum, când ți-am înțeles sentimentele pentru mine, îți promit să nu te mai inoportunez cu această poveste. O să mă fac mică de tot, nici n-o să-ți dai seama de prezența mea.

Câștigase ! Cu un oftat resemnat el deschise larg ușa.

— De acord. Dar numai până când îți găsești altceva.

— Oh, mulțumesc, Sylvester. Știam că pot conta pe tine.

Ea-l urmă în coridorul pardosit cu marmură până la o cămăruță încântătoare. Aceasta poseda propria ei terasă, cu o vedere splendidă asupra orașului.

— Ce drăguț este !

Încăperea nu avea aspectul modern al restului apartamentului. Mobila era pictată cu modele naive, exista un covor frumos, verde cu roz, țesături vecele, colorate.

Toate acestea vin din casa tatălui meu, declară el cu o asprime care-i tăie Juliei orice chef de a întreba ceva în plus.

El deschise o ușă în spatele ei.

Aici ai o cameră de toaletă. Când o să ai nevoie de ceva, cere-i doamnei Hartley, menajera mea. Vine în fiecare zi.

Apoi el ieși. Câteva clipe mai târziu, Julia auzi trântindu-se ușa de la baie. El își relua ocupațiile din punctul în care le lăsase. În vârful picioarelor, se îndreptă spre telefon și formă numărul lui Murray.

Bravo, Julia ! Nu credeam că o să reușești să pătrunzi.

Nici eu, sincer. De altfel, era să pierd bătălia. Dar el a cedat până la urmă.

Trebuie să-i fie teamă de vreun scandal. Ca să te răzbuni, ai putea să strigi în gura mare că a încercat să te seducă.

N-aș face niciodată un astfel de lucru !

Tu nu, dar sclifosita pe care o întruchipezi n-ar avea nici un scrupul. Și Denton s-ar trezi cu o publicitate foarte jenantă.

Offf ! N-are a face cu reputația lui. Și cred că lui puțin îi pasă de acest lucru.

- În mod normal, da. Dar am aflat de la Sir Andrew, cu care mă văd des, că Denton este pe punctul de a încheia o mare afacere : un contract nemaipomenit cu Bargett Engineering. Problema este că Bargett el însuși este un tip foarte

credincios, un adevărat devotat al bisericii, spun unii, care n-ar semna un contract cu un libertin. Aşa că pe moment, Denton face pe sfântul.

— N-ar putea pica mai bine !

— În orice caz, Julia, apreciez mult felul în care te-ai implicat în această misiune şi ţineam să ţi-o spun. Nici unul dintre oamenii mei n-ar fi acţionat cu atâta fineţe.

Tânăra izbucni în râs.

— Cu Sylvester, ei n-ar fi avut nici cea mai mică şansă, este sigur !

Îşi luară rămas-bun râzând şi Julia îşi petrecu ora următoare aranjându-şi hainele în dulapul cu uşi pictate. Se gândea la Sylvester, încercând să-şi imagineze cum ar fi o viaţă de cuplu cu el. Dar era imposibil să şi-l imagineze un soţ perfect, întorcându-se seara să trăncănească cu soţia lui şi ajutând-o să strângă masa de la cină Nu. Seducător era, seducător rămânea, uitând o femeie când alta nouă se profila la orizont. Dar cele pe care le seducea, îl uitau pe Sylvester Denton ?

Julia se instală la directorul ei cu o uşurinţă care-o surprinse chiar şi pe ea. Pleca şi venea de la birou cu el, ceea ce-i simplifica sarcina în cele două momente critice ale zilei. Primele seri nu se miră să-l vadă întorcându-se acasă fără a mai ieşi ; muncea atât de mult în acel moment ! În cea de a patra, ea începu să se întrebe... şi înţelese motivul acestei vieţi liniştite ; se părea că trebuie să fie cuminte până când se va semna faimosul contract ! Hotărât, acel domn Bargett era o binecuvântare !

Pentru a-și deranja gazda cât mai puțin, Julia mânca în bucătărie câte un sandviș sau o salată. Câteodată îi era greu să nu dea atenție mirosurilor delicioase care veneau din sufragerie. Sylvester își oferea mese copioase, încălzind la microunde mâncarea pregătită de doamna Hartley. La capătul unei săptămâni el păru să remarce nefirescul situației și intră în bucătărie unde ea își pregătea un sandviș cu brânză.

— Cina este suficient de multă pentru două persoane, anunță el pe un ton brusc. Dacă te tentează...

— Depinde, care este meniul ?

— Vițel cu andive, sote de brocoli și tartă cu piersici.

— Asta nu se refuză.

Tânăra puse la loc brânza și pâinea, apoi îl urmă pe Sylvester în sufrageria luminoasă. Ce impresie ciudată să se afle așezată în fața lui ! O clipă ea încercă să se imagineze ca doamna Denton... Dar Sylvester nu se potrivea.

Ei i-ar fi plăcut să-i cunoască trecutul, dar nu îndrăznea să-l întrebe. Și la urma urmei, la ce bun ? Din momentul în care cel care-l amenința va fi prins, ei se vor despărți pentru a nu se mai vedea niciodată.

Această certitudine ar fi trebuit să-i taie entuziasmul. Degeaba, fiindcă, într-un anume fel, începea să-l placă pe acest seducător incurabil.

★
★ ★

Celelalte seri ale săptămânii se desfăşurau în acelaşi mod. Julia încălzea mâncarea pregătită de doamna Hartley şi mâncau împreună, fie în sufragerie, fie în decorul mai intim al bucătăriei.

— Şi acel apartament ? întrebă Sylvester în cursul uneia dintre acele cine liniştite. Căutările tale avansează ?

— Tot ceea ce-mi place depăşeşte mijloacele mele.

— Aş putea să-ţi măresc salariul, propuse el turnându-i un pahar cu vin.

— Eşti foarte amabil, dar ce voi face la întoarcerea doamnei Williamson, fără serviciu şi cu o chirie astronomică ?

— Nu-ţi va fi greu să-ţi găseşti o altă slujbă. Eşti o asistentă excelentă, Julia. Rapidă, eficace, plină de iniţiativă...

Tânăra îşi reprimă un zâmbet. Plină de iniţiativă, desigur !

— Să trag concluzia că o să-mi scrii o scrisoare frumoasă de referinţă ?

— Dacă vrei, o să mi-o dictezi tu !

— Oh nu, asta nu se face.

— Din câte văd, îţi păstrezi întotdeauna principiile ! Dar nu lua aerul acesta jignit şi serveşte-te. Puiul cu smântână miroase excelent.

— Menajera ta este o adevărată expertă.

— Da, am noroc. Fii atentă, dacă într-o zi ai chef să gătesti ceva, nu sta pe gânduri.

Julia se strâmbă.

— Doamna Hartley se descurcă bine.

— Nu-ți place să gătești ?

— Am oroare de asta. Sufleurile mele seamănă cu talpa, prăjiturile cu niște bureți și nu mi-a reușit niciodată o omletă.

După expresia lui Sylvester, tânăra înțelese că mărturisirile ei nu semănau deloc cu noua ei personalitate.

— Mă intrigi, Julia.

— De ce ? Pentru că frumoasele tale prietene sunt mari bucătărese ?

— Unele sunt.

Julia ridică din umeri.

— Ele știu că este metoda prin care poți câștiga inima unui bărbat, asta-i tot. Chiar și în epoca noastră ! Eu n-am nici o pretenție dinspre partea aceasta. Știu doar că o dată măritată, îmi voi ține corect casa.

— Pentru că problema căsătoriei îți este atât de dragă, ar trebui să începi să alergi după un bărbat. Să știi că nu locuind la mine o să mă poți uita și o să-ți începi viața ta proprie.

— Dacă te văd în fiecare zi la birou, la ce bun să mă lansez într-o nouă existență ? Va fi mai ușor când nu voi mai lucra pentru tine.

Și, reluându-și furculița, își continuă masa. Privirea insistentă a lui Sylvester o făcu să-și ridice fața.

— Ce este ?

— Te observ... Această dragoste nefericită nu ți-a tăiat pofta de mâncare.

Bună observație... Ce să-i răspundă ?

— Sunt... sunt pe cale să mă vindec de tine. Să trăiești cu un bărbat este mijlocul cel mai sigur de a-i vedea defectele.

— Interesant! Și care sunt acelea pe care nu le-ai descoperit de la început?

— Ei bine, te găsesc nerăbdător, ursuz dimineața înainte de cafea și în general nervos seara.

— Este acest nou stil de viață care-mi calcă pe nervi, îți mărturisesc, spuse el ridicându-se.

El n-adăugă nimic asupra motivelor acestei existențe de călugăr. Cât era de cinic, Sylvester nu recunoștea în fața ei că juca un rol în vederea obținerii unui contract important. Dar tânăra simțea că el nu va mai suporta mult timp celibatul lui. Așa că, atunci când o anunță într-o seară, cu un zâmbet, că va ieși să cineze, ea nu fu deloc surprinsă. Se vedea cu blonda, sau cu roșcata? Sau cu drăgălașa brunetă cu care ieșise de trei ori înainte de plecarea lor la San Diego? Numai să nu plece în căutarea unei noi aventuri...

Julia regretă că era singură la cină. Îi plăceau serile lor împreună, mai ales de când el o trata ca pe o prietenă, având grijă să nu facă sau să nu spună nimic ce ea să poată interpreta ca o cerere în căsătorie. Totuși, îl costa să păstreze distanța, ea știa bine: uneori îi scăpau gesturi tandre pe care și le înfrâna în ultima clipă; și dimineața el nu putea să se abțină s-o cerceteze cu ochi critici când ea ieșea din baie. După expresia lui, Julia știa prea bine dacă ținuta ei îi plăcea sau nu. Cu trecerea zilelor, ea-și selecționă toate hainele care-i plăceau lui: doar pentru a vedea în fiecare dimineață admirația din ochii lui.

Abia sosit, Sylvester dispăru în camera lui. Julia făcu un duș apoi își puse un capot confortabil înainte de a se instala la bucătărie să bea o ceașcă de cafea. Cum să facă în seara asta ? Să-l supravegheze ea pe Sylvester, sau să-i ceară lui Murray să trimită pe altcineva în locul ei ?

În salon, Sylvester telefona. După patru convorbiri evident nefructuoase, el apăru în pragul bucătăriei cu un aer posomorât.

— Nici una nu este liberă în seara asta. Este o mare serată nu știu unde și ele sunt toate invitate.

— Bietul Sylvester ! N-ar fi trebuit să le lași atâta timp fără să le dai de știre.

— Întotdeauna am făcut așa și n-am avut niciodată probleme.

— Fără îndoială că ele se maturizează. Trebuie să fie sătule să aștepte ca domnul să se deranjeze să le cheme !

— Nu există nici o intenție în atitudinea mea. Nu știu niciodată, până în ultimul moment, dacă voi fi liber sau nu, asta-i tot.

— În orice caz, eu n-aș suporta să ies cu un bărbat care se manifestă doar când are nevoie de mine !

— Chiar dacă acel bărbat se numește Sylvester Denton ?

— Mai ales în acest caz !

— Admir rapiditatea cu care-ți revii din suferința dragostei !

— Poate că n-am fost cu adevărat îndrăgostită de tine, răspunse ea ridicând spre el o privire de fetiță cuminte. Te iubesc mult în continuare, dar... La fel ca o soră.

— Frumoasă perspectivă !

— Nu fi rău, Sylvester ! Ar trebui să fii mulţumit ; erai îngrozitor când vorbeam despre căsătorie.

— Fiindcă nu voiam să te fac să suferi. Nu ştiam că sentimentele tale pentru mine sunt aşa de superficiale.

Julia simţea cum o cuprinde furia.

— Preferai să mor din dragoste pentru tine tot restul vieţii mele ?

— Nici gând !

— Atunci de ce eşti agresiv ?

— Nu sunt agresiv ! Dar să ne oprim aici şi grăbeşte-te să te pregăteşti.

— Să mă pregătesc ? Şi pentru ce ocazie ?

— O cină la Ritz, frumoasa mea. Dar... Ce nu merge ? întrebă el văzând-o că înţepeneşte.

— Nu-mi place să fiu considerată ca o ultimă soluţie.

— Te înşeli, Julia. Ţi-am spus deja că mă simt bine în compania ta.

— Chiar dacă mă găseşti proastă ?

— Nu eşti întotdeauna. Şi ca să-ţi spun drept, m-am gândit să-ţi propun mai devreme să mă însoţeşti. Dar mă temeam de un refuz. Acum, că nu mă mai iubeşti...

— Este nevoie să fii îndrăgostit ca să cinezi în compania cuiva ? Totuşi, m-ai invitat destul de des, fără să mă iubeşti deloc !

Sylvester ridică ochii în tavan, exasperat de logica raţionamentului ei. Julia părăsi bucătăria râzând.

— Unde te duci acum ?

— Să mă schimb, domnule Denton ! Doar dacă nu vrei să mă duci la Ritz în capot...

Julia presimțea că era vorba de una dintre ultimele lor ieșiri împreună. În această seară, ca va fi frumoasă ca de obicei. Se dezbrăcă în grabă și luă din dulap cea mai frumoasă lenjerie a ei : din mătase veritabilă, o costase o avere. Dar după ea, adevărata eleganță începea cu ceea ce nu se vedea. Era un mod de a te respecta pe tine, nu ? Alese o rochie roșie, culoare pe care o purta rar vara, dar care convenea perfect dispoziției sale. Decolteul îi punea în valoare sânii frumoși, țesătura se mula pe șolduri pentru a se evaza ca o corolă în jurul picioarelor ei perfecte. O simplă perie peste părul lung și negru și acesta își regăsi suplețea, ondulându-se în jurul feței în maniera fecioarelor florentine. Pantofi negri, o umbră de ruj pe buze... Nu, Sylvester n-o văzuse niciodată atât de frumoasă.

Ceea ce gândea și el când fata veni în salon. Când mergeau spre ascensor, el o ținea de cot cu o grijă specială, ca și cum îi era teamă ca ea să nu se spargă. O ajută să urce în mașină cu aceeași solicitudine excesivă.

În față la Ritz, el lăsă un băiat să-i parcheze Ferrari-ul și o conduse pe tânără în interior. Julia intra pentru prima oară acolo și decorul rococo o încântă. Restaurantul se deschidea spre o terasă foarte înflorită și acel decor pastel, luminat de lumini roz, părea special făcut pentru glorificarea femeilor : așezate acolo, ele trebuiau să pară și mai frumoase.

Fură duși la o masă chiar în fața terasei. Dintr-un foc, Julia își dădu seama că era locul cel mai

expus al restaurantului. În centrul sălii puteau fi reperați de la intrare, ca și de pe terasă, unde un bărbat se putea ascunde cu ușurință.

— Este masa noastră cea mai bună, doamnă, remarcă șeful de sală, șocat de refuzul ei.

— Sunt alergică la polen, florile de pe terasă m-ar incomoda.

O lăsară să aleagă, Sylvester urmând-o fără un cuvânt, dar după privirea lui ea înțelese că găsea necurată această poveste cu alergia.

— Apartamentul meu este întotdeauna plin de flori, spuse el după ce fură instalați. Nu te-am văzut niciodată strănutând.

— Masa asta este mai romantică, nu găsești ? Aici nu ne vede nimeni.

— Ca să te pot mângâia mai intim ? întrebă el glumeț.

Și, pe sub fața de masă, el îi puse mâna pe coapsă. Ea tresări și-l respinse cu un aer scandalizat.

— Sincer, Julia, tu ai căutat-o ! Bine, acum spune-mi de ce ai vrut să stăm aici.

— Suntem mai puțin expuși decât în altă parte. Mă gândesc încontinuu la omul care-ți vrea răul, Sylvester, chiar dacă tu l-ai uitat.

Marcase un punct. El era prea mândru pentru a recunoaște, dar atitudinea Juliei îl impresiona. Pentru a face o diversiune, îl chemă pe chelner și i ceru să aducă meniul.

— Nu te credeam așa de sensibil la un decor ca acesta, observă Julia un pic mai târziu, în timp ce, mâncarea comandată, ei beau un pahar de șampanie. Credeam că frecventezi doar localuri

de noapte și restaurantele la modă. Ritz este prea... la locul lui.

Râsul lui răsună în sala vastă și mai multe priviri se îndreptară spre ei.

— Mă iei drept un detracat ! exclamă el când se calmă. Dar este adevărat că tu ești așa de cuminte...

— Îmi pare rău, murmură ea. Trebuie să te plictisești îngrozitor cu mine.

— Nici gând !

El rămase un moment s-o studieze în tăcere. Cu capul plecat într-o parte, părea să mediteze.

— De fapt, reluă el, ești cea mai puțin plicticoasă persoană pe care o cunosc. Dar n-aș ști să spun de ce.

Era cel mai frumos compliment din viața ei. De mii de ori el îi vorbise de frumusețea ei, de eleganță... Fără s-o miște cu adevărat.

— Trebuie să trag concluzia că însoțitoarele tale te plictisesc de obicei ?

— Nu m-am gândit niciodată, dar cred că da. Tu, Julia, întruchipezi trei personaje diferite și nu știu niciodată cu cine am de-a face : asistenta eficace, mica provincială cu principii, sau tânăra încântătoare cu care cinez în seara aceasta.

— Lasă-mă să ghicesc care din cele trei îți place mai mult.

— După părerea mea, o să te înșeli, ripostă el privind-o cu un aer enigmatic. Deoarece farmecul tău constă în combinația acestor trei personalități.

Ridică paharul.

— Să bem pentru asta, vrei ? Pentru cele trei fețe ale Juliei, misterioasa.

Visătoare, tânăra îi zâmbi. Și ce dacă el nu vorbea serios... Ea voia să-l creadă sincer.

Cu toată buna dispoziție pe care o simțea lângă Sylvester, Julia nu trebuia nici un moment să se relaxeze ; chiar dacă anturajul îi părea inofensiv. Învățase că pericolul apare adesea de unde te aștepți mai puțin.

Pe planul securității, nu se întâmplă nimic în acea seară. Dar Julia era amenințată de furtună, fiindcă cu cât mai mult trăia în contact cu Sylvester, cu atât mai tare îl aprecia și murea să-i arate adevărata ei față.

Își beau cafeaua când, spre marea mirare a tinerei, Sylvester începu s-o întrebe despre trecutul ei. Această curiozitate subită o surprinse, dar o și încântă și ținu să fie sinceră, cât îi permitea misiunea ei.

— Sunt născută la țară. Tatăl meu, ofițer în retragere s-a apucat de agricultură. Am patru frați. Când mă gândesc la copilăria mea, aud ca un hohot mare de râs : trăiam în paradis. Ne cățăram în copaci, construiam cabane, pescuiam în râuri, inventam mii de prostii... Nu ne opream niciodată.

— S-ar spune că-ți lipsește.

— Într-un sens, da, mult.

— De ce ai plecat ?

— Simțeam nevoia să-mi iau zborul.

— Și acum că ți l-ai luat ?

— Vreau să mai zbor un pic și apoi voi reveni la rădăcinile mele. Dar tu ?

— Am fost crescut la țară, ca și tine. Aici încetează comparația. N-am frați, nici surori și mama mea a plecat cu amantul ei când eu aveam nouă ani. Tatăl meu a murit într-un accident de mașină, puțin după aceea. În fine, un accident... Așa s-a spus. Eu n-am crezut niciodată. El conducea prea bine, cunoștea drumul pe dinafară și nu putea rata curba ușoară unde s-a produs ieșirea din șosea.

— Crezi că...

— Că a făcut-o intenționat, da. Nu suporta să trăiască fără mama mea.

— Dar erai și tu ! El nu putea...

— Nu-i eram suficient.

Juliei i se strânse inima. Trebuia să afle mai multe despre această tragedie.

— Ai locuit cu mama ta, de atunci ? întrebă ea cu o voce blândă.

— Nu. Ea n-avea timp pentru mine. În acel moment își părăsise amantul și conducea o galerie de artă la New York. O dată a luat avionul să vină să mă vadă la școală. Toți colegii mei s-au amorezat nebunește, în ciuda ținutei ei extravagante.

Julia își imagina prea bine scena : micul școlar timid care avea atâta nevoie de mama sa, și ea — pasăre exotică apărând brusc, pentru a dispărea imediat.

— O iubeai, nu-i așa ?

— Ar fi trebuit.

Expresia lui Sylvester nu se putea citi, el stătea cu ochii plecați.

— Se ocupă în continuare de o galerie, dar la Boca Ratan, o rezervaţie de miliardari în Florida.

Răceala vocii lui arăta mai mult decât îşi dorea sentimentele sale. Ce nefericit trebuie să fi fost acel băieţel de nouă ani, părăsit de o mamă nedemnă ! Îi veniră lacrimi în ochi.

— Cu cine ai locuit atunci ?

— Eram la internat, petreceam vacanţele în familia tatălui meu.

Apoi, el rămase tăcut şi Julia ghici că nu trebuia să-i mai pună întrebări. Dar povestirea acestei copilării chinuite îi permitea să înţeleagă mai bine cinismul lui. Cum să se mai mire că refuza să investească într-o femeie ?

— Nu face figura asta !

Vocea lui Sylvester, rece, tăioasă, o smulse din visare. Şi privirea pe care ea i-o aruncă nu mai era aceeaşi. Se terminase relaţia neutră pe care o gardă de corp trebuia s-o întreţină cu protejatul său : de aici înainte, ea se va simţi şi mai răspunzătoare de securitatea acestui bărbat.

Era profund preocupată, gândi ea cu neliniște. Cu cât mai repede se va termina această misiune, cu atât mai bine va fi pentru ea.

CAPITOLUL VIII

— Julia, tu ești ?

— Chris ! Cum ai obținut numărul meu de telefon ?

— Mi-a spus mama ta că lucrezi pentru Engineering 2000. Am crezut că râde de mine. La ultima noastră întâlnire tu erai gardă de corp.

— Ei bine... am renunțat.

În grabă, tânăra îi explică, așa cum spusese la toată lumea (în afară de părinții ei), că această meserie era prea dură pentru ea.

— Dacă înțeleg bine, ești mai liberă de acum încolo ? Cu atât mai bine ! Plec în curând în Noua Zeelandă. Aș vrea să te revăd înainte de plecare.

— Ai găsit o altă slujbă ?

— Da, și cred că de data asta am dat marea lovitură.

Ar fi trebuit să fie încântată pentru el, dar nu-și făcea multe iluzii : din lovitură în lovitură, din eșec în eșec, el va ajunge astfel la vârsta pensionării.

— Și ? Când ne vedem ?

— Chris, sunt prinsă în acest moment. Avem contracte mari în curs şi reuniuni interminabile toată săptămâna. Te voi suna.

Nu voia să rişte o întâlnire cu Sylvester. Chris i-ar vorbi imediat despre episodul ei cu „gardă de corp"... El ar înţelege imediat şi ea ar trebui să-şi facă valizele. Nu că această perspectivă îi displăcea, dimpotrivă, cu cât mai repede scăpa de farmecul lui Sylvester, cu atât mai bine ar fi pentru ea. Dar nu voia să plece atâta timp cât asasinul continua să fie liber. Ancheta se târâia, poliţia nu ştia în ce direcţie să-şi îndrepte cercetările. Pentru Julia, identitatea asasinului se va descoperi în ziua în care acesta va trece la acţiune, nu înainte. Mai mult, ea aflase de la Murray că acel contract important trebuia să se semneze în zilele care urmau. În ciuda siguranţei lui, Sylvester îşi va relua ieşirile, chiar în seara semnării.

Amantele lui telefonau des, acum, îngrijorate că nu mai aveau veşti. De mai multe ori, Julia se afla în biroul lui în momentul când el trăncănea cu una sau cu alta. Ce măgar ! În timp ce murmura dulcegării, îşi semna corespondenţa sau cerceta un document care-l interesa mai mult decât cea cu care vorbea. La această amintire, o cuprinse un val de furie.

— Visezi ?

Vesel, cu ochii strălucitori, Sylvester intră în biroul ei chiar în acel moment. Ea-i aruncă o privire posomorâtă.

— Da. Şi ţie ce ţi se întâmplă de eşti aşa mulţumit ?

— Tocmai am aflat despre reușita unei afaceri importante.

— Așa este ? S-a semnat contractul cu Bargett ? ! exclamă ea, încântată să-l vadă pe Sylvester cum înțepenește.

— Cine ți-a vorbit despre asta ?

— Am sursele mele.

— Da ?

— Mister... Trebuie să fii ușurat : îți poți relua viața ta destrăbălată !

El rămase câteva clipe stupefiat. Apoi, supărat că fusese demascat, ridică din umeri cu ciudă.

— O viață destrăbălată... Vorbești ca o cucoană în vârstă, Julia ! Nu crezi c-ar fi timpul să evoluezi ?

Apoi dispăru în biroul lui trântind ușa.

El petrecu majoritatea zilei în străfundurile clădirii care adăpostea laboratoarele de cercetări. Nu apăru decât la sfârșitul după-amiezii, cu părul ciufulit, cravata desfăcută, cu acel aer de încântare pe care-l avea când înfruntase (și supusese) mașinile.

— Ai negreală pe bărbie, îi spuse ea înăbușindu-și un zâmbet. Trebuie să te cureți fiindcă Sir Andrew te așteaptă în birou.

Ranchiuna nu-l părăsise ; ieși fără să-i acorde un cuvânt sau o privire. Julia începu să-și aranjeze biroul. Cât timp va trece până când ei se vor întoarce la apartament ? La ora șapte, se întreba în continuare. Și pentru a se răzbuna, Sylvester se întorsese cumva singur ? Părea atât de furios...

Un sfert de oră mai târziu, el împinse, în sfârșit, ușa. O minune. ! Un zâmbet mare îi lumină fața.

— Îmi pare rău, Julia, am întârziat. Cinăm afară în seara asta ?

— Dar doamna Hartley a pregătit...

— O să se păstreze până mâine. M-am săturat de serile acasă.

— Eu aş prefera să rămân. Este un film bun la televizor şi...

— Cinăm în oraş.

Tinerei i se păru riscant să-l contrazică a doua oară. Fără să spună nimic, ea-şi puse sacoul de mătase bleumarin care-i însoţea fusta albă. Numai el să nu fi ales un restaurant prea pretenţios...

Ca şi cum i-ar fi auzi rugămintea, el o duse într-un mic bistro franţuzesc, la doi paşi de casă. Julia se relaxă ; putea să cuprindă sala dintr-o singură privire şi să supravegheze intrarea.

Patronul, un bărbat gras şi jovial, îl întâmpină pe Sylvester ca pe un vechi prieten şi amândoi se lansară într-o conversaţie în franceză, pe care tânăra avea dificultăţi s-o urmărească.

Ascultându-l pe însoţitorul ei care se interesa de copiii lui Philippe, Julia simţea cum i se întăresc convingerile : cinismul lui Sylvester nu era firesc. El trebuia să fi întors spatele dragostei din cauza unui traumatism de care nu se vindecase niciodată. În fond, merita o viaţă mai plină. Atâtea resurse dormeau în el, atâtea calităţi neexploatate... Da, merita să întâlnească dragostea. O dragoste fără suferinţă, care l-ar transfigura.

Julia tresări dintr-o dată : el îi vorbea.

— Scuză-mă. Eram la mii de kilometri.

— Cu cine ?

— Cu nimeni. Mă gândeam la tine.

— După figura ta, gândul nu mi se părea foarte vesel.

— Speram ca într-o zi să te căsătorești...

— Ce gând morbid ! Trebuie să bei ceva, să-ți ridici moralul.

— Un suc de fructe, te rog !

Tonul serii era dat. În timpul mesei râseră mult, trăncăniră fără reținere. Sylvester, care putea părea neîncrezător, indiferent la opinia altuia, se arătă un interlocutor minunat. Cu cât trăia mai mult în contact cu el, cu atât Julia presimțea că firea lui adevărată nu corespundea deloc cu ceea ce dezvăluia el despre sine.

Gândurile lui semănau ciudat de mult cu ale ei

— Ești o femeie derutantă, Julia. O clipă copilăroasă, ca după aceea să devii perspicace, sensibilă...

— Spui întotdeauna același lucru.

— Pentru că nu știu nici acum care este adevărata Julia.

— Ghicește.

— Oh, mi-aș pierde timpul ! Femeile se schimbă complet când asta le aranjează.

— Mă mir să aud din gura ta reflecții atât de infantile, Sylvester. De ce să judeci majoritatea femeilor plecând de la una singură ?

— Am cunoscut multe, Julia. Vanitoase, interesate numai de ele !

— Toate ?

Ezită o clipă.

— Aproape toate, răspunse el în cele din urmă.

— Şi ce i s-a întâmplat ?

— Cui ?

— Celei care nu semăna cu celelalte ?

— A plecat acasă la ea, în Australia.

— O iubeai ?

— Dragoste, dragoste ! N-ai decât acest cuvânt pe buze ! Îmi plăcea mai mult decât celelalte, asta-i tot !

El puse jos paharul cu vin şi o privi cu un aer sumbru.

— De ce revenim întotdeauna la femeile pe care le cunosc ? Este subiectul tău preferat de conversaţie ?

— Este mai degrabă ocupaţia ta preferată !

— Fals ! Munca mea este prima în ordinea priorităţilor. De fapt, este toată viaţa mea.

— Trist program !

— Deloc. Nu există ceva mai înălţător.

— O să-ţi amintesc aceste cuvinte când, de acum în cinci ani de zile, vei veni să cinezi la mine, în casa mea frumoasă, în compania familiei mele nemaipomenit de plăcute.

El izbucni în râs.

— Cu ce bucurie voi regăsi după aceea liniştea apartamentului meu ! Pot face ce vreau, când vreau, fără să mă contrazică nimeni ! Ciudat, dar hotărârea lui de a rămâne celibatar o întristă pe Julia. Pentru că, fără îndoială, ea găsea că este păcat ca un bărbat atât de excepţional să fie un singuratic...

Iritată de această bruscă predispoziţie la visare, tânăra se îndreptă în scaun. Îşi pierdea con-

centrarea şi ar fi ineficientă în slujba sa, dacă continua astfel !

Ca să-şi liniştească conştiinţa, făcu un examen rapid al micii săli. La o masă lângă uşă, colţ strategic pentru cineva care ar fi vrut să fugă mai repede, o faţă îi reţinu atenţia : aceea a unui bătrân cu tenul gri, lugubru, a cărui privire ameninţătoare mergea de la o masă la alta. În acest moment, se uita la ei şi ea-şi suci gâtul ca să-l vadă mai bine.

În acea clipă, Sylvester se întoarse pentru a chema un chelner şi Julia îl văzu pe om băgându-şi o mână în buzunarul hainei. Căuta un revolver.

Dintr-o săritură, ea fu pe însoţitorul ei.

Repede, sub masă ! urlă ea.

Ce ?

Sub masă !

Apărându-l cu trupul ei, ea încercă să-l tragă... El rezistă cu tărie, spre marele amuzament al vecinilor lor. Dar Juliei puţin îi păsa ce gândeau alţii despre ea !

— Ascunde-te sub masă ! ţipă ea ţinându-l de gât. Omul de lângă uşă ! Are un revolver !

Pentru numele lui Dumnezeu, Julia, calmează-te ! spuse el respingând-o. Nu este decât Pierrot. N-ar face rău nici unei muşte.

Cu gura căscată, ea se lăsă să cadă pe scaun.

— Pierrot ? Îl cunoşti ?

— Toţi obişnuiţii acestui restaurant îl cunosc. Stă acolo în toate serile, clocind planuri de răzbunare : nevasta i-a plecat cu cel mai bun prieten al lui.

Sylvester întoarse capul către uşă şi-i făcu bătrânului un semn cu mâna. Când ochii lui reveniră asupra Juliei, aceştia sclipeau amuzaţi.

— Deci asta era, credeai că o să mă omoare !

— Recunoaşte că n-are un aer prea liniştitor !

Nervoasă, tânăra se posomorî. În jurul ei se auzeau murmure şi era privită cu insistenţă. Ei îi venea să turbeze ! În sfârşit, cum spunea adesea Murray, mai bine să treci drept imbecil decât să-ţi asumi riscuri ; dacă Pierrot ar fi fost asasinul...

Se întoarseră devreme în acea seară. Julia se retrase imediat în camera ei, dar prea enervată să adoarmă, sfârşi prin a-şi pune un capot şi se duse la Sylvester care lucra în salon. Se întreba dacă televizorul îl deranjează când, ghicindu-i gândurile, el îi făcu semn spre telecomanda care stătea pe măsuţa de alături. Julia se instală pe divan pentru a urmări ştirile, dar fără convingere — nu reuşea să se concentreze. Apropierea acestui bărbat prea atrăgător o tulbura. Cu mânecile suflecate, desfăcut la guler, el nu-i dădea nici cea mai mică atenţie. Cu un maldăr de hârtii pe genunchi, nu-şi ridica deloc ochii, doar stiloul de aur mişca uneori în mâna lui frumoasă când făcea câteva adnotări pe marginile acestora.

— Julia, trebuie să-ţi mulţumesc, lansă el dintr-o dată.

— Pentru ce ?

— Că mi-ai salvat viaţa.

În vocea lui exista umor, dar expresia îi rămânea gravă.

— Ce spui ?

— Da ! La restaurant, dacă Pierrot ar fi vrut să mă omoare cu adevărat, pe tine te-ar fi atins glonțul.

Atunci doar își dădu Julia seama : în graba de a-l proteja pe Sylvester, își neglijase propria siguranță. Totuși, Murray le repeta des „Se pot întâmpla întotdeauna accidente. Trebuie făcut totul ca situația să nu se complice și mai ales să nu vă luați niciodată riscuri inutile.

Ea-și uitase lecția, și o va uita din nou dacă incidentul se va repeta.

Pentru că, pur și simplu, îl iubea pe acest bărbat. Îl iubea din toată inima, din tot sufletul și nu mai putea să conceapă viața fără el.

Doamne... Ce-i trecea prin cap ? Năucă, Julia rămase o clipă cu privirea în gol. Apoi, încetul cu încetul, adevărul i se impuse. Tot ceea ce simțea lângă Sylvester n-avea decât un nume — dragostea. De ce fusese atâta timp oarbă ?

Dar acum că știa, nu era mai lămurită. Dimpotrivă ! Ce se va întâmpla cu ea ?

Sylvester își puse hârtiile pe măsuță și veni lângă ea pe divan.

— Insist să cred că te îngrijorezi pentru nimic, Julia. Dar sunt foarte emoționat de ceea ce ai făcut. Seducătorul fără scrupule care sunt n-ar merita atâta.

— N-ai numai defecte, Sylvester ; de când m-am impus aici, te comporți în mod exemplar. Ești ca un frate pentru mine.

— Aș prefera să fiu iubitul tău.

Cu o mână foarte blândă, el îi ridică părul lung și-i depuse o sărutare în scobitura gâtului.

Tremurând, Julia se rezemă de el şi se lăsă culcată peste pernuţele canapelei. Ştia că trebuie să-i reziste, dar mângâierile mâinilor lui, ca un foc pe trupul ei, erau mai puternice decât voinţa sa. El o dezbrăca tandru, fără ca ei să-i treacă prin cap să-l oprească. Căldura buzelor lui pe sânii ei goi trezea în ea un val de plăcere delicioasă şi se lipi de trupul lui nerăbdător, oferindu-se dorinţei lui, în timp ce el îi lua şoldurile pentru a le atrage spre sine. Ea avea nevoie de puterea lui, nevoia de a-l simţi în ea, de a-i oferi ceea ce nu oferise niciodată vreunui bărbat — să se lase pradă mâinilor, gurii lui, să-l lase să-i descopere trupul fără a-i ascunde nimic.

— Lasă-mă să fac dragoste cu tine, murmură Sylvester.

Aceste cuvinte prinseră imediat sens. Şi apoi, dintr-o dată, ea le înţelese. „Să te iubesc, Să fac dragoste cu tine"... Niciodată el nu-i va spune „te iubesc". Ea nu era decât un mijloc de a-i potoli pasiunea, nimic altceva.

Această certitudine îi făcu rău, atât de rău încât dorinţa o părăsi, lăsând-o îngheţată, singură.

— Nu, Sylvester, şopti ea încercând să-l refuze. Nu pot...

— Julia, amândoi avem nevoie.

El o imobiliză cu braţele, trupul lui ţintuind-o cu toată puterea dorinţei lui... Cuprinsă de panică, ea scutură din cap cu frenezie.

— Nu ! spuse ea într-un suspin. Nu trebuie, tu nu mă iubeşti !

Aceste cuvinte avură efectul unui duş rece asupra lui şi el se îndreptă. Din nou erau doi, ei care erau pe cale să facă doar unul.

— După cum văd, sensibilă în continuare, lăsă el să-i scape.

De aici încolo, o prăpastie de netrecut îi separa. Ce departe erau unul de celălalt !

— Da, Sylvester. Și vreau să-mi păstrez iluziile. A face dragoste fără dragoste, nu înseamnă nimic.

— Ba da, Julia.

— Prefer o baie caldă.

Ea se ridică și, în ciuda furiei, îl privi în față.

— Ai dreptate, cu siguranță, că plăcerea aduce mult. Dar când în plus există dragoste, viața întreagă capătă o nouă dimensiune.

— Eu sunt foarte satisfăcut cu ce am.

Și el îi întoarse spatele, lăsând-o pradă disperării. Ea-i privi un moment umerii largi și încet, se duse la ușă.

— Inutil să-ți încui ușa de la camera ta, Julia, cred că sunt vaccinat definitiv.

— Cu atât mai bine. Și eu, și astfel totul este în regulă. În afară poate de mândria ta...

— Mi-ar trebui mai mult decât o respingere din partea ta ca să-mi fie rănită mândria.

Lăsându-i plăcerea de a avea ultimul cuvânt, tânăra părăsi camera cu un aer demn. Curajul ei dură doar până când fu singură ; în dormitorul ei, se aruncă pe pat pentru a-și plânge toate lacrimile. Din fericire, ea știuse să-l oprească la timp ; ce amărăciune ar fi fost pe capul ei, dacă în plus, și-ar fi trădat cele mai intime convingeri !

Își șterse lacrimile și ieși pe terasă.

Era o noapte superbă, cu un clar de lună ce lumina totul, făcând să scânteieze Tamisa, în depărtare, sub ea... De ce să fie atât de nefericită ? Într-o săptămână, o lună, va părăsi viaţa lui Sylvester. Doamna Williamson îşi va relua locul în biroul său şi o blondă, o brunetă sau o roşcată, va veni s-o înlocuiască în amintirea bărbatului pe care-l iubea.

Dar ei, cât timp îi va trebui pentru a-l uita ?

CAPITOLUL IX

A doua zi, Sylvester se comportă ca și cum între ei nu se întâmplase nimic. Vexată de ușurința cu care el își îndepărta amintirile, Julia hotărî să-l imite, și nimeni, văzându-i împreună, nu și-ar fi putut imagina îmbrățișarea lor plină de pasiune din ajun.

Ca un făcut, el fu toată ziua în reuniuni și Julia trebui să-l însoțească pentru a lua notițe. Oare uitase el că ea nu știa stenodactilografia ? Din fericire, avea o memorie excelentă ; abia întoarsă seara, se instală în salon pentru a-și completa însemnările.

Când lăsă în cele din urmă stiloul, degetele o ardeau. Își masa gânditoare mâinile când soneria telefonului zbârnâi. O femeie întreba de Sylvester. Julia, care înregistra în minte fiecare apel, auzi pentru prima oară această voce melancolică, cu o ușoară urmă de accent australian.

— Nu sunteți doamna Hartley ? întrebă necunoscuta. Sunteți o nouă menajeră, sau o iubită ?

— Nici una nici alta, răspunse Julia sec. Sunt asistenta domnului Denton. Și doar asistenta lui.

I se răspunse cu un râs plin de căldură.

— Mă numesc Melinda Harrison şi aş vrea să vorbesc cu Sylvester.

— Este sub duş. Dar vă voi face legătura când va ieşi. Are numărul dumneavoastră de telefon ?

— Da. Spune-i că am reuşit să închiriez acelaşi apartament, în colţul străzii lui.

Julia închidea telefonul când el apăru înfăşurat într-un halat.

— Era pentru tine. Melinda Harrison.

— Ce ? Melinda este la Londra ?

Un zâmbet plin de încântare îi luminâ faţa. Doar în acel moment Julia îşi aminti : o femeie care într-o zi îi plăcuse mai mult decât celelalte. Şi apoi, aceasta se întorsese în ţara ei...

Un val de durere se revărsă asupra Juliei : furie, tristeţe, nelinişte... într-un cuvânt, gelozie. Ea care detesta acest sentiment şi-l simţea pentru prima dată, îl blestemă pe Sylvester.

Acesta se repezi spre telefon.

— Unde trebuie să sun ?

— La vechiul ei apartament.

Fără nici o ezitare, el formă numărul. Ce memorie... Memoria inimii, bineînţeles ! Repede, tânăra îşi strânse însemnările pentru a părăsi încăperea, dar deja Sylvester începea să vorbească.

— Nici nu ştii ce mulţumit sunt să te aud. Dar de ce nu m-ai anunţat ? Dă-mi timp să mă îmbrac şi să vedem. Cum ?

Cu capul aplecat pe o parte, el zâmbea ascultând.

— Bineînţeles, reluă el, n-ai decât să vii, vei bea un pahar cu ea. După care, te duc să cinezi la **Annabel.**

— Melinda vrea să te vadă ! o anunță el închizând aparatul. Cunoscându-mă așa cum mă cunoaște, nu-i vine să creadă că ești doar asistenta mea.

— Trebuie să mă demachiez și să caut o pereche de ochelari ?

— Chiar și cu un nas fals, ai fi în continuare drăguță. Mulțumește-te să fii tu însăți. Melinda este foarte perspicace, vede tot.

— Mă intrigi ! Doar o proastă s-ar interesa de un monstru de genul tău.

El începu să râdă.

— Ah, Julia ! Îmi place simțul umorului pe care-l ai.

Dar deja tânăra nu-l mai asculta. Reflecta asupra modului în care-l va supraveghea pe Sylvester în acea seară. Bineînțeles, nu se punea problema să fie invitată...

Așteptă ca el să se întoarcă în camera lui și formă în grabă numărul lui Murray.

— N-ăm pe nimeni liber în seara asta, biata mea Julia !

— Dar este obligatoriu să-l urmărească cineva.

— Categoric. După părerea ta, eu aș face față ?

— Evident. Dar nu credeam că mergi pe teren.

— Numai când sunt urgențe, ca în seara asta. Cum să facem ? Să trec să te iau, sau să vii cu Denton și buna lui prietenă.

— Unde ?

— La **Annabel**, bineînțeles. Dacă trebuie să lucrez în seara asta, de ce să nu fiu însoțit ? Ieșim împreună, Julia !

Pe buzele Juliei rătăci un zâmbet, își imagina fața lui Sylvester găsind-o în compania unui bărbat atât de seducător ca Murray. Dar el abia o va remarca. Melinda îl va acapara în întregime.

— Julia ? Mai ești pe fir ?

— Da, meditez. Sună-mă peste zece minute pentru a mă invita la cină. Va fi mai credibil ; nu trebuia să ies în această seară.

Închizând telefonul, se hotărî să-și calce rochia pe care o cumpărase în timpul pauzei de prânz, o minunăție care-i venea la perfecție. Această mică nebunie o distrăsese un moment de la gândurile sale sumbre.

O puse pe pat (trebuia să aștepte telefonul lui Murray ca s-o îmbrace), apoi, cu o carte în mână, veni în salon. Trecea pragul când se auzi soneria de la intrare. Sylvester țâșni din camera lui ca din pușcă, alergă să deschidă... și o luă în brațe pe tânăra femeie radioasă care aștepta acolo. Julia voia să se întoarcă, dar el o opri cu un gest.

— Așteaptă ! Ți-o prezint pe Melinda !

Adunându-și curajul, Julia se forță să zâmbească și-i întinse mâna necunoscutei. Spre marea ei surprindere, nu simți antipatia pe care se pregătea s-o simtă. Melinda era încântătoare, înaltă, suplă, cu păr auriu și ochi mari căprui ; dar mai ales, avea un zâmbet plăcut și o privire directă plină de umor.

— Și chiar ești asistenta lui ? întrebă ea cu vocea ei frumoasă, sau așa își numește de aici înainte Sylvester cuceririle ?

— Pot să te asigur că n-am nimic de a face cu viața lui sentimentală.

— În ciuda faptului că locuiește aici, adăugă Sylvester.

Melinda holbă ochii stupefiată.

— Am fost dată afară din apartamentul în care locuiam și încă n-am găsit nimic altceva, accentuă Julia pentru a evita orice neînțelegere între cei doi amanți. De fapt, l-am pus pe Sylvester în fața faptului împlinit, debarcând într-o bună zi cu valizele mele.

— Este o mare victorie ! Nu l-am văzut niciodată forțându-i-se mâna de către cineva.

— Când o să terminați de vorbit amândouă...

El le împinse în salon, apoi se îndreptă spre bar.

— Ce bei, Melinda ?

— Același lucru ca de obicei, răspunse ea zâmbind.

În aceste cuvinte, ca și în privirile pe care le schimbară, exista toată complicitatea lumii și inima Juliei se strânse.

— Și tu, Julia ?

Un miracol că-și amintise de prezența ei !

— Și eu tot ca de obicei.

În cuvintele adresate ei, în felul în care n-o privi întinzându-i oranjada, nu era, dimpotrivă, nici un fel de amiciție. Deja el deschidea o sticlă de șampanie pentru Melinda. Presimțind un toast amoros, Julia vru să se întoarcă... Prea târziu, Sylvester mângâia cu cupa lui de șampanie bu-

zele vizitatoarei sale. Apoi o luă de mână și o duse cu el pe divan.

— Cum se face că ai venit la Londra ? întrebă el.

— Reprezint o mare firmă de cosmetice care mă trimite aici să studiez piața.

— Cât timp trebuie să rămâi ?

— Cât de mult am chef. Este mult de lucru.

— E minunat ! Și... ești mulțumită că te-ai întors ?

O tăcere grea se instală între ei. Apoi Melinda scoase un mic oftat.

— Prezența mea aici mi se pare suficient de grăitoare.

— Ai dreptate.

Fu prea mult pentru Julia ; se ridică, gata să părăsească încăperea... Soneria telefonului o opri. Sylvester se duse să răspundă.

— Da, este aici. V-o dau.

Îi întinse telefonul.

— Pentru tine.

— Pentru mine ? spuse ea cu o mirare prefăcută. Alo ? Oh, Mark, tu ești ? Nu știam că te-ai întors. Sigur că sunt liberă. De la plecarea ta, aproape că n-am mai ieșit. Știu, și mie mi-a fost dor de tine.

Tânăra făcu o pauză, pentru a-i da timp lui Murray, de cealaltă parte a firului, să-și revină din râs.

— La **Annabel** ? Oh, da, doresc foarte mult, reluă ea în cele din urmă. De fapt... așteaptă un moment.

Ea se întoarse spre Sylvester și zise :

— Mark mă invită la cină la restaurantul unde mergeți și voi. Dar locuiește la Highgate și dacă trebuie să vină să mă ia de aici...

— Putem să te ducem, o întrerupse Melinda. Nu-i așa, Sylvester ?

— Nici o problemă, răspunse el. Doar că va trebui să te descurci la întoarcere.

Julia se abținu să nu-i arunce oranjada în față.

— Nu este genul tău de a te manifesta, remarcă ea mieroasă, revenind la „Mark".

Câteva minute mai târziu, Julia și Sylvester plecară unul după altul în camerele lor pentru a se pregăti.

— Sunt mulțumit că acel... Mark a telefonat. Ideea că o să te plictisești aici îmi displăcea, declară Sylvester.

— Drăguț din partea ta. Sunt încântată să-l revăd. Mark este una din vechile mele slăbiciuni.

— O poveste definitiv terminată, presupun. Altfel n-ai cina cu el. Ți-ar fi prea teamă.

— Mark mă respectă, ripostă ea cu un aer scandalizat.

— A trebuit s-o facă, cu tine !

Drept răspuns, ea-i trânti în nas ușa camerei sale.

Curioasă să afle mai multe despre Melinda, Julia fu gata într-o clipită : cinci minute mai târziu, revenea în salon. La zgomotul pe care-l făcu când intră, tânăra femeie deschise ochii mari, somnoroși.

— Am adormit, murmură ea îndreptându-se. Este decalajul orar, desigur. Am ajuns adineaori...

— Deci l-ai sunat pe Sylvester imediat ?

Júlia încerca să aibă un aer detaşat, dar fără mare succes.

— Oh, am vrut să-l sun pe Sylvester chiar înainte de plecare. Şi apoi, mi-a fost teamă ca el să nu-şi ia tălpăşiţa auzind de sosirea mea ! Am preferat să-l surprind.

Melinda se întinse leneşă. Fiecare mişcare a ei era plină de graţie şi Julia, cunoscătoare în domeniu, trebui să-i recunoască o mare frumuseţe.

— Lucrezi de multă vreme cu Sylvester ? întrebă Melinda. Credeam că doamna Williamson n-o să-l poată părăsi niciodată !

Julia îi explică motivele oficiale ale înlocuirii acesteia.

— Trebuie să-ţi fie teamă de plecare !

— Mie ? Dimpotrivă, număr zilele ! Şi dumneata ? De câtă vreme îl cunoşti pe Sylvester ?

— Patru ani. Dar sunt optsprezece luni de când ne-am despărţit. M-am întors în Australia după o ceartă violentă.

Melinda tăcu şi un văl de tristeţe se abătu peste faţa ei frumoasă. În ciuda curiozităţii, Julia îi respectă tăcerea.

— Trăiam împreună de aproape doi ani, reluă ea cu voce joasă de parcă şi-ar fi vorbit sieşi. Şi apoi am făcu o nebunie ; am vrut ca el să se însoare cu mine şi i-am dat un ultimatum. Am pierdut, bineînţeles. El spunea că oricare ar fi puterea dragostei lui, nu se va căsători niciodată. Asta m-a adus într-un asemenea hal de supărare şi tristeţe, că am plecat.

— Și iată-te întoarsă.

— Da. Munca mea nu este decât un pretext, am ce face la Sydney pentru zece ani. Voiam să-l revăd și dacă nu exista nici o persoană în viața lui, să-mi reîncerc șansa.

— Fără căsătorie, de această dată ?

— Sunt gata să accept orice. Trebuia să mă mărit acum câteva luni. În ultimul minut am refuzat : amintirea lui Sylvester nu dispărea. Ar trebui să știi, reluă ea, plecându-și ochii. E... există o femeie în viața lui ?

Julia fu tentată să mintă, apoi optă pentru sinceritate.

— Sunt mai multe, care se schimbă la intervale regulate.

Acest răspuns îi convenea de minune Melindei : pe trăsăturile ei se așternu ușurarea. Dispoziția Juliei urmă calea contrarie. Cuplul Melinda și Sylvester i se părea foarte armonios și dacă frumoasa australiancă era dispusă să facă concesii, putea dura chiar toată viața.

— De data asta, nu-i voi cere nimic. Voi aștepta și mai târziu, dacă vom avea un copil, el se va schimba, poate.

Julia asculta cu un aer pe care și-l voia destins. O clipă, încrezătoare în onorabilitatea rivalei sale, fu cât pe ce să-i mărturisească faptul că iubea același bărbat. Dar la ce bun ? Înainte de sfârșitul nopții, pe Melinda o va strânge Sylvester în brațe, și nu pe ea.

— Gata ?

Radiind, el își făcu apariția în prag. Un sloi de gheață se lăsă peste inima Juliei : Melinda înainta, întinzându-i mâna. Împreună, pereche

superbă, ei ieşiră din apartament. Ea-i urmă nefericită. Luară un taxi. Sylvester decretase că voia să sărbătorească sosirea Melindei şi prefera să n-aibă de condus la întoarcere. Iată că asta îi micşoră neliniştea Juliei ; astfel, el nu trebuia să înfrunte pericolele unei parcări.

Murray telefonase la **Annabel** pentru a anunţa că va întârzia puţin. Julia fu condusă la masa pe care acesta o rezervase, din întâmplare suficient de aproape de cea a lui Sylvester.

Tânăra, pierdută în contemplarea dureroasă a perechii lor de îndrăgostiţi, îl remarcă pe însoţitorul ei doar când acesta îi atinse braţul. Înfăţişarea lui o lăsă fără glas. Ea nu-l cunoştea decât în ţinuta lui nepretenţioasă pe care o purta la birou, sau în jeanşii de la antrenamente. În această seară, strălucea într-un costum de stofă gri-deschis. O cămaşă albă îi scotea în evidenţă tenul bronzat şi dădea profunzime albastrului ochilor săi.

— Eşti splendidă, draga mea Julia, spuse el alunecând pe banchetă lângă ea.

— Şi tu, dragul meu Murray.

Fără falsă pudoare, el o cercetă cu insistenţă. S-ar fi zis că nu-şi revenea să se vadă aşezat alături de ea.

— Ei ! exclamă Julia, este un dineu profesional, să nu uităm.

— Scuză-mă. Este vina ta, eşti prea frumoasă. Şi Denton, unde este ?

— La trei mese de aici, pe dreapta. Brunetul înalt cu blonda drăguţă.

— Cel care se ridică pentru a dansa ?

— Exact.

— Ei bine, să mergem, declară el întinzându-i mâna.

— Dar...

— Regret, trebuie să-l urmărim.

În ciuda taliei sale, Murray se dovedi un dansator excelent. Cu un aer indiferent, reușea să rămână foarte aproape de Sylvester și Melinda, înlănțuiți drăgăstos. Juliei i-ar fi făcut plăcere să închidă ochii, pentru a nu-i vedea dansând obraz lângă obraz... dar trebuia să se arate de o vigilență absolută în mijlocul acestor oameni care se mișcau. Ce chin ! Muzica nu se mai termina, lentă, extrem de languroasă ; Melinda se cuibărea în brațele lui Sylvester ca și cum nu mai voia să-l piardă niciodată.

— Îmi place parfumul tău, murmură brusc Murray.

— Nu-mi aduc aminte să mă fi parfumat.

— Acest miros delicat este al pielii tale ?

— Încetează să flirtezi cu mine, Murray.

— Încerc să-l fac gelos pe Denton ! Este cel mai bun mijloc de a te păstra pe lângă el.

— Ți-ai ales prost momentul, privește-i !

Tonul vocii ei o trădă. Murray înțelese imediat. Ușor, o strânse mai tare lângă el.

— Îi văd. Văd de asemenea și ce simți tu.

O clipă, Julia fu pe punctul de a nega. Și apoi o cuprinse nevoia de a se spovedi.

— Sunt proastă, nu-i așa ? murmură ea

— Mai puțin decât Denton, dacă el nu-și dă seama de comoara ce i se oferă.

— Oh, el își dă seama de toate. Dar pentru el, dragostea nu-i decât un joc.

— Julia, tu l-ai face să se răzgândească şi pe bărbatul cel mai încăpăţânat.

— Nu pe Sylvester. Şi acum că femeia vieţii lui s-a întors...

— Biata mea Julia, trebuie să găseşti foarte dificilă această misiune !

— Inutil să mă compătimeşti, Murray, sunt suficient de mare pentru a-mi asuma riscurile meseriei.

— Faci prea multe, protejându-l pe Denton îţi distrugi sănătatea. Ai slăbit, ochii îţi sunt încercănaţi.

Julia se mulţumi să ridice din umeri. Ea nu şi-ar schimba comportamentul până când afacerea nu va fi clasată şi Murray o ştia bine.

În fine, dansul languros se opri. Se pregăteau să se ducă la masa lor, braţ la braţ, când Sylvester îi zări.

— Totul este în regulă, Julia ?

Tânăra îi prezentă imediat pe cei doi bărbaţi, cu o dezinvoltură care-o impresionă şi pe ea. În afara faptului că juca teatru, se stăpânea perfect.

— Sylvester, ţi-l prezint pe Mark Gardner, un... vechi prieten.

— Nu chiar aşa vechi ! interveni acesta râzând. Încântat să te cunosc, Sylvester. Ţin să-ţi mulţumesc pentru amabilitatea cu care o găzduieşti pe Julia. Dar acum, când m-am întors, o să mă ocup eu de ea. Aş vrea ca ea să se mute la mine.

Dacă această improvizaţie abilă o încântă pe Julia, Sylvester rămase indiferent.

— Este liberă să plece când vrea, răspunse el cu o voce egală.

— Mulțumesc, murmură Julia când se întoarseră la masa lor, dar cred că el nu este gelos din cauza mea.

— Păcat. Ești de zece ori mai bine ca blonda lui înaltă.

— Îți lipsește obiectivitatea, șefule !

În timpul celor două ore următoare, Julia se străduí cât putu să pară veselă, dar simți o ușurare imensă când Murray ceru nota.

— Denton și frumoasa lui pleacă. Să-i urmăm.

Ieșiră la timp pentru a-i vedea plecând cu taxiul. Alergând, ajunseră la mașina lui Murray și demarară cu un scrâșnet de pneuri.

— Din momentul în care vom ajunge la Melinda, te vei duce să te culci, Julia. Denton își va petrece noaptea la ea. Eu îl voi aștepta.

Să se culce ? De ce s-o facă ? N-ar reuși să adoarmă. Mergea prin cameră imaginându-și-i pe Sylvester și Melinda înlănțuiți pe un pat, picioarele lor amestecate, gurile unite... Destul !

Pentru prima oară, tânăra regreta că devenise gardă de corp. Rămânând manechin, nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Sylvester Denton.

CAPITOLUL X

Murray își parcă mașina într-un colț discret, la câțiva metri de imobilul unde locuia Melinda, și opri motorul. Julia, care notase numărul taxiului, îl secondase de-a lungul traseului pentru a nu-i pierde din ochi. În acest moment, Sylvester și Melinda împingeau ușa grea de la intrare și certitudinea că ei mergeau să se iubească o cufundă într-o tristețe infinită.

— Le dăm cinci minute, anunță Murray privindu-și ceasul. Apoi, mergem.

— Ce să facem ?

— Să ne asigurăm că totul este în regulă.

— Contrariul ar fi uimitor ; nimeni n-a intrat după ei și ucigașul n-are de unde să ghicească faptul că Sylvester va merge la Melinda.

— Bineînțeles. Dar în meseria noastră, nu trebuie să te lași înșelat de logica aparentă a lucrurilor.

Rămaseră liniștiți o clipă, fără să spun nimic. Apoi Murray își consultă din nou ceasul.

— Este momentul.

La ușă, paznicul refuză să deschidă. Trebui ca Murray să-i arate legitimația ca să accepte să-i lase să treacă.

— La ce etaj locuiește domnișoara Harrison ? întrebă el. Tânăra femeie care a intrat cu bărbatul.

— La zece. Apartamentul 581.

Murray se îndreptă spre lift.

— Acum, se face **gashle**, îi spuse el Juliei.

— **Gashle ?**

— Asta înseamnă încetișor, în limba zulu. Am trăit în Africa de Sud vreme de șase luni.

— Nu știam.

— Se călătorește mult în această meserie, vei vedea !

Ah ! Dacă putea s-o trimită la Polul Nord, data viitoare, sau în jungla amazoniană ! În fine, n-are importanță unde, dar să fie cât mai departe de Sylvester !

Liftul se opri cu un oftat înăbușit și, tiptil, ei înaintară până la ușa cu numărul 581. Murray își lipi urechea... Julia care auzi un murmur de voci, se dădu înapoi. N-avea chef să afle ce-și spuneau ei.

— Totul este în regulă, șușoti Murray apropiindu-se de ea. Bun, unde ne putem ascunde ?

— Există o ușă fără nici un număr, acolo.

Ei o împinseră pentru a se trezi într-o nișă destinată întreținerii, întunecoasă, caldă, mirosind puternic a apă cu detergenți.

— Perfect !

Murray întredeschise ușa, atât cât să poată supraveghea ușa Melindei.

— Inutil să rămânem doi, murmură Julia.

— Asta mă distrează, răspunse Murray. N-am prea des ocazia să fac pe spionul.

— O să mă descurc foarte bine şi singură.

— Nu mă îndoiesc, Julia ! Ar trebui să profiţi de prezenţa mea pentru a te duce la culcare. Muncind douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru o să sfârşeşti la spital.

Vrând să se apropie de ea, lovi o găleată cu călcâiul.

— Au ! se văicări el.

— Vezi, Murray, este mai bine să mă laşi pe mine !

— Nici vorbă. Tu vei pleca, Julia. Şi eu nu glumesc, du-te.

Nu era o sugestie ci un ordin şi ea trebui să se supună.

Întoarsă la Sylvester, Julia aprinse televizorul pentru a privi un film de noapte, dar nu înţelese nici măcar subiectul. Imposibil să-şi alunge din minte imaginea lui Sylvester şi a Melindei făcând dragoste. La capătul nervilor, stinse televizorul ; nu-şi va găsi liniştea decât la întoarcerea lui. Dacă s-ar putea întoarce repede, să înceteze acest chin !

Ca prin minune, el apăru exact în acel moment în cadrul uşii.

Avea o privire vioaie şi-i zâmbea.

— Eşti încă în picioare ? Ce faci acolo ?

— Tocmai m-am întors. Mă gândeam la această seară.

— La seara de ieri, vrei să spui. Este trecut de ora două. Te-ai distrat bine ?

— Mmm... un vis.

Dar aerul ei încântat n-avu nici un efect asupra lui.

— Ar trebui să te culci. Eu mor de somn. Pe curând.

Și-i întoarse spatele. În ochii Juliei apărură lacrimile. El era obosit ? Sigur că da ! Inutil să întrebe de ce. Se grăbi în camera ei să-și înăbușe suspinele în pernă. Blestemată să fie Melinda, blestemate toate pe care le iubise el ! Dar, mai presus de toate, blestemat să fie Sylvester.

Avea impresia că ațipise când două bătăi în ușă o treziră. Era ziuă, ceasul ei arăta ora nouă. Cu inima bătându-i Julia sări din pat chiar în momentul în care Sylvester își băga capul prin ușa întredeschisă. O privea cu un aer glumeț.

— Ți-ai păstrat ținuta de bal, Cenușăreaso ?

Ea observă doar în acea clipă că dormise în frumoasa ei rochie. Ce spectacol îi oferea, șifonată toată, umflată de somn !

— Ai noroc să ai un patron ca mine, continuă el râzând. Cu un altul, ai fi concediată.

Fără a-i lăsa timp să răspundă, el dispăru pe culoar.

— Te aștept la birou ! lansă el, înainte de a închide ușa de la intrare.

Catastrofă ! El trebuia să plece singur, atunci ! Ca electrizată, tânăra se repezi în baie. Ce frumoasă era cu obrajii înnegriți de rimel și părul vâlvoi ! Dar ce importanță avea când era în joc siguranța lui Sylvester ? Cu o mână își trecu o bucată de vată cu demachiant peste față, în timp ce cu cealaltă își încheie nasturii de la rochia luată la întâmplare din dulap. Abia pieptănată, se grăbi afară.

Din fericire, un taxi trecea pe acolo și șoferul, în lipsă de senzații forte, acceptă să meargă cu

toată viteza. Îl ajunseră pe Sylvester în momentul în care Ferrari-ul lui negru dispărea în parcarea de la Engineering 2000. Își închidea portiera când Julia apăru lângă el. De uimire, fu cât pe ce să scape cheile.

— Dar... cum ai făcut ?

— O simplă lovitură de baghetă magică.

Și îl escortă până la lift, cu toate simțurile în alertă, nerenunțând la vigilență până când ușile nu se închiseră după ei.

Sylvester dispăru imediat în biroul lui, unde-l așteptau doi ingineri. Întrevederea nu se termină decât spre prânz și doar atunci Julia se putu duce să-i prezinte scuzele pe care credea că i le datorează.

— Îmi pare rău pentru azi-dimineață, Sylvester. Nu se va mai întâmpla.

— N-are nici un fel de importanță, Julia. Te-am reținut atât de des seara, încât poți să-ți permiți câteva dimineți în care să dormi mai mult.

Rezemându-se de spătarul fotoliului său, el o fixă îndelung, cu un aer pe care ea nu i-l cunoștea.

— Prânzești cu... vechiul tău prieten, după câte văd, murmură el în cele din urmă.

— De ce spui asta ?

El făcu semn cu bărbia către rochia pe care o purta, cea mai frumoasă din colecția ei : din mătase naturală, cu o frumoasă culoare orange, îi evidenția bustul și șoldurile pentru a se evaza apoi în mii de pliuri vaporoase.

— Oh, eu... Am luat-o pe prima care mi-a căzut în mână.

— De ce să fii atât de grăbită, Julia ? N-aveam de gând să-ți port pică pentru două ore de întârziere.

— Îmi place punctualitatea. Spune-mi, care este programul acestei după-amiezi ? Nu este nimic înscris în agenda ta.

— Am de văzut câteva lucruri la laborator și apoi plec la uzina noastră din Kent.

Julia se încordă.

— Cu cine ?

— Nu cu Melinda, așa că nu-ți mai lua mutra asta acră !

— N-am mutra acră și puțin îmi pasă dacă Melinda te însoțește ! Singurul lucru pe care-l am de spus este că ea e prea bună pentru tine...

El se puse pe râs.

— Gata mereu să mă zgârii, da ? N-ai învățat niciodată că nu trebuie să spui întotdeauna adevărul ?

— Nu, niciodată.

— Păcat. În orice caz, poți să-ți iei liber după-amiază. Nu voi avea nevoie de tine.

— Te duci cu mașina ?

— Nu, cu elicopterul.

— Aș putea veni cu tine ?

— Julia, este inutil să mă urmezi peste tot !

— Nu m-am urcat niciodată în elicopter, spuse ea cu o voce de fetiță.

El ridică ochii spre cer. Dar Julia știa că partida era câștigată.

★
★ ★

Obişnuită cu avioanele, tânăra nu se aştepta la o astfel de încercare. În această după-amiază caldă de vară, sufla un vânt violent şi libelula fragilă plutea prin aer ca un balon. Golurile de aer, zgomotul elicei, zgâlţâitul continuu o făcură să înnebunească. Atunci când ieşi din aparat, nu se mai ţinea pe picioare.

Lui Sylvester îi făcu mare plăcere să remarce.

— Foarte bine-mi pare ! spuse el întinzându-i mâna să coboare. Data viitoare să faci bine să m-asculţi.

Ei îi era prea rău pentru a răspunde.

— Dacă nu te superi, o să mă aşez o clipă, murmură ea.

Şi se lăsă să cadă pe marginea pistei.

— Dar eşti cu adevărat bolnavă ! exclamă el.

Îngenunche lângă ea şi-şi trecu batista peste fruntea ei umedă de transpiraţie.

— Prostuţo. Pariez că nici măcar n-ai mâncat !

Cu ochii închişi pentru a nu vedea pământul care încă se mişca, ea clătină din cap : avea prea multe de făcut şi se gândea să-şi ia un sandviş înainte de a ajunge la uzină.

Mâini puternice o prinseră, o făcură să se ridice, apoi ea se simţi ridicată de la pământ şi luată în braţe solide. Fără efort, Sylvester o duse astfel până în interiorul uzinei, şi doar când ajunseră în hol o lăsă jos.

— Mulţumesc, murmură ea. Mă simt un pic mai bine.

— Înainte de toate, trebuie să găsim ceva de mâncare.

— Un sandviș va fi suficient.

Un sfert de oră mai târziu, ea-și regăsi culorile și vioiciunea privirii.

Tot restul după-amiezii, ea străbătu uzina alături de Sylvester. Era o clădire ultra-protejată, fiindcă se temeau de spioni, iar el se găsea aici mai în siguranță decât în orice altă parte. Julia știa bine că prezența sa în acest loc era inutilă, dar prefera să nu analizeze motivele care-o îndemnaseră să-l urmeze.

Urcară iarăși în elicopter la ora cinci și traversarea se derulă de data aceasta fără probleme ; vântul se calmase. Două ore mai târziu se aflau în apartamentul lor. Nu chiar, ci în cel al lui Sylvester. Și bineînțeles, în cel al Melindei.

— Ieși cu Melinda în seara asta ? întrebă ea ca într-o doară.

— Da. Și tu, cu Mark ?

— Sigur că da.

O umbră trecu pe fața lui și, o clipă, ea nutri speranța intensă că el era gelos... Bucuria ei fu de scurtă durată.

— Sper că n-o faci de ciudă ?

— De ciudă ?

— Nu este mult timp de când mă iubeai așa de tare încât voiai să te măriți cu mine.

— Oh, este o poveste veche ! exclamă ea. Mi-am dat seama foarte repede că un bărbat ca tine nu m-ar face prea fericită.

Ce s-ar întâmpla dacă i-ar cădea la picioare spunându-i că murea de dragoste pentru el ?

— Aventura ta cu Mark nu este decât un capriciu, zise el.

— Găsesc ciudat că spui asta, având în vedere..

— Scutește-mă de argumentațiile tale. Mă întâlnesc cu Melinda peste o oră și aș vrea să mă odihnesc înainte.

Din momentul în care el dispăru în camera lui, Julia ridică telefonul pentru a-l chema pe Mark.

— Regret să te deranjez încă o dată, dar scenariul de ieri seară trebuie să se repete : Sylvester iese cu Melinda și nu văd cum pot face să-l escortez.

— Voiam să te sun, Julia : problema este rezolvată. S-a făcut publică informația în legătură cu rezultatele anchetei asupra accidentului de avion — este scoasă din cauză invenția lui Denton, fiindcă este vorba despre o problemă mecanică, o defecțiune la unul dintre motoare.

De ușurare, de bucurie, Juliei îi veni să danseze.

— Atunci cel sau cea care-l amenință pe Denton știe de acum înainte că n-are nimic să-i reproșeze ?

— Sperăm. De fapt, este vorba de un bărbat. Jack Ledbury. Poliția este, cum s-ar zice, sigură că e el. Nevasta lui făcea parte dintre victime, iar el este într-o stare depresivă neliniștitoare. I s-au anunțat rezultatele anchetei și a reacționat foarte calm. Evident, nu știe că este bănuit.

— Ce-o să se întâmple acum ?

— Este supravegheat îndeaproape, zi și noapte.

— Deci misiunea mea este terminată ?

— Nu chiar, așteptăm ordinele lui Sir Andrew. Dar pentru seara aceasta, oricum, Denton nu riscă nimic.

— O să pot dormi, în sfârșit...

— Voiam să te invit la cină !

— Murray, ne-am văzut ieri.

— Da, în cadrul serviciului nostru. Diseară, va fi ora de plăcere.

— Pot să aleg o altă dată ?

— Bineînțeles, Julia.

Închizând, tânăra gândi cu amărăciune că se înșelase asupra bărbatului.

Atâtea lucruri o apropiau de Murray ! Le plăcea amândurora viața în aer liber, acțiunea, și semănau prin simplitate și sinceritate. Murray era frumos, inteligent, nostim când era cazul... Dar dacă dragostea ar fi putut fi comandată !

Julia lăsă un bilet pe masa de la intrare pentru a-l preveni pe Sylvester că ieșea, apoi se duse la cinema. Cum nu voia să se întoarcă înaintea lui, alese un al doilea film după primul. Degeaba ! Nu era decât ora unsprezece când se termină filmul. Și ce dacă ! La urma urmei, Sylvester nu pătrundea niciodată în camera ei, putea foarte bine s-o creadă încă în oraș când se întorcea.

Fu surprinsă când, deschizând ușa de la apartament, auzi acordurile unui concert de Mozart. Instalat pe sofa, în halat, Sylvester bea o ceașcă de cafea. Un maldăr de documente se afla pe măsuța din fața lui. În vârful picioarelor, ea o luă spre camera ei. Prea târziu — el o auzise.

— Tu ești, Julia ? Bei o ceașcă de cafea ?

Cu un suspin, ea veni la el.

— Dacă vrei... Te-ai întors devreme.

— Şi tu.

— Eram foarte obosită. Mark m-a obligat să merg la culcare.

— Ce prevenitor ! Ar trebui să apreciezi.

— Amabilitatea este o calitate care contează mult pentru mine, este adevărat.

— Ca şi sinceritatea.

— Vezi, începi să mă cunoşti !

— La suprafaţă, Julia, doar la suprafaţă. Ştiu de asemenea că eşti o femeie foarte dulce, inocentă şi naivă, dar remarcabil de eficace în viaţa ta profesională. În ciuda acestui fapt, preferi un cadru liniştit, un soţ, copii, o casă...

Dacă ar şti ! Înainte de a-l întâlni, nu era interesată decât de munca sa şi nu vedea existenţa din alt unghi.

— Mulţi bărbaţi aspiră şi ei la o astfel de viaţă.

— Mulţi bărbaţi şi aproape toate femeile pe care le-am întâlnit.

— Şi Melinda ?

— Da.

Sylvester îşi lăsă ceaşca de cafea şi se afundă în pernele divanului.

Chiar şi aşa, cu ochii aproape închişi, era imaginea vitalităţii şi forţei şi Juliei îi veni să se arunce în braţele lui.

— Uneori, sufletele se întâlnesc prea devreme, murmură el după o lungă tăcere. Trebuie să existe un moment potrivit şi un moment nepotrivit.

— La cine te gândeşti ? La Melinda ?

— Da.

Dar întoarcerea acesteia trebuia să marcheze începutul unei ere noi, judecând după expresia lui visătoare. Ce ironie ! Julia jucase în viața lui rolul de catalizator, descriindu-i tristețea unei vieți singuratice, lăudându-i bucuriile unei familii... Și alta va culege ceea ce ea semănase. Pentru că, ea era intim convinsă, el va sfârși însurându-se cu Melinda.

CAPITOLUL XI

Julia se gândea să părăsească apartamentul lui Sylvester de a doua zi. Fu consternată când Murray îi telefonă s-o avertizeze că Jack Ledbury scăpase de sub controlul poliţiştilor.

— După părerea mea, nu şi-a abondonat planurile de răzbunare, conchise el. Are nevoie să acuze pe cineva şi, orice i s-ar spune, Denton rămâne în continuare vinovat în ochii lui.

— Dar cum a putut să scape de cei care-l supravegheau ?

— Nu ştiu nimic, Julia. Ascultă, dacă vrei, îţi trimit pe cineva să te ajute. Ledbury este un om disperat, gata de orice, şi tu ai făcut destul în această poveste.

— Mulţumesc pentru încredere, răspunse ea sec. Dacă mă numeam Julian, în loc de Julia, mi-ai propune un partener ?

— N-are nici o legătură. Momentul este grav, laţul se strânge în jurul lui Denton. Două protecţii valorează mai mult decât una singură. A fost prevenit, sper că se va comporta mai rezonabil şi o să stea seara acasă. În orice caz, ţine-mă la curent cu plecările şi venirile lui.

Abia închise şi Sylvester o chemă în biroul lui. Imperturbabil ca de obicei, el îi dădu o listă de întâlniri pentru a le organiza, oameni cu care trebuia să ia legătura în diverse afaceri. Ar fi vrut să întrebe cum se simţea de când Ledbury scăpase de sub supravegherea poliţiei... Dar el s-ar fi mirat că ea ştie atâtea !

— Am de lucru până diseară ! observă ea când umplu două pagini din blocnotesul ei. Trebuie să ieşi astăzi ?

— Nu, nu, Julia. Am schiţe de studiat şi multe de făcut la laborator. Oh, un ultim lucru — să nu fiu deranjat sub nici un pretext.

Julia reveni la biroul ei şi toată dimineaţa urmă instrucţiunile lui Sylvester ca la carte. Nici chiar pentru Melinda ea nu încălcă consemnul.

— Îmi pare rău, dar este ocupat până peste cap.

— Nu-ţi face probleme, sunt obişnuită. Când apare, spune-i doar că-l voi suna diseară.

La ora prânzului, Sylvester îşi făcu apariţia cu părul ciufulit, atât de preocupat încât nu dădu nici o atenţie celor spuse de ea. Julia îl urmări discret în coridor, ascunzându-se în spatele plantelor ce se aflau acolo, ori de câte ori el făcea vreo mişcare să se uite în jur. Uşa grea a laboratorului se închise după Sylvester bine şi sănătos, iar ea urcă la etajul zece pentru a-şi termina sarcinile pe care i le dăduse el. Spre orele patru, după ce încredinţase linia de telefon secretarei din biroul vecin, Julia se întoarse la subsol pentru a-l aştepta pe Sylvester. De obicei, detestă acest aspect al muncii ei — momentele interm-

nabile petrecute fără să facă nimic. Dar acum era o viaţă în joc, ceea ce schimba situaţia.

La ora cinci şi jumătate, în sfârşit, protejatul ei apăru şi Julia se transformă în umbră vigilentă. Doar în culoarul ce ducea la biroul lor, ea-şi manifestă prezenţa.

— Iarăşi tu ! Este o manie !

— Vin de la toaletă, dacă vrei să ştii totul !

— Scuză-mă. Devin cam susceptibil. Dar unde mă duc, te găsesc pe urmele mele !

— Pură coincidenţă, Sylvester. Dar fii liniştit, doamna Williamson trebuie să se întoarcă în curând. O să-ţi regcseşti pacea !

— Şi cu ce plăcere ! bombăni el trântind uşa de la biroul lui.

Chiar în acel moment, şi în ciuda tuturor eforturilor ei, Julia nu reuşi să-l urască mai mult de câteva secunde.

La ora şase el reapăru, calmat, cu haina pe braţ.

— Să mergem, Julia. M-am săturat.

Încântată, ea se grăbi să-l urmeze.

— Îţi vezi iubitul diseară ? o întrebă el când se îndreptau spre lift.

— Mark nu era prea sigur că se va putea elibera, dar... prefer să rămân disponibilă.

— Să nu fii prea mult, Julia. Bărbaţilor le plac provocările.

— Oh, Mark a avut de tras cu mine. Acum culege, în sfârşit, roadele perseverenţei sale !

Cu coada ochiului, ea-i supraveghea reacţia. El îşi strânse maxilarele, încruntă sprâncenele... Se învinuia oare că nu fusese suficient de răbdător ?

Ce altă mai bine. Un mic eșec ar întrerupe monotonia reușitelor lui și i-ar face cel mai mare bine.

Drumul până la apartament îi păru foarte scurt, în acea zi. Dar când Sylvester își îndreptă mașina spre garaj, ea avu un presentiment.

Parchează mai bine în stradă.

De ce s-o fac ?

Poate o să ieși ?

Nu, nu astăzi.

Nu se știe niciodată. Melinda trebuie să te aștepte diseară.

I-am telefonat înainte de a pleca de la birou.

În timp ce mașina intra în subsolul întunecos, Melinda se uita în toate părțile, neliniștită. Și puțin îi păsa dacă Sylvester observa manevra ei ! Mai bine o enervare din partea lui decât o surpriză neplăcută ! Din fericire, locul lui se afla lângă lift. Chiar înainte ca el să oprească motorul, ea se găsea lângă portiera lui, gata să-l apere.

De ce atâta grabă ? întrebă el intrând în lift.

— Mi-e groază de subsoluri.

— Ah, da, domnișoara suferă de claustrofobie, ultimul ! Sunt atâtea lucruri care te sperie...

Cabina se opri la ultimul etaj. Julia ieși prima și inspectă culoarul. La celălalt capăt, ușa de serviciu se deschise lăsând să treacă un om de vârstă mijlocie, care ducea o cutie cu unelte.

— Cine este ? șopti ea.

— Cineva de la întreținere, sigur.

Simțindu-se observat, omul se apropie.

— Bună seara, verific iluminatul imobilului.

— Asta trebuie să-ți ia timp, observă Julia.

— Douăzeci de minute să verific. Şi în plus, trebuie să schimb becurile.

Sylvester introducea deja cheia în uşă. Atunci fu momentul când omul, care se oprise pentru a-i privi nu întâmplător, năvăli în spatele lor.

— Vom intra împreună, dacă nu vedeţi vreun inconvenient.

Accentul vesel dispăruse, el se exprima cu o voce calmă, ameninţătoare. Pe Julia o trecu un fior de gheaţă. Temerile ei deveneau realitate. Cum de lăsase poliţia ca Ledbury să pătrundă în clădire ? Se cunoşteau intenţiile lui, tot cartierul ar fi trebuit să se afle sub supraveghere !

— Faci o prostie, murmură Julia.

Ea vru să se întoarcă... Ţeava unui revolver care o înţepa în coaste, o împiedică.

— Mă priveşte pe mine.

— N-ai auzit ştirile ? întrebă Sylvester, în continuare cu faţa la uşă.

— Disculpând invenţia dumitale miraculoasă? Da, am auzit, dar nu cred nici un cuvânt.

— Ar trebui, replică Sylvester cu o voce foarte calmă. Incidentul s-a datorat unei defecţiuni mecanice. O problemă de motoare.

— Nu te obosi, domnule Denton. Ştim amândoi ce raţiuni economice se ascund în spatele cutiei dumitale gri. Invenţia va aduce milioane ţării şi este normal ca guvernul s-o protejeze.

— Guvernul n-are nimic de a face cu această poveste. Aviaţia civilă a făcut public raportul ei.

— Simplă punere în scenă. Dar destulă vorbărie. Deschide această uşă şi fără gesturi gratuite. Altfel, primul glonţ va fi pentru această domnişoară drăguţă.

Sylvester se supuse și intrară toți trei în hol. În mijlocul măsuței de sticlă înflorea un buchet superb de irișI mov ; privirea Juliei se opri asupra florilor delicate, care aveau în aceste clipe tragice valoare de simbol. Simbol de frumusețe, de viață... În câteva minute, Sylvester va fi poate mort. Un gând de nesuportat. Viața nu se putea opri așa ! Totuși Ledbury nu era de stăpânit, cel puțin pentru moment. Ea-l simțea atât de încordat, încât glonțul putea porni la cea mai mică mișcare. Trebuia mai întâi să-l liniștească, să-i adoarmă neîncrederea.

— Vă rog, luați-mi revolverul din spate, domnule. Eu nu v-am făcut rău.

— Ești amanta lui Denton, replică el cu o voce tăioasă. Îmi este suficient.

— Nu sunt amanta lui. Sunt doar asistenta lui.

Arma se dezlipi de spatele ei. Foarte încet, Julia se întoarse către Ledbury. Văzându-l din față, frica ei se intensifică ; era foarte palid, cu o hotărâre impresionantă în privire. Trebuia acționat repede, înainte ca el să treacă la acțiune. „Oricare ar fi situația, trebuie întotdeauna să încerci să iei contact cu persoana care te amenință, încurajând-o să vorbească, arătându-te înțelegător, compătimitor. Să faci totul pentru a reduce tensiunea."

— Cine sunteți ? întrebă ea cu amabilitate. În viață, vreau să spun, când nu aveți un revolver în mână.

El păru dezorientat de tonul amical al vocii ei. Dacă îi răspundea, partida poate nu era pierdută.

O clipă, acesta ezită.

— Sunt funcţionar, răspunse el după câteva secunde care părură să dureze un veac. Aveam de gând să mă pensionez înainte de vreme şi să plec pentru a mă stabili cu Margaret în Cornwall. Îi plăcea marea lui Margaret, îi plăcea...

Faţa lui se întunecă, expresia ameninţătoare deveni insuportabilă.

— Ea nu mai este acum aici şi asta din cauza... directorului dumitale. Viaţa mea nu mai are nici un sens, sunt un om terminat.

— Sunt sigură că lui Margaret nu i-ar plăcea să vă audă spunând asta.

— Ce ştii dumneata ? N-ai văzut-o niciodată.

— Dar ea vă iubea. Când iubeşti pe cineva, vrei să-l vezi trăind. Lucra cu dumneavoastră ?

Julia era conştientă de privirea uimită pe care i-o adresa Sylvester. El trebuia s-o creadă nebună, de discuta astfel într-un moment atât de grav.

— La început, da. Dar şi-a încetat activitatea la naşterea fetiţei noastre. Handy a murit la vârsta de trei luni şi Margaret n-a mai vrut copii. Mie asta mi-era indiferent, eram şi mai apropiaţi unul de celălalt.

El se întoarse spre Sylvester şi-l privi drept în ochi.

— N-o aveam decât pe ea pe lume, trăiam pentru ea şi ai omorât-o. Da, Denton, eşti un ucigaş şi o să plăteşti.

Julia îl simţi pe Sylvester cum se încordează imperceptibil. Ca un animal înainte de a sări. Dar va fi atins înainte de a ajunge la Ledbury ; ce valora un om împotriva vitezei fulgerătoare a

glonțului ? „Nu te mișca !“ îl rugă ea în gând. „Te iubesc, Sylvester, nu trebuie să mori !

— Margaret n-ar fi vrut să ajungi criminal, continuă ea cu aceeași voce liniștitoare.

— Trebuie să plătească, repetă el cu privirea fixă, cu aerul rătăcit.

El se pregătea să apese pe trăgaci. Revolverul tremura în mâna lui crispată. Numai Sylvester să nu miște !

— Te înțeleg, murmură ea.

Vocea ei era atât de blândă, încât o fracțiune de secundă Ledbury păru să ezite.

Acest moment de șovăială îl aștepta ea. Cu o răsucire a trupului pentru a ieși din linia de tragere, suplă și agilă ca o panteră, Julia sări asupra omului și cu o lovitură la înălțimea genunchilor, îl făcu să cadă pe spate. Ea văzuse corect : glonțul porni. În spatele lui Sylvester, partea superioară a peretelui de sticlă se prefăcu în cioburi.

Câteva secunde mai târziu, omul era sub control, Sylvester, care-și revenise din stupoarea lui, îi dăduse în bărbie o lovitură violentă ; inconștient, dezarmat, zăcea pe covor.

— Ești chiar nebună ! strigă Sylvester la tânără, ajutând-o să se ridice. Ar fi putut să te omoare !

— Dacă l-aș fi lăsat în pace, n-ai mai vorbi acuma.

El începu s-o scuture plin de furie.

— Îți dai seama ce-aș fi simțit dacă te-ar fi omorât ?

Fără să răspundă, Julia se eliberă din strânsoarea lui și se duse să-și ia din poșetă legăturile

de care nu se despărțea niciodată. Ledbury își revenea. Ea-i legă solid picioarele și-i legă mâinile la spate. La rândul său, Sylvester chema poliția.

Când ea se îndreptă, el o fixa cu un aer năucit ; tocmai aflase de la inspector rolul pe care-l avea pe lângă el.

Închise fără a o părăsi din privire.

— Nu-mi vine să cred ! exclamă el. Este imposibil... Nu tu ! Dar de ce au folosit acest subterfugiu ? Dacă mi-ai fi spus...

— Refuzai să fii apărat.

— Înțeleg ! Atunci Sir Andrew a luat hotărârea în locul meu ! Asta o mai pot înțelege... Dar el a angajat o femeie ! O femeie ca tine !

— Și de ce nu eu ?

— Fiindcă ești un pachet de nervi ! Ți-e frică de vid, frică de lifturi, frică de...

Dintr-o dată el înțelese și se bătu cu mâna peste frunte.

— Jucai teatru, nu-i așa ? Fobiile tale, micile nazuri...

— Da.

— Dar de ce ?

— Ca să-ți adorm neîncrederea.

Un zâmbet trecu pe buzele lui Sylvester.

— N-am bănuit nimic. Și povestea cu apartamentul ?

— Și asta e o minciună. Apartamentul de pe strada Sloane este al meu.

— Julia, mi-ai spus un singur lucru adevărat, în toată această perioadă ?

„Doar că te iubesc" ar fi vrut ea să spună. Dar nu voia să-l pună în încurcătură... La ce bun, acum ? Melinda se întorsese.

— Ei ?

— Sylvester, am folosit cum am putut puținele posibilități pe care mi le-ai lăsat. Regret doar că a trebuit să mă amestec în viața ta particulară. Dar n-aveam altă soluție.

— Ești o actriță desăvârșită, Julia.

El nu va ști niciodată cu câtă convingere jucase ea unele scene și această certitudine îi mai alina sufletul. O clipă, își lăsă privirea să rătăcească pe silueta lui, pe acea față atât de iubită.

— Mă duc să-mi fac bagajele, murmură ea. N-am nici un motiv să mai întârzii, acum.

— Presupun că și doamna Williamson știa ? mai întrebă el, când ea părăsea încăperea.

— Da.

— Atunci toată lumea știa, în afară de mine ? Ce trebuie să mai fi râs tu în spatele meu !

— Nu fi supărat, Sylvester.

— Nu sunt supărat. Am fost făcut de râs și meritam. Sunt încă șocat, dar lasă-mă o zi sau două și poate că voi râde și eu cu tine !

Poliția intră tocmai atunci și Julia își regăsi eficacitatea pentru a le da un raport amănunțit. Cu o ușurare de nedescris, ea văzu cum îl duc pe Jack Ledbury. Doar atunci se duse în camera ei pentru a-și face valizele.

La întoarcerea în hol, îl găsi pe Sylvester care o aștepta.

— Te duc acasă. Este cel mai mic lucru pe care-l pot face.

El ezită o clipă, apoi se apropie de ea. Amintirea îmbrățișărilor fierbinți îl tulbura, probabil credea că și în acele momente, Julia se prefăcea.

— Înțeleg acum că n-ai încetat să joci teatru. Dar tot ce ți-am spus eu, credeam.

— Că aveai chef să faci dragoste cu mine, de exemplu ?

Ce calm incredibil, când ei îi venea să-și urle furia, gelozia, disperarea.

— Bineînțeles, reluă Julia. Este unicul lucru sincer pe care-l poți spune unei femei.

Ca și cum n-o auzise, el întinse mâna spre fața ei, îi atinse fruntea, mângâie arcul perfect al sprâncenelor ei, buzele senzuale.

— Am crezut cu adevărat, la un moment dat, că erai îndrăgostită de mine.

Julia se străduí să zâmbească. Un zâmbet care-i făcea rău.

— Regret. Mă supăra foarte tare situația în care te puneam.

— Admir inteligența jocului tău, Julia. Ești foarte tare.

Scuturând din cap cu un aer gânditor, el deschise ușa, apoi ieși cu câte o valiză în fiecare mână.

Doar după ce o lăsase acasă cu un „bună seara" foarte grav, Julia își dădu seama ; nu-l lămurise în privința lui „Mark". El nu știa nici acum că era vorba de șeful ei, Murray Guardian.

În fond, cu atât mai bine : dacă o credea îndrăgostită de Mark, el nu va bănui niciodată adevărul. Slabă consolare... Dar ce-i mai rămânea altceva ?

CAPITOLUL XII

La două ore după ce salvase viața lui Sylvester, Julia se trezi în fața unei constatări dureroase : nu mai avea chef de nimic. De aici înainte, fericirea ei nu mai depindea doar de ea. Aceasta se găsea în mâinile unui bărbat care o considera doar drept o femeie foarte atrăgătoare.

Își puse în dulapuri și sertare conținutul valizelor. Fiecare toaletă îi readucea o grămadă de amintiri și, cu inima strânsă, se duse din camera ei în baie, pentru a face ordine.

Soneria telefonului o smulse din melancolia ei. Sylvester ? Șocul plecării ei tocmai îl făcuse să înțeleagă că era îndrăgostit nebunește de ea... Cu mâinile tremurânde, ea se năpusti.

— Julia ? Murray la aparat.

Decepția ei era așa de mare, încât se lăsă să cadă în fotoliul cel mai apropiat.

— Este o nebunie ! continuă Murray furios. Am aflat că l-ai prins pe Ledbury. De ce nu m-ai prevenit ?

Rușinată, ea nu știu ce să răspundă. Cum să-i spună că tristețea de a-l părăsi pe Sylvester îi alungase orice altceva din minte ?

— Îmi pare rău, Murray. Am... am uitat.

— S-a întâmplat ceva ?

— Nu. O simplă reacție de la oboseală, cred. Dar va trece.

— Ești remarcabilă, Julia. Sunt mândru să te număr printre membrii echipei mele.

Dacă el va continua pe acest ton plin de căldură, ea se va prăbuși !

— Nu mi-am făcut decât meseria ! replică Julia. Care este următoarea mea misiune ?

— O săptămână de odihnă.

O săptămână fără să facă nimic ? O săptămână doar ca să se cufunde în gândurile pentru Sylvester ? N-ar rezista ! Dar protestele ei nu serviră la nimic.

— Ai muncit ca o obsedată, Julia. Din respect pentru viitorul tău client, indiferent cine ar fi, trebuie să te odihnești. Și să dormi, să dormi mult.

— Foarte bine. Dar dacă sosește ceva pentru mine înainte să...

— O săptămână de vacanță, o întrerupse el. Și să nu-ți treacă prin cap să pui piciorul la birou mai devreme ! La revedere, Julia.

— Murray ! Așteaptă, strigă ea când el se pregătea să închidă.

— Da ?

— Ți-amintești când te-am prezentat lui Sylvester, la **Annabel** ? Ei bine, el nu știe în continuare că ești directorul meu. Crede că ești iubitul meu.

— Spune-i adevărul, următoarea dată când vă vedeți !

— Oh, ar fi inutil. Este prea prins cu viața lui... A mea nu-l interesează.

— În cazul acesta, nu merită să-ți faci probleme pentru el ! Uită-l, Julia.

Hotărâtă să urmeze acest sfat bun, ea plecă să se odihnească la părinții ei. Intrând în cămăruța ei rustică, amenajată la mansarda vechii ferme, se simți imediat ușurată. Ce bucurie să regăsească această atmosferă liniștită, mirosurile copilăriei, dragostea simplă și reconfortantă a părinților !

Foarte curând, maică-sa ghici că ceva în viața ei o făcea nefericită. Dar rămase discretă și Julia, la rândul ei, făcu tot ce putu să pară veselă. De ce l-ar evoca pe Sylvester când el, dimpotrivă, o șterse din existența lui ?

Când veni timpul să se întoarcă la Londra, ea învățase să-l țină la distanță de gândurile ei. Doar dimineața, trezindu-se, și târziu, seara ; în acele momente imaginea lui i se impunea cu o asemenea intensitate, încât ea nu reușea s-o alunge. Fața lui, tonul vocii, căldura râsului... Tulburată, cu lacrimi în ochi, Julia își suporta atunci amintirile.

Abia întoarsă, ea se duse la agenția lui Murray. El era acolo, bronzat, surâzător, plin de căldură. Ca de obicei. Și tot ca de obicei, ea se simți bine lângă el.

— Arăți în plină formă, spuse el îmbrățișând-o.

— Și tu ai o mină bună. Ai mai puțin de lucru în acest moment ?

— Oh, nu ! Dar am luat un asociat. La ora asta, se ocupă de o ședință de antrenament. Eu

mă mulţumesc să asist la teste după terminarea ciclului !

— Îmi închipui că într-o zi vei putea să-ţi delegi autoritatea, Murray.

— Fără îndoială este din cauza vârstei. Am treizeci şi opt de ani, Julia, şi este timpul să mai răsuflu un pic !

— Biet bătrân ! Unde este scaunul tău cu rotile ?

— Nu râde de mine, răutăcioaso ! Ştii la fel ca şi mine că în viaţă nu există doar muncă. Întreprinderea mea nu încetează să prospere, am un cont în bancă foarte confortabil şi mi-ar plăcea să profit. Cu cineva, dacă este posibil.

Ea-i zâmbi.

— Nu-ţi va fi greu s-o găseşti.

— Mulţumesc.

— Şi... ce-mi propui ca nouă misiune ? întrebă ea, făcându-se că nu remarcă privirea gânditoare în care o învăluia.

— Soţia şeicului s-a întors, dacă vrei...

— Nu, mulţumesc.

— Lordul Burrows are nevoie de cineva care să se ocupe de cadourile pentru căsătoria fiicei lui. Trebuie să treacă drept o prietenă a familiei. Vei avea ocazia să-ţi scoţi rochiile tale frumoase.

— Nu se pune nici problema asta.

— La **Bealey** au nevoie de cineva la raionul de bijuterii. Securitatea acestuia nu este prea eficace. Nu-ţi convine nici asta ?

— Mi-e teamă că nu. Hai, Murray ! Sunt sigură că poţi să faci mai mult.

— Nu conta prea mult ! Contracte ca cel pe care l-ai avut se întâlnesc puține într-o carieră întreagă.

— Și nu există nimic nici în străinătate ? Am auzit despre amenințări teroriste în Franța.

— Cred că se descurcă fără Murray Guardian.

— Atunci o să fiu obligată să merg să-i văd pe elevii tăi.

Murray se strâmbă, apoi își frecă bărbia gânditor.

— Am ceva care poate-ți va plăcea. Dar este departe, în Scoția.

— Despre ce este vorba ?

— Să aperi trei copii. Tatăl lor amenință să-i răpească și mama lor este hotărâtă să nu se lase impresionată.

— De ce nu mi-ai propus asta mai devreme ?

— Din pur egoism, Julia.

El se ridică și veni lângă ea. Respira forță și vitalitate.

Julia se întoarse către el, regretând că inima ei refuza să fie mișcată.

— Nu mă întrebi ce înțeleg prin asta, Julia ?

— Nu, Murray.

Privirile lor se înfruntară câteva secunde. În cea a tovarășului ei, Julia văzu tristețe, regret ; dar el cunoștea zădărnicia unora dintre bătălii. Își accepta soarta.

— Să fii gata să zbori la Edinburg, mâine dimineață, îi spuse el cu o voce surdă, întorcându-se. Vei fi așteptată la aeroport pentru a fi dusă la protejații tăi. Sunt câteva ore de mers, locul este foarte izolat.

* * *

Foarte izolat. Julia, deşi obişnuită cu viaţa de la ţară, nu se aştepta la o astfel de singurătate! Castelul, construcţie imensă, perfect renovată (şi încălzită) aparţinea unei moştenitoare americane bogate, care se ocupa de trei copii neastâmpăraţi, un băieţel de opt ani şi surorile lui gemene de unsprezece.

Foarte repede, ea se adaptă la noua viaţă. Când reuşi să se impună celor trei monştri, cărora le deveni cea mai bună prietenă, rutina îi păru chiar foarte agreabilă.

Ea aprecia în special sutele de kilometri care o despărţeau de Sylvester. Nu exista riscul să dea peste el într-un restaurant, local de noapte sau chiar pe stradă. Nici nu putea, sub un pretext sau altul, să cedeze tentaţiei de a merge să-l vadă. Dar lungile ore de singurătate îi dădeau prea des ocazia să se gândească la el şi în ciuda tuturor eforturilor, nu ajungea să nu dea importanţă vidului pe care el îl lăsase în existenţa ei.

Într-o zi, bineînţeles, când se va gândi la el, nu va mai suferi. Dar niciodată nu va mai iubi un bărbat cu aceeaşi intensitate.

Adesea, se întreba dacă Melinda îşi atinsese deja scopul şi ei locuiau iarăşi împreună. Şi aceste gânduri îi aduceau în ochi lacrimi cu care nu se putea lupta.

CAPITOLUL XIII

Julia locuia la castel de o lună, când unul dintre servitori veni s-o anunțe că un bărbat o așteptă în bibliotecă. Nu putea fi vorba decât de Murray, venit să se asigure că totul mergea bine. Se grăbi la parter după ce-i amenințase pe copii cu chinurile iadului, dacă părăseau o singură secundă sala de jocuri.

Cu un zâmbet de bun-venit pe buze, intră în încăperea imensă... Și îngheță. Nu era Murray cel care venea dinspre fereastră, ci Sylvester.

— Bună, Julia. Ești în continuare la fel de splendidă.

Vocea lui avea aceleași calde intonații, ochii lui aceeași strălucire întunecată. Ca de obicei, ul părea ieșit direct dintre paginile unei reviste de modă pentru bărbați și tânăra se felicită că în ziua aceea dorise să fie frumoasă. Purta rochia ei cea mai drăguță, de culoare lila, care se asorta cu ochii ei.

— Îmi face plăcere să te revăd. De unde ai știut cum să mă găsești ?

Julia vorbea cu cea mai mare detașare, dar inima-i bătea de să-i spargă pieptul.

— Am telefonat la agenţia Murray Guardian. Cel care mi-a răspuns, un soi de dragon, a refuzat să-mi dezvăluie adresa, până când i-am spus cine sunt.

— Ai făcut atâta drum ca să mă vezi ?

— Sunt la o întrunire, foarte aproape de aici, la Martlett House.

Era vorba de un centru de conferinţe, la mai puţin de zece kilometri de castel.

— Coincidenţă, nu ? Altfel ar fi trebuit să aştept întoacerea ta la Londra. Dar eram grăbit să-mi exprim recunoştinţa mea profundă.

Din buzunar, el scoase o cutie îngustă de piele maro, pe care i-o întinse. Ea o deschise... şi rămase fără glas. Pe catifeaua neagră a cutiei scânteia o brăţară de diamante, cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată.

— Este extraordinară, murmură ea. Dar... Nu pot accepta, Sylvester, n-am făcut nimic ca să merit un astfel de cadou !

— Mi-ai salvat viaţa, Julia, şi această brăţară reprezintă nimic prin comparaţie... Doar dacă, bineînţeles, existenţa mea este în ochii tăi fără valoare !

— Voiam să spun doar că... Din partea mea, eu mi-am făcut meseria. Nimic altceva. Oricine altcineva în locul meu ar fi acţionat în acelaşi mod.

— Nu chiar. Ai fost extrem de curajoasă, Julia. Acceptă acest dar, ţi-l ofer cu toată recunoştinţa mea.

El îi luă cutia, scoase bijuteria şi i-o prinse la încheietura mâinii. Contactul cu mâinile lui declanşă în ea cele mai tulburătoare amintiri.

Aceste mâini care o dezbrăcaseră și-i cunoșteau așa de bine trupul... Cu obrajii în flăcări, ea plecă privirea.

— Mulțumesc, murmură Julia. Este un cadou foarte frumos.

— Îmi pare bine că-ți place.

Încet, fixând cercul de lumină care scânteia la mâna ei, ea se îndreptă spre fereastră. Apropierea lui Sylvester îi făcea rău.

— Ești bine instalată aici ! remarcă el cu o privire admirativă în jurul lui. Cât timp crezi că o să rămâi ?

— Nu se știe. Depinde de felul în care va evolua situația.

— Bineînțeles...

— Și tu ? Tot așa de ocupat ?

— Tot așa.

— Melinda trebuie să se fi săturat ! Ce mai face ?

— Bine. Muncește și ea mult.

— Când se întoarce în Australia ?

Încordată, Julia aștepta cu nerăbdare răspunsul. Melinda va pleca doar dacă Sylvester nu o mai voia. Existau puține șanse...

— Rămâne la Londra.

Julia se prinse de marginea ferestrei, clătinându-se. Se aștepta, totuși !

— Trebuie să fii fericit... Mi-aduc aminte de ce-am simțit când... s-a întors Mark.

— Ah, da, Mark Gardner ! Îl mai vezi ?

— Mai mult decât oricând. Vrea să se căsătorească cu mine.

— Cred că nu e primul.

Cu prețul unui mare efort, ea reuși să-i zâmbească.

— Am uitat să-ți spun un lucru în legătură cu el. Mark Gardner este un nume fals. De fapt, se numește Murray Guardian.

— Este patronul tău ?! exclamă el în culmea surprinderii.

— Da. În seara în care ai invitat-o pe Melinda la **Annabel,** nu știam cum să te urmăresc. I-am cerut lui Murray să-mi dea o mână de ajutor.

— Deci... nu era iubitul tău ?

— Nu, dar a devenit începând din acel moment. Până atunci refuzasem întotdeauna să ies cu el. Dar văzându-l în alt context, mi s-au deschis ochii.

— Sunt încântat că afacerea Ledbury a avut consecințe atât de fericite ! remarcă el pe un ton ironic. O să te măriți cu el ?

— Mă mai gândesc.

— Mă întreb, Julia... Micul tău joc demodat era o realitate, sau un mijloc de a mă ține la distanță ?

— Ei bine, continuă să te întrebi, Sylvester ; eu nu-ți voi spune ! lansă ea pe un ton glumeț.

Se duse la ușă și o deschise. Dacă el nu pleca repede, îi va cădea în brațe suspinând.

Ajunseră amândoi la peron.

— Rămân aici câteva zile încă, Julia. Dacă te eliberezi într-un moment sau altul, spune-mi ; voi fi încântat să te revăd.

— Nu va fi posibil, trebuie să fiu prezentă nici douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Însoțindu-l la mașină, ea îi explică rolul ei pe lângă cei trei copii. După expresia lui care deveni dintr-o dată mai întunecată, ea-și aminti copilăria lui, distrusă din cauza despărțirii părinților lui.

— Când aud astfel de povești, simt că devin violent, murmură el deschizând portiera. La revedere, Julia.

Câteva clipe, ochii lui rămaseră ațintiți asupra tinerei ; să-i susțină privirea fu pentru ea un adevărat supliciu. În sfârșit, un zgomot de motor... El pleca. Ea rămase nemișcată, chinuită de o nevoie urgentă de a plânge, până când Ferrari-ul negru dispăru în capătul aleii.

— Cine era acest bărbat superb ?

Cindy McAllen, mama celor trei copii, ieși din salon în momentul în care Julia închidea ușa de la intrare. Repede, ea-și ascunse mâna în cutele rochiei. Cea mai mică întrebare în legătură cu brățara ei și ea ar izbucni în lacrimi.

— Sylvester Denton. Am lucrat o vreme în întreprinderea lui.

— Trebuie să fii îndrăgostită nebunește de el !

— Deloc, răspunse Julia cu un ton abrupt.

— Scuză-mă, Julia, n-am avut intenția să fiu indiscretă, dar am rămas o mare romantică. Pare bizar când te gândești la eșecul vieții mele sentimentale !

— Nu-i nici un păcat să fii romantică, să știi. Și te poți îndrăgosti din nou.

— Nu. Sunt în continuare nebună după soțul meu și nu mă pot atașa de altcineva.

Ochii Juliei se umplură de lacrimi. Ce bine o înțelegea ! Declarând că o așteptau copiii, ea

grăbi în sala de jocuri. Acolo, bătălia era în toi. Reinstaurând ordinea, reuşi să se mai liniştească. Abia seara, în liniştea camerei sale, gândurile îi reveniră la Sylvester.

Deci, Melinda se instala la Londra. O ştia deja, sigur că da, dar în adâncul ei existase o rază de speranţă. Vizita lui Sylvester o stinsese definitiv. Adio, visuri de dragoste. În faţa ei nu rămânea decât un viitor ceţos.

* * *

Cincisprezece zile mai târziu, doi indivizi solizi năvăliră pe terenul de tenis unde copiii luau lecţia obişnuită şi se aruncară asupra lor. Nu se aşteptau să găsească în Julia un adversar aşa de redutabil ; ea-l trimise pe primul la pământ, ameţit pe jumătate, înainte de a da o mână de ajutor profesorului de tenis, care se chinuia cu cel de al doilea. Cei trei copii, inconştienţi de pericolul din care scăpaseră, nu mai puteau de admiraţie pentru Julia, care din prietena lor trecuse la rang de eroină. Poliţia, imediat alertată prin radio, sosi pentru a-i lua pe cei doi indivizi.

Puţin după această arestare spectaculoasă, Donald McAllen în persoană apăru la castel. Venea să se împace ; după lungi şi dureroase discuţii între el şi soţia lui, se dovedi că cuplul McAllen îşi reîncerca şansa.

Julia îşi făcu bagajele, un pic tristă că-i părăsea pe copii, dar fericită de acest deznodământ neaşteptat. Lăsând în urma ei o familie radioasă, ea-şi regăsi singurătatea londoneză.

Toată toamna, avu parte de misiuni de rutină care nu o ajuta să iasă din melancolia ei. Trecerea timpului nu ajutase cu nimic — Sylvester îi ocupa toate gândurile.

Într-o zi, când se târa pe străzi tristă, într-o perioadă liberă dintre două contracte, se opri în fața vitrinei unui vânzător de ziare ; Sylvester îi zâmbea, acolo, de pe coperta unei reviste.

Se întoarse în strada Sloane, cu revista strânsă la piept, se aruncă pe patul ei și o deschise cu nerăbdare.

Un interviu lung era consacrat „Domnului Engineering 2000" care avea noi succese cu cutiile lui gri. Se insista mult asupra carierei lui, istoriei acesteia. Julia regăsi în răspunsurile lui inteligența pe care o admira atât, accentele ironice, tonul ușor dezamăgit... La sfârșitul articolului, ziarista (care, după comentarii, căzuse pradă farmecului lui) încerca să abordeze viața lui sentimentală.

— **Există, categoric, cineva important în viața dumneavoastră !** spunea ea insistând după câteva refuzuri.

— **Da, există cineva. Cineva esențial !**

— **Deci inima dumneavoastră nu este liberă. Și... putem afla numele ei ?**

— **Nu se pune problema.**

Incapabilă să citească mai mult, ea aruncă revista. Acel articol îi punea sare pe rană. Nu dormi nici o secundă în acea noapte și-și petrecu dimineața reparând ravagiile lacrimilor. Încântătoare ca de obicei, cu toate că un pic mai fardată ca în mod obișnuit, ea se duse la Murray.

— Ah, Julia ! Chiar voiam să te văd.

De când cunoştea natura sentimentelor lui, tânăra îl evita pe cât posibil. Murray, foarte stăpân pe sine, nu lăsa să se vadă nimic. Dar păstra acel ton plin de căldură, care-i făcea atât de bine Juliei.

Ridicându-se, îi întinse fotocopia unei scrisori. Cuvintele fuseseră decupate dintr-un ziar şi lipite simplu pe o foaie de hârtie. Julia luă foaia. Era vorba despre o ameninţare cu moartea, anonimă, scrisă în termeni cruzi şi macabri.

— Este monstruos ! exclamă ea.

— Da. Uite de ce ţineam să încredinţez această afacere celui mai bun agent al meu.

— Eu ?

— Bineînţeles. Meriţi, Julia. Numai că... Există ceva ce trebuie să ştii înainte de a accepta. Dacă refuzi, voi înţelege foarte bine.

— Mă nedumereşti, Murray ! Despre ce este vorba ?

— Ei bine... Ameninţările îi sunt adresate lui Denton.

— Oh, nu !

Murray clătină din cap, vizibil stânjenit.

— El a pretins prezenţa ta. Nu va accepta pe nimeni altcineva şi dacă tu nu eşti liberă, va rămâne fără protecţie.

— În continuare la fel de încăpăţânat. Ledbury este în imposibilitate de a-i face rău ?

— Da, acesta se află internat într-un spital de psihiatrie. Nu există nici cel mai mic indiciu. Denton a primit deja două scrisori de acelaşi calibru. Pare mult mai important ca prima oară.

— Nu suficient pentru a accepta protecția altcuiva. Îl cunosc : dacă el a hotărât să mă angajeze, nu va dori să asculte vorbindu-se despre altă gardă de corp. Deci, mă voi duce.

— Ești chiar sigură, Julia ?

Ea-și plecă ochii. Era prea mult : toată nefericirea ei se revărsă dintr-o dată.

— Am de ales ? întrebă ea cu o voce spartă.

Murray îi deschise brațele și Julia se repezi în ele plângând. Ușor, el începu să-i mângâie părul, așteptând ca ea să se liniștească.

— Ce mult aș vrea să-l uiți pe Denton, murmură el în cele din urmă, când suspinele ei se calmară.

Ridică spre el fața plină de lacrimi.

— Și eu aș vrea, Murray. Dar nu reușesc. Și-acum, totul este pierdut fiindcă Melinda rămâne la Londra și este nebună după el.

Plânsul ei se înteți și Murray o luă din nou în brațe, strângând-o tandru lângă el.

Tocmai în acel moment Sylvester Denton își găsi să intre în birou.

— Scuzați-mă, pic cu adevărat prost ! spuse el cu o voce răstită. Aveam o întâlnire în apropiere și am profitat să trec pe aici.

Julia se întoarse spre el, având grijă să rămână cu lumina în spate, ca el să nu remarce urmele de lacrimi.

— Voiai probabil să afli dacă-ți pot asigura protecția ? Sunt liberă să încep când dorești.

— Nu va fi necesar, este vorba de o păcăleală. Veneam doar ca să vă previn.

— Sunteți sigur ? interveni Murray.

— Ca să spun drept, da.

— Cum aţi descoperit ?

— Povestea este un pic complicată. Să ştiţi doar că n-am nevoie de serviciile dumneavoastră.

Julia simţi cum i se strânge inima când privirea lui Sylvester se îndreptă spre ea. Ce mult iubea acea faţă, acei ochi întunecaţi şi profunzi, acel zâmbet etern ! Trăsăturile lui păreau doar un pic mai marcate decât în amintirile ei. Prea multe nopţi albe... Pierdută, disperată, ea se întoarse către Murray care se apropie imediat. Acesta nu făcu nici un gest spre ea, dar prezenţa lui era suficientă. Sylvester simţi şi el forţa tandreţii lui Murray.

— V-am deranjat. Plec.

— Nici o importanţă, replică Murray. Mai bine c-aţi fost dumneavoastră în loc de unul dintre funcţionarii mei.

Julia păstră pe buze un zâmbet forţat, până când Sylvester închise uşa după el. Doar atunci, ea se lăsă să cadă în cel mai apropiat fotoliu.

— Mulţumesc, Murray, că m-ai ajutat să salvez aparenţele.

— Sunt mulţumit să-ţi fiu de folos. Mai bine decât nimic... Bine, acum că Denton nu mai are nevoie de tine, trebuie să găsim altceva, nu te pot lăsa inactivă în acest moment !

Întorcând gânditor paginile agendei sale, el luă dintr-o dată un aer viclean.

— Ia uită-te ! Hackenburg Junior trebuie să se întoarcă în Texas. Îţi aduci aminte de micul Hackenburg ?

— Numele lui mi s-a întipărit pentru totdeauna în minte ! răspunse ea oftând. Aș prefera supravegherea unui magazin.

— Am ceva ce-ți trebuie ; minimum trei luni la Harrods.

Preiau.

CAPITOLUL XIV

Luna octombrie sosea, mai rece, mai puţin luminoasă. Era vremea crizantemelor şi Julia, întorcându-se seara după zile interminabile de plictiseală, cumpăra adesea buchete mari, colorate, roşii sau pestriţe, pentru a-şi înveseli casa... şi mai ales inima. Rutina de la Harrods îi lăsa timp să se gândească la Sylvester. Căci, în ciuda eforturilor continue, nu reuşea să scape de amintirea lui. Puţin câte puţin îşi pierdea pofta de mâncare şi ochii i se încercănau.

Într-o seară, când tristeţea o apăsa mai mult ca de obicei, primi un telefon de la Melinda. Surpriza o lăsă fără voce.

— Aş vrea să te văd, Julia. Vrei să cinezi cu mine ?

Tânăra se gândi să pretexteze o migrenă, o treabă urgentă... Cuprinsă de curiozitate, acceptă însă invitaţia ciudată.

— Şi dacă ai veni tu mai bine la mine ? sugeră Julia, pe care ideea de a se duce în cartierul lui Sylvester o făcea să tremure. Prepar o omletă.

— S-a făcut. Vin într-o oră.

Şederea la Londra o făcuse pe Melinda mai încântătoare. Soarele blând englezesc îi îndulcise

culorile (era mai puțin blondă, mai puțin bronzată) și finețea trăsăturilor ei ieșea mai tare în relief.

O sărută pe Julia ca pe o prietenă dintotdeauna și o urmă în bucătărie s-o ajute să pregătească masa. Spălând salata, punând brânzeturile pe un platou, cele două tinere femei începură să vorbească. La început nimicuri, de Londra, de timp, de munca lor... Julia simțea că Melinda voia să abordeze un subiect precis și aștepta neliniștită. În ciuda afecțiunii pe care i-o acordă spontan acestei femei prietenoase, nu se putea împiedica să nu simtă față de ea o gelozie insuportabilă. Va reuși oare să-și păstreze demnitatea în tot timpul serii ?

— Am înțeles că Sylvester ți-a făcut o vizită în Scoția ! spuse în cele din urmă Melinda când se instalară la masă.

— Era la o reuniune, foarte aproape de locul unde lucram.

— Ți-a plăcut brățara pe care ți-a oferit-o ? Ea știa. Poate îl ajutase chiar s-o aleagă ?

— Este prea frumoasă pentru mine.

— I-ai salvat viața.

— Nu-mi făceam decât meseria, Melinda.

Ea-și privi rivala. Timpul sincerității părea să fi venit : se săturase să nu știe cu adevărat și voia să audă din gura ei cuvintele care ar clarifica reveria ei dureroasă.

— Cum stai cu el ?

— Suntem prieteni, răspunse tânăra femeie cu un aer întunecat. Simpli prieteni.

— Dar... De ce ? Ce s-a întâmplat ?

— Nimic, doar că Sylvester nu mă mai vrea. De la întoarcerea mea din Australia, se fac acum patru luni, noi n-am făcut niciodată dragoste.

Stupefiată, Julia holbă ochii.

— Crezi că iubește pe altcineva ?

— Fără nici o îndoială. Este nebun după ea.

— Atunci nu dispera : așa cum îl cunoaștem, o să-i treacă în câteva săptămâni !

— Nu și de data aceasta, replică Melinda pe un ton convingător. Știi bine ce se spune despre un play-boy : se joacă, se joacă și când jocul încetează, el nu-și mai revine niciodată.

— Sylvester, fidel unei femei ? Scuză-mă, Melinda, dar nu-mi vine să cred.

— Este totuși adevărul.

Melinda își lăsă furculița. Privirea ei era gravă.

— Spune-mi, Julia, ce gândești despre el ?

— Oh, același lucru ca toate femeile ! Este frumos, inteligent, foarte seducător...

— Și-l iubești ?

Unde voia s-ajungă ?

— Eu ? Nici gând !

— El mi-a spus că ești iubita lui Murray Guardian și că o să te căsătorești. Așa este ?

— Eu... Da. În sfârșit, încă ezit.

Melinda își apropie fața de a ei.

— O să te fac să afli ceva interesant, Julia : ai citit amenințările cu moartea pe care le-a primit...

— Da. Îngrozitor. Dacă aș pune mâna pe cel care le-a scris...

— El este. Sylvester.

Julia rămase cu gura căscată.

— Sylvester ? Dar... Pentru ce ?

— Ca să revii în viața lui. Nu vedea altă cale.

— Dacă este o glumă, Melinda...

— Nu prea am chef de râs, să știi, aducându-ți la cunoștință că cel pe care-l iubesc este îndrăgostit de tine. Dar nu mai suport ca el să fie nefericit. Muncește ca un obsedat, nu se vede decât cu mine fiindcă sunt singura care n-am nici o pretenție de la el. Bănuiam de multe săptămâni această dragoste care-l macină. Și apoi, în această dimineață, am avut dovada.

— Cum ?

— Venisem să caut un lanț de aur a cărui încuietoare se rupsese la el și pe care-l uitasem în salon. La telefon mi-a spus că l-a pus în primul sertar de la birou și cum doamna Hartley era acolo, puteam să trec să-l iau când doream. Dar n-am găsit nimic în primul sertar. L-am deschis deci pe al doilea... Acolo am descoperit scrisorile.

— Scrisorile ?

— Da, și lipiciul, foarfeca, paginile de ziar din care a decupat cuvintele. Uite, privește-le !

Și scoase din poșeta ei articolul în fâșii. Inima Juliei începu să bată nebunește.

— Dar dacă voia să revin în viața lui, de ce s-a răzgândit brusc ?

Abia trezită, speranța nebună se prefăcea în cenușă.

— Este singurul lucru care-mi scapă, mărturisi Melinda.

— Ce importanţă mai are acum ? Sunt deja două luni...

— Şi ce dacă ? Sylvester nu trăieşte ; rătăceşte ca un suflet chinuit, nu doarme, nu poate mânca. Sunt convinsă că te iubeşte. Dar de ce a abandonat partida ? Poate crede în dragostea ta pentru Murray şi s-a descurajat.

Da ! O surprinsese în braţele lui Murray, într-o zi, la agenţie ! Nu ştia că ea-şi plângea şi sufletul din ea şi, convins că sosea prea târziu, îşi abandonase planul pe loc.

— Ce-o să faci ? întrebă Melinda.

— Nu ştiu. De ce nu mi-a spus nimic ?

— A încercat, în ziua în care a venit să te vadă în Scoţia. Să ştii că nu asista la nici un fel de întrunire... Era un simplu pretext : i-a povestit doamnei Williamson că se duce la o mătuşă bătrână !

— Dacă ar fi putut să fie sincer...

— Dar tu ? El era convins că întreaga ta atitudine nu însemna nimic, că jucai teatru !

— N-aveam de gând să-i spun adevărul ! Tu erai aici, îmi închipuiam că este îndrăgostit de tine !

— Nu mai era. Din seara de la **Annabel**, eu mi-am dat seama. Dar tu ţi-ai ales acel moment ca să-l faci să apară pe „Mark Gardner" şi Sylvester şi-a salvat mândria prezentându-mă ca pe femeia vieţii lui. Pe lângă asta, a lăsat totul ca să te vadă câteva minute în Scoţia, a scris acele scrisori lipsite de sens... Dragostea îl face nebun. Dacă-l iubeşti, aşa cum cred eu, fugi şi spune-i. Aţi pierdut destul timp amândoi.

Melinda, și tu-l iubești. Atunci de ce... ?

- De ce sunt aici ca să ți-l ofer pe tavă ? Tocmai pentru că îl iubesc. M-am săturat de orice suferință. Trei persoane nefericite, este cam mult pentru o poveste de dragoste.

- Melinda, nu știu cum să-ți mulțumesc. Fă-l fericit.

★
★ ★

După ce tânăra femeie o părăsi, Julia nu mai ezită o secundă ; luă cheile și coborî în fugă la mașină. Însuflețită de speranță, ea nu începu să se îndoiască decât când se regăsi în fața ușii înalte lăcuite cu negru. Și dacă Melinda se înșelase ? Îi veni să facă stânga-mprejur... Apoi, în cele din urmă, cu inima bătând, apăsă pe sonerie.

Câteva clipe mai târziu, se trezi în fața bărbatului pe care, cu două ore în urmă, credea că n-o să-l mai vadă niciodată. Dând crezare expresiei lui consternate, el nutrea aceleași gânduri în privința ei.

— Bună, Julia. Ce surpriză !

— Nu-i așa ?

Cum el nu dădea semne s-o lase să intre, ea-și forță trecerea.

— Trebuie să-ți vorbesc. Dar mai întâi ofera-mi un pahar.

— De oranjadă, de exemplu ?

— Nu. De șampanie. Am ceva de sărbătorit.

El o privi cu un aer uimit. Apoi, fără un cuvânt, dispăru în bucătărie. După un moment reveni cu o sticlă într-o frapieră.

— Ai noroc, păstrez întotdeauna una la rece.

— Ştiam, Sylvester.

După ce scoase dopul de la sticlă, el umplu două cupe şi-i întinse una.

— Îţi las ţie grija să faci toastul, fiindcă nu ştiu ce sărbătoreşti.

Melinda nu mintea : el slăbise şi faţa îi era de o paloare pe care ea nu i-o cunoştea. Dar îl găsea şi mai atrăgător, cu acel aer sumbru şi îndurerat. I se părea mai apropiat de ea, mai implicat în viaţa adevărată.

— Julia ? Se duce acidul în curând !

Ea-şi ridică paharul.

— Pentru bărbatul pe care-l iubesc.

El rămase nemişcat, fixând-o cu o privire arzătoare.

— Bea ! exclamă ea veselă. N-am ales uşor : sigur că da, el este frumos, inteligent, plin de farmec... Dar i se întâmplă şi să fie orb, încăpăţânat şi uneori prost.

— Ce tablou ! murmură el cu o voce sinistră.

Nu-şi atingea în continuare paharul.

— Este adevărat. Dar când iubeşti pe cineva, îl iei aşa cum este.

Julia simţea cum creşte încordarea lui Sylvester. Extremităţile degetelor lui, strânse peste cupă, începeau să se albească.

— Nu înţelegi, deci ? murmură ea. Eşti atât de orb, încăpăţânat şi prost cum tocmai am spus ?

Și atunci, încet, ca un om care visează, el își puse paharul pe măsuță și se apropie de ea.

- Ai spus atâtea lucruri pe care nu le gândeai, Julia... Atâtea lucruri ! Mi-e teamă să te cred acum.

- Nu mai am motiv să te mint, de aici înainte. Te iubesc, Sylvester. De la început, te iubesc la nebunie. Dar ceea ce-mi ofereai în acel moment nu mi era suficient. Datorită Melindei, știu ce ai trăit în aceste ultime luni. Am venit să-ți spun că și eu am suferit.

Într-un geamăt de fericire, el îi deschise brațele și ea se aruncă, oferindu-și fața ploii sărutărilor lui. Agățată de el, cu ochii închiși, Julia îi mula trupul după al lui, lăsându-se pradă pasiunii intense a trupurilor lor.

- Julia, Julia ! murmură el lângă gura ei, strângând-o febril la piept.

— Te doresc, Sylvester, de atâta timp ! Fă dragoste cu mine.

— Nu, Julia. Nu așa repede. Mai întâi am nevoie să știu... De ce ai venit ? Și de ce vorbeai de Melinda ?

Se așezară pe divan, unul lângă altul, și Julia îi povesti totul : vizita tinerei femei, conversația lor, descoperirea scrisorilor de amenințare din biroul lui. Îi dezvălui rolul pe care-l jucase Murray și neînțelegerea care fusese cât pe ce să-i despartă pentru totdeauna.

— Când mă gândesc de ce depind lucrurile, trase ea concluzia cu o voce visătoare. Ar fi fost suficient să-mi spui „te iubesc", doar o dată, pentru a ne scuti pe amândoi de luni de suferință.

— Te credeam îndrăgostită nebunește de Murray.

— Și ce dacă ? Un cavaler nu se bate pentru a cuceri dragostea doamnei sale ?

— Aveam intenția. Dar voiam să-mi asigur toate șansele. De aici acele scrisori de amenințare... Trebuia să fiu disperat ca să folosesc un astfel de mijloc !

El oftă.

— Și apoi, te-am găsit în brațele lui și lumea s-a sfărâmat. Până atunci nu prea credeam. Dintr-o dată. partida mi-a părut imposibil de câștigat.

— Dacă Melinda n-ar fi intervenit, noi nu ne-am fi regăsit niciodată, Sylvester. Niciodată.

— Știi, în ciuda a ceea ce am îndurat, nu regret aceste câteva luni ; ele mi-au fost benefice. Am reflectat mult, m-am maturizat mult. Am înțeles că trădarea mamei mele îmi servea drept pretext pentru a refuza să mă angajez cu adevărat. M-am dus s-o văd, în urmă cu trei săptămâni... Mi-am schimbat punctul de vedere, mi-am dat seama că n-aveam nici un element pentru a o judeca. Și nici un drept s-o fac. Oh, bineînțeles, noi nu vom avea niciodată raporturi normale ; dar mi-am lăsat amărăciunea acolo.

Și zâmbi cu tandrețe, mângâind cu palma un sân călduț, sub mătasea corsajului ei.

— De atunci, atitudinea mea față de femei s-a schimbat. Cred că în cele din urmă m-am maturizat.

— Un adevărat miracol ! exclamă ea râzând. Și acum, ce-o să se întâmple ?

— Acum... „Se vor căsători și vor avea mulți copii.“ Îți convine ?

El își bătea joc de ea !

— Să te căsătorești ? Nu vei îndrăzni niciodată !

— Cu tine, da. Îți amintești ce ți-am spus într-o zi ? Că pentru a iubi trebuie să întâlnești momentul bun. Tu ești momentul meu bun. Pe tine te iubesc. Cu o dragoste pe care o credeam imposibilă, mai puternică decât... decât orice. Doamne ! Nu-mi vine să cred că ești cu adevărat în brațele mele. Am visat atât de des și mă chinuiam așa de tare trezindu-mă !

— Mie nu-mi vine să cred că te-ai schimbat atât de radical.

— În timpul acestor câteva luni, absența ta mi-a permis să înfrunt vidul din viața mea. Am simțit valoarea câtorva lucruri, tot restul îmi apărea ca lipsit de importanță. Dacă tu o dorești, voi părăsi totul cu bucurie. : Londra, munca mea, viața cea veche. În momentele mele mai negre, mă linișteam imaginându-mi că eram împreună, într-o casă mare, la țară. Aveam cai, câini, trăiam în aer liber fără a ne părăsi o clipă. Astfel încep eu să concep viața.

Ea se ghemui lângă el și-și alunecă mâna în deschizătura cămășii pentru a simți mai bine căldura pielii lui.

— Eu o văd astfel de multă vreme, murmură ea visătoare. Dar să știi, unde vei merge tu, voi fi lângă tine. Cât timp vei voi.

Gura lui Sylvester coborî spre a ei, în timp ce încet, îi desfăcea corsajul. În mâinile lui, Julia simţea vibrând dragostea întregii lumi.

— Chiar dacă este pentru totdeauna ?

— Mai ales dacă este pentru totdeauna !

— SFÂRŞIT —

ROBERTA LEIGH a mai fost prezentă în colecţiile noastre cu :

Ciudatul destin al Dianei	col. „Roz“ nr. 21
Să iubeşti o stea de balet	col. „Romantic“ nr. 45
Secretele castelului Lubeck	col. „El şi Ea“ nr. 62
Totul depinde de dragoste	col. „El şi Ea“ nr. 65
Casa iubirii	col. „El şi Ea“ nr. 89

Ea, care visa o treabă dificilă, iat-o recompensată!

Julia, gardă de corp profesionistă, trebuie să îndeplinească o misiune delicată: să-l apere fără știrea lui pe Sylvester Denton, director la Engineering 2000, care este amenințat cu moartea. Prima etapă — s-o înlocuiască pe asistenta lui; a doua etapă — să intre în grația lui Sylvester, să-l seducă pentru a sta cu ochii pe el, garantându-i securitatea, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru... De preferat, fără a se îndrăgosti de el!

Mai fusese sărutată, mângâiată, dar nu în acest fel. „Trebuie să-l resping, își spuse ea, trebuie să-l resping. Și imediat..." Puse mâinile pe umerii lui și-l trase spre sine.

THE BEST

ISBN 973-580-191-4

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000